

Minh Thần

Contents

Minh Thần	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	9
4. Chương 3-1	18
5. Chương 3-2	23
6. Chương 4	26
7. Chương 5	34
8. Chương 6	43
9. Chương 7-1	52
10. Chương 7-2	59
11. Chương 8	65

Minh Thần

Giới thiệu

Thể loại: xuyên việt, Ai Cập cổ đại, sinh tử, huyền huyền, 1×1, HESố chương: 15 chương + 4 phiên ngoạiEdit :Quỷ Tú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-than>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Luồng khói đen quỷ dị cuộn cuộn không ngừng tuôn ra từ bốn phía, cho dù là chạy về hướng nào cũng không thoát khỏi được cơn ác mộng đáng sợ này.....

Cảm quan trong bóng đêm bị khuếch đại lên đến cực hạn, cảm xúc như kiểu tàn tro bắt đầu trỗi dậy, hiu quạnh,u ám, lạnh lẽo, lại còn ảm thấp.....

“Thịch thịch thịch”,tiếng tim nghe qua tai phóng to lên vài lần, cùng với đó là tiếng thở nặng nhọc, như tiếng trống trận đang vang vọng bên tai.....

“Hí híhí hí hí....”

Trong bóng đêm truyền đến những âm thanh thất thường, sắc bén, chói tai, giống như móng tay phụ nữ cứa lên thủy tinh, kèm theo đó là một tiếng thở nhót nhát thềm thuồng, khiến cho người ta sờn hết cả gai ốc.....

“Tìm được rồi....Một món ăn tuyệt ngon a.....hí hí hí....”.

Đáng sợ, tiếng cười méo mó từ bốn phía ủa tới...Cái người đang chạy trốn ngồi sụp xuống, gắt gao dùng đôi tay mình ôm chặt lấy chính mình, nhin không được mà run rẩy...Tiếng cười dứt quãng, liên tục không ngừng, một âm thanh vừa mới hạ xuống thì đột nhiên một cái nữa lại vang dội bên tai!

Không chịu nổi nữa rồi....Cậu thực sự không chịu nổi nữa rồi!

Đau khổ quá, đau khổ đến sắp chết rồi....Đêm nào cũng không thể chạy thoát được cơn ác mộng này, từ sâu trong bóng đêm, sự đe dọa và khủng bố như muốn từng chút từng chút một nuốt lấy thần trí của cậu.!

Cứu cứu với....Ai đó, có ai đó có thể tới đây cứu cậu a.....

+++++

“Á aaaaaaaaaaaaaa.....!”.

Hàn Hiểu hét to lên rồi mở mắt, ánh mắt đờ đẫn nhìn lên trần nhà cỡ chừng một phút, mời từ từ hồi phục lại tiêu cự.Cậu thở gấp, trên mặt hiện ra một vẻ thống khổ tuyệt vọng.

Kim đồng hồ báo thức vẫn dừng lại ở bốn giờ như mọi khi, giống như những buổi sáng trước đó.Trời còn chưa sáng, ngoài cửa sổ vẫn còn mờ昧, những bóng cây lay động giống như những con yêu quái đáng sợ đang nhe răng múa vuốt, chiếc bóng khiến cho người ta sợ cả gai ốc nhảy đến bên cạnh Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu ngồi dậy,đem khuôn mặt vùi sâu vào trong hai tay.Gió thổi khiến cho cửa sổ đung đưa phát ra tiếng kêu kêu kẹt.Trên song cửa sổ vẫn còn dán tấm bùa mà cậu đặc biệt xin từ trên núi về.Nhưng mà, tất cả những thứ này đều không có tác dụng! Cho dù là thánh giá của nhà thờ phương Tây hay là bùa chú của chùa phương Đông, không có bất cứ thứ gì có thể xua đuổi được cơn ác mộng đáng sợ này.

Hàn Hiểu giống như có thể nhìn thấy tử thần đang vung chiếc lưỡi hái, từng bước từng bước tiến gần về phía cậu.

Sớm hay muộn cũng có một ngày, cậu sẽ chết trong cơn ác mộng đáng sợ này! Hàn Hiểu đối với việc này rất tin tưởng không chút nghi ngờ nào.

2. Chương 1-2

6 giờ 30 sáng, Hàn Hiểu mang theo khuôn mặt mệt mỏi đứng ở trước cửa trạm xe điện ngầm.Mặt tái nhợt không chút máu,bộ quần áo công sở vừa vặn phác họa ra dáng người thon gầy của cậu, nhưng mà với vẻ mặt đờ đẫn của cậu khiến cho người ta không tự chủ được liên tưởng ngay đến một xác chết di động.Bên cạnh có mấy cô bé đang vội vàng đến trường nhìn thấy Hàn Hiểu liền chỉ chỗ rồi lui lại sau mấy bước.

5 phút sau, xe điện ngầm rít lên rồi từ từ tiến vào trạm.Rõ ràng là vẫn còn sớm mà người lên tàu không hề ít, đa số là các thí sinh dự thi vào cao đẳng đang căng thẳng lo chuyện bài vở.

Hàn Hiểu dựa vào tay vịn của chỗ ngồi, có chút buồn ngủ.Bỗng nhiên, tàu điện ngầm đang yên ổn thì lắc lư một hồi, cậu buồn bực mở mắt ra, kì lạ thật, sao không nghe thấy loa thông báo nhắc nhở?

Trống không.

Bốn phía đều trống không.

Vừa rồi trên tàu còn ngồi đầy người, lúc này một bóng người cũng không có. Hàn Hiểu rung mình một cái, lòng bàn tay đang cầm chiếc cặp tài liệu cũng đổ đầy mồ hôi.

“Xẹt xẹt” bóng đèn trên trần xe bắt đầu nhấp nháy, sau đó là ánh sáng mờ dần dần tắt đi, bắt đầu từ toa xe đầu tiên, rồi từng chiếc từng chiếc bóng đèn một tắt, cuối cùng là toàn bộ xe chìm vào trong bóng tối trống trải.

Toàn bộ xe đều bị tắt đèn, duy chỉ có toa của Hàn Hiểu là vẫn còn sáng.

Hàn Hiểu không thể cất lên tiếng được, cổ họng của cậu như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, ngay cả thở cũng không thở nổi, tiến vào trong một không gian hoàn toàn được tạo bởi sự im lặng.

Chậm rãi, tàu điện ngầm vẫn tiếp tục chạy về phía trước. Phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe cứ nhanh như bay biến đổi do một vài tấm quảng cáo KFC và Nokia chuyển biến không ngừng.

Cả nam lẫn nữ mặc trang phục Ai Cập cổ đại đang quỳ dưới mặt đất, tay giơ cao qua đầu, một cái cột khổng lồ hình lập phương nhọn ở đầu được dựng lên, các nô lệ dưới ánh mặt trời vất vả làm việc, rất nhanh, thần điện ngục nga tráng lệ đã được xây dựng, người từ bốn phương tám hướng đều đổ về đây cúng bái.

Tượng thần cao lớn mấy chục mét uy phong nhìn xuống mọi người, thân bằng đá màu đen xanh dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh hào quang thần thánh, thân hình cường tráng khỏe mạnh, mỗi một tác da đều hoàn mỹ như vậy, ẩn chứa một sức mạnh vô hạn——

Nhưng mà đó không phải là con người!

Đầu của hắn là đầu chó rừng, vị minh thần trong thần thoại Ai Cập cổ đại...Anubis.

“Á aaaaa.....!”

Hàn Hiểu hét lên một tiếng, đột nhiên tỉnh dậy. Những hành khách khác đang ở trên tàu điện ngầm cũng bị cậu dọa cho hết hồn, rồi chỉ chỗ, khẽ nói về cậu. Hàn Hiểu không có thời gian quan tâm đến nhiều chuyện như vậy, ngực phập phồng dồn dập, chờ đến lúc tàu vừa dừng lại, cậu đã nhanh chóng lao ra khỏi.....

“Anh bạn trẻ thật là, một nhóc con vội vàng, có quỷ đuổi ở phía sau hay sao?”

Một bà lão bị Hàn Hiểu đụng vào khẽ than một tiếng, nhìn về phía cậu rồi đi, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

+++++

Đúng 7 giờ sáng, Hàn Hiểu đã đến được công ty.

“Hôm nay cậu lại là người đến sớm nhất, không cần phải liều mạng như thế chứ”. Chị Annie lắc đầu, lấy ra bữa sáng đã chuẩn bị tốt đưa cho Hàn Hiểu: “Khắc định là cậu lại chưa ăn sáng. Cậu ấy à, sáng sớm đều làm gì vậy”.

Hàn Hiểu cười khổ nhận lấy chiếc bánh mì, mới cắn được vài miếng, ngực đột nhiên cảm thấy buồn nôn. Cậu liền vội chạy vào WC, toàn bộ bánh mì vừa mới ăn đều bị nôn hết ra.

Rửa mặt xong, Hàn Hiểu lại càng lộ ra vẻ tiều tụy. Annie có lòng tốt khuyên cậu nên về nhà nghỉ ngơi, nhưng mà đều bị Hàn Hiểu xua tay từ chối. Ở công ty còn có nhiều người một chút, nếu về nhà thì chỉ có một mình cậu, thì sẽ không biết xảy ra chuyện gì.

“Hàn Hiểu, cậu đã xem tin tức chưa?”

“Chưa, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chị nói cậu cũng đừng sợ”. Chị Annie ra vẻ thần bí mà đóng đưa ngón tay, tiến đến gần bên tai Hàn Hiểu nói nhỏ: “Cậu còn nhớ hai tháng trước, công ty chúng ta có tổ chức một chuyến du lịch đi Ai Cập không?”.

Người Hàn Hiểu cứng đờ, chậm rãi gật đầu.

“Không phải cậu tách đoàn nửa ngày trời, sau đó được người ta tìm thấy ở trước thần miếu hay sao? Khi đó cậu đang bị hôn mê, được đưa vào bệnh viện nằm vài ngày. Cái bệnh viện cậu nằm khi ấy, ngay ngày hôm sau ~ bị cháy lớn! Cháy sạch không còn một chút gì!”.

Trong lòng Hàn Hiểu đánh ‘vùnh’ một tiếng, ngực như là có cái gì đó bóp chặt lại, trong nháy mắt căng thẳng không cách nào thở nổi.

Cháy rồi— Cái bệnh viện ấy đã bị cháy ——

“Sao vậy, sợ à”. Annie cười giấu cậu, Hàn Hiểu nở một nụ cười mà so với khóc còn khó coi hơn.

Hai tháng trước, cuộc sống của cậu vẫn còn bình thường, hàng ngày cần cù cù đi làm, tan sở không cùng đồng nghiệp đi hát Karaoke cũng là đi đá bóng, một ngày cứ đơn giản bình thường như thế trôi qua. Nhưng

mà hai tháng trước, công ty tổ chức khen thưởng cuối năm, bộ phận nào có thành tích xuất sắc nhất được công ty hào phóng thưởng cho một chuyến du lịch. Vốn dĩ là định lập kế hoạch đi Châu Âu, nhưng không biết vì sao cuối cùng lại chuyển thành đi Ai Cập.

Mà Ai Cập, đúng vậy, tất cả mọi con ác mộng đáng sợ đều bắt đầu từ chuyến đi này.....

++++++

Hết thấy mọi chuyện đều do chuyến du lịch hai tháng trước.

Trên máy bay, Hàn Hiểu tức giận bất bình, thầm mắng công ty keo kiệt bủn xỉn. Phải biết rằng, Châu Âu chính là thánh địa nghỉ ngơi mà từ nhỏ cậu đã muốn đến a... Cậu có thể ở ngôi ở sân của Musée du Louvre nhìn những chiếc cầu nghệ thuật trong buổi chiều tà, tựa vào một quán rượu nhỏ ở khu 18 để uống một ly rượu nho, sau buổi trưa khi ánh nắng đã dịu bớt thì ngồi ở một quán cà phê lịch sự tao nhã đầu phố, thưởng thức mùi vị đậm đặc của cà phê chuẩn. Cậu cũng có thể đi đến bờ hồ Genève xinh đẹp, ngắm phong cảnh tươi đẹp của dãy Alpes. Cậu có thể ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, ở một thành phố bao phủ bởi nước chậm chậm lang thang, tình cờ gặp một mối tình tuyệt đẹp ở nước ngoài——Nhưng tại sao lại là Ai Cập?

...Ngoài cát vàng, lạc đà, khăn trùm đầu của người Ả Rập, cũng chỉ là vài cái đền thờ cũ kĩ và Kim Tự Tháp.

Cái công ty đáng nguyên rủa, chắc là lại tiết kiệm tiền.

Hàn Hiểu thở phì phì xuống máy bay, chân còn chưa đứng vững thì lập tức đã bị đoàn du lịch thúc giục xuất phát, đi thẳng đến thành phố Aswan.

Đền thờ Abu Simbel ———

Cát màu vàng bay tới tấp từ ngàn năm mang theo hương vị huyền bí cổ xưa, mãi mãi không phai nhạt. Hàn Hiểu vừa rồi còn kêu gào khó chịu, ngay lập tức đã bị nền văn minh huy hoàng của Ai Cập cổ đại làm cho cảm động, ngây ngốc đứng ở trước cửa đền thờ.

“Đền thờ Abu Simbel, được vị Pharaoh vĩ đại nhất trong lịch sử Ai Cập – Ramesses II xây dựng.....”. Giọng nói nhẹ nhàng của hướng dẫn viên du lịch từ từ xa dần, Hàn Hiểu lúc này mới sực tỉnh, vội vàng đuổi theo đoàn người phía trước.

Bốn bức tượng to lớn sừng sững của Pharaoh Ramesses II ngồi ở trước đền thờ, chúng được khắc trực tiếp trên vách đá, cao hơn 20 mét. Ở chính giữa của bốn pho tượng tôn kính có gắn một bức tượng sâu vào bên trong tường, bên trong chính là đền thờ chủ thần – Amun, ở giữa và bên cạnh hai chân pho tượng là các bức tượng vương hậu và những pho tượng nhỏ Pharaoh vương tộc. Những pho tượng hướng về phía đông, ngồi dựa vào núi, giống như từ trong vách núi nhô ra, khí thế cực kỳ hùng vĩ.

Đi vào bên trong hành lang thật dài, bên trên vách đá của thần miếu có khắc những đường nét chạm trổ mỹ lệ, nói về sự tích anh dũng của Pharaoh Ramesses II nghênh chiến quân Hittite.

Hàn Hiểu vừa dùng tâm linh nghe hướng dẫn viên nói về lịch sử thần miếu vừa cẩn thận quan sát thần miếu mỹ lệ, nhất là những hình điêu khắc trên tường sống động kia, mỹ lệ mà tinh xảo, giống như đem người ta về thời kì chiến mã ngàn năm trước chạy vù vù kia.

“Ồ, con mắt này thật kì quái!”.

Hàn Hiểu lăm bằm, thấy xung quanh không có một bóng người nào, liền ngồi xổm xuống, tinh tế quan sát con mắt trên bức họa điêu khắc trên tường, một con mắt rất to được một người giống như tư tế nâng lên, rồi liên tiếp xuất hiện nhiều lần.

Hàn Hiểu trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, thừa dịp không có ai chú ý, nhanh đưa tay sờ lên con mắt trên bức họa điêu khắc trên tường. Bỗng nhiên, một cảm giác từ đầu ngón tay nhọn nhạo xuất hiện, giống như lúc này cậu đang bị người khác nhìn trộm. Hàn Hiểu vội vàng rút tay về, cảm giác kì quái cũng theo đó mà biến mất, cậu phỉ phỉ ngực đứng dậy, nhưng lại phát hiện trong góc thần miếu không biết từ khi nào xuất hiện một con khuyển (chó) lớn.

Thân màu đen trắng kiên, tai vừa nhọn vừa thẳng, rất giống sói, đôi mắt sáng long lang rất có thần đang chớp chớp mắt nhìn cậu.

Hàn Hiểu gãi gãi đầu suy nghĩ, kỳ lạ thật, sao nơi này lại có động vật. Cậu đang phân vân con vật trước mặt là chó hay sói, nhưng trong nháy mắt xuất hiện điều kì lạ, con vật to lớn kia giống như dựa vào phép thuật, biến mất giữa khoảng không trong tầm nhìn của Hàn Hiểu.

Gặp ma rồiHàn Hiểu giật mình một cái, chạy băng băng về phía đoàn du lịch, không dám đi lung tung nữa.

Ở khách sạn nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau, đoàn du lịch chạy đến thành phố Luxor.

Thành phố Luxor nằm ở bờ đông sông Nile, thời cổ có tên là Thebes, được thành lập vào thời kì tân vương quốc. Bên trong thành phố Luxor nổi tiếng chính là thần miếu Luxor.

Từ sông Nile đi xuống, nơi này có một đường lớn thông với phía đông bắc, hai bên là những tượng nhân sư ngồi chồm hổm. Hàn Hiểu theo đoàn tiến vào sân thứ nhất, nơi này được các dãy cột đá tầng tầng lớp lớp vây quanh, những hình điêu khắc trên những chiếc cột tinh mỹ giống nhau.

Hàn Hiểu hưng phấn muốn chết, ánh mắt đều luyến tiếc đến từng cái chớp mắt, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết dù là nhỏ nhất.

Cứ đi đi như vậy, ánh sáng dần dần tối lại, bốn phía bị một bầu không khí thần bí có chút áp lực bao quanh. Những cột đá to lớn vì ảo giác của đôi mắt, cùng nhau dồn về phía lối ra, làm cho lòng người cảm thấy chấn động và áp bức.

Hàn Hiểu nhanh chóng bước đi, cuối cùng cũng chỉ còn vài mét nữa là bước ra khỏi đại điện. Nhưng mà, phía trước mặt không phải là viện được Amenhotep III xây dựng như trong hướng dẫn, mà là một tòa thần điện kì quái.

Ở trung tâm thần điện là một đàn tế chỉ có một cây cột dạng cây cói (Papyrus), phía trên được đặt một bức tượng thần tinh xảo màu xanh đen. Đó là một người đàn ông cao có đầu chó rừng, nửa trên cường tráng trần trụi, lỗ tai dựng thẳng đứng, trên tay cầm một cái roi da.

“Anubis?”. Hàn Hiểu dùng một chút kiến thức của mình nhớ ra tên của bức tượng thần, cậu nghiêng đầu suy nghĩ, gãi cằm đánh giá bức tượng thần tinh xảo trước mặt. Cậu nhớ hình như đây là mình thần, vị thần chết trong thần thoại Ai Cập, là vị thần hắc ám luôn luôn gắn liền với xác ướp và nghĩa địa, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.

“A, nơi này cũng có con mắt”.

Trên cái bệ của tượng thần rõ ràng được khắc một con mắt rất to, bất cứ ở góc độ nào cũng đối diện với Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu chớp chớp mắt, nhìn không được mà muốn sờ lên tượng thần. Lúc này xung quanh không một bóng người, đúng là cơ hội ngàn năm có một a!

Cậu xoa xoa tay, thật cẩn thận tiến đến gần bức tượng, tay từng chút từng chút một vươn ra, rồi dừng lại, nhìn khắp bốn xung quanh, lo sợ bị người trông coi nhìn thấy, nhưng cậu không ngờ rằng: trong thần điện chỉ có ‘một người’ mà thôi.

Cuối cùng Hàn Hiểu cũng chạm tay vào bức tượng thần.....

Cảm xúc mát lạnh nhảu từ đầu ngón tay truyền về, cậu không khỏi tán thưởng thốt lên, lấy ngón tay chạm rãi sờ lên bức tượng thần mỹ lệ. Thần Anubis cao lớn uy mãnh yên tĩnh đứng trên đài tế, giống như một dụng cụ tinh mỹ được Hàn Hiểu nắm trong lòng bàn tay tinh tế vuốt ve.

Bỗng nhiên, trong không khí truyền đến một tiếng thờ dài nhỏ.

“Ai!”.

Hàn Hiểu chợt dạ buông bức tượng thần xuống, vừa định quay đầu lại, bên tai bỗng truyền đến một tiếng cười khê. Rất gầncậu thậm chí còn cảm giác được hơi thở nóng hổi thổi ở bên gáy mình.

Tiếng nói rất trầm thấp của người đàn ông tràn đầy từ tính, chạm vào màng tai của cậu. Cơ thể của Hàn Hiểu run rẩy, cổ không tự chủ rút lại, một cảm giác kì quái tự nhiên sinh ra...

Mi mắt dường như nặng như chì, cơ thể cũng càng ngày càng tê dại....Hàn Hiểu nhắm mắt lại, từ từ mất đi ý thức, trong lúc ngã xuống đất, cậu mơ hồ nhìn thấy một con hắc khuyển rất lớn nằm rạp dưới chân một người đàn ông....

+++++

Mơ màng mở mắt ra, trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng.

Đây là..chỗ nào?

Hàn Hiểu hé miệng, trong cổ họng vô cùng khô, cảm giác đau rát, nói không ra được một tiếng nào.

“Cậu tỉnh rồi!”. Một đồng nghiệp cùng công ty thấy cậu tỉnh lại, tất cả đều xông đến, ba chân bốn cẳng nâng Hàn Hiểu lên, một số người khác thì chạy ra dùng tiếng Á rập sút mẻ của mình gọi bác sĩ.

“Hàn Hiểu, cậu chạy đi đâu vậy hả? Làm chúng tôi lo muốn chết”.

“Đúng thế, đúng thế, chị Annie suốt ruột đến nỗi thiếu chút nữa là đến đại sứ quán rồi”.

“Hừ, cô cũng khóc hu hu gọi loạn 110 đấy thôi”. (110: số điện thoại của cảnh sát Trung Quốc, cũng như 113 bên mình)

Trong bộ phận của Hàn Hiểu, tỷ lệ nữ mất cân đối nghiêm trọng, có thể nói cậu là một chút xanh giữa hàng vạn đóa hoa. Hơn nữa, Hàn Hiểu là người khá phép tắc, da mặt lại cực kì mỏng, lúc vừa mới vào công ty bị không ít đàn chị ăn đậu hũ non. Lâu ngày cậu cũng tạo được quan hệ ứng xử tốt, dành được sự yêu quý của một tổ các chị em. Dù sao ngũ quan của Hàn Hiểu cũng không tệ lắm, cũng coi như là có khí chất nhẹ nhàng nhàn nhàn của một tiểu nam sinh.

Dòng nước mát lạnh ngọt ngào chảy xuống cổ họng, Hàn Hiểu hỏn hển nói, cười khổ trả lời câu hỏi của các bà chị ‘nấm mồm bảy miệng’ này.

“Em không biết”.

“Hả?”

“Mất tích lâu như vậy mà cậu không biết?”

”Hàn Hiểu, cậu ngủ đến ngu người rồi à”.

“Dừng, dừng, dừng.....”. Người nhỏ tuổi nhất trong bộ phận – Amy quát lên, thành công làm cho quý ông quý bà im miệng. Cô chớp chớp con mắt long lanh, thần bí mà ghé sát vào Hàn Hiểu: “Tình huống này chỉ có một lời giải thích”.

“Là gì là gì?”.

“Cô mau nói ra đi!”.

“Thì chính là.....”. Amy cười khà khà, tự cho mình thông minh giơ ngón tay lên: “Hàn Hiểu, cậu nhất định là bị người người hành tinh bắt để nghiên cứu rồi”.

“Úi giời ơi ~”.

“Nói nhảm!”.

“Cái gì chứ! Mọi người không biết ở Ai Cập điều gì cũng có thể xảy ra sao? ”. Amy ôm đầu kêu oan. Mấy cái mụ già này, ra tay có cần nặng thế không!

“Tôi thấy ở trong đầu cô mới có thể”.

Lăng Húc hừ lạnh, vừa nói chuyện lưu loát bằng tiếng Ả Rập với bác sĩ, vừa tỉnh bơ tách đám phụ nữ ra. Hắn là tiền bối của Hàn Hiểu, vào công ty trước Hàn Hiểu mấy năm, bản thân cũng đã trải qua sự đáng sợ của đám phụ nữ này. Có thể nói, sự xuất hiện của Hàn Hiểu chính là cứu hắn từ trong ‘địa ngục’ ra. Đức chúa vạn năng ~ Cảm tạ người đã làm cho đám phụ nữ kia thay đổi mục tiêu!

“Này, này, bác sĩ nói sao?”. Đại tỷ thâm niên của công ty đã hồi phục lại, không kiên nhẫn mà chọc chọc Lăng Húc.

“Không có gì đáng ngại, chẳng qua là sợ hãi quá mức. Ngày mai là có thể xuất viện rồi”.

“Hả? Thực sự không phải là do người ngoài hành tinh dùng thuốc mê mê hoặc sao?”. Amy nhăn mày khiến cho Hàn Hiểu dở khóc dở cười.

“Nếu đã không có việc gì, chúng ta cũng về thôi”. Chị Annie ngáp một cái rồi rời đi trước, trước khi đi còn quăng lại một câu.

“Lăng Húc, cậu ở lại đây một đêm”.

“Sao lại là tôi?”.

“Đương nhiên, cậu không biết thức đêm là kẻ thù của sắc đẹp sao?”. Đám phụ nữ cười nhạo sự ngốc nghếch của hắn, ồn ào rời khỏi phòng, ở xa vẫn còn nghe được tiếng các cô thảo luận mua sắm ở đâu.

“Tiền bối...đã làm phiền anh rồi”.

“Không sao”. Lăng Húc xua xua tay: “Nói bao nhiêu lần, gọi tôi là A Húc là được rồi”. Hắn kéo một cái ghế đến trước mặt Hàn Hiểu ngồi xuống, dùng một ánh mắt hết sức phức tạp đánh giá Hàn Hiểu.

“Cái kia, cậu.....”.

“Cái gì?”.

Lăng Húc lắc đầu, không biết nên nói thế nào với cậu ta mới tốt. Chuyến đi đến thần miếu Luxor ban đầu rất thuận lợi, ai cũng không chú ý đến Hàn Hiểu đã tách đội, đến lúc phát hiện không thấy người đâu nữa đã muộn rồi. Bọn họ lục soát trong ngoài đều không tìm thấy Hàn Hiểu, bọn họ liền báo cho cảnh sát. Nhưng mà sáng hôm sau, có một người khách du lịch nước ngoài phát hiện một người đàn ông châu Á hôn mê bất tỉnh trong thần miếu. Hắn và người phụ trách đoàn ngay lập tức chạy đến bệnh viện địa phương...Quả nhiên, người đó chính là Hàn Hiểu.

Căn bản là cơ thể Hàn Hiểu không có gì đáng ngại, vậy tại sao lại hôn mê bất tỉnh đến ngay cả bác sĩ cũng nói không biết rõ nguyên do. Thật ra, lúc người khách du lịch phát hiện ra Hàn Hiểu thì nghe thấy cậu ta lẩm bẩm cái gì mà ‘con chó lớn’, ‘con chó lớn màu đen’, hình như ý nói là, lúc phát hiện ra Hàn Hiểu có thấy một cái đầu chó bên cạnh cậu ấy. Nghe xong người khách du lịch kia trình bày, người phụ trách đoàn cực kỳ kích động, phản ứng hết sức kịch liệt, hét lên ‘Anibis’, không biết là tiếng Ả rập hay là tiếng Hebrew nữa, dù sao Lăng Húc cũng không nghe rõ ràng. Sau đó cái người phụ trách đoàn du lịch mặt mày xám xịt rời đi, nói thế nào cũng không chịu gặp Hàn Hiểu một lần. Tất cả về sự kiện mất tích cũng được bao phủ bởi một lớp thần bí.

Chuyện kể tiếp toàn bộ đều rơi xuống đầu Lăng Húc, hắn trăm cay nghìn đắng mới đưa được Hàn Hiểu đến bệnh viện Ain Shams (*) Cairo, kết quả, anh bạn này ngủ hai ngày mới tỉnh. Vì để đối phó với đám phụ nữ kia mà Lăng Húc thiếu chút nữa là trắng niên mất sớm.

(*) cái tên này là chém bừa L (ā yīn gōng) : thật sự là mò cả tiếng đồng hồ cũng không ra cái tên nào nó giống như cách phát âm của ba từ này, thấy 2 từ đầu của nó phát âm giống Ain nên mình tìm được cái tên bệnh viện Ain Shams ở Cairo quăng vào. Nhiều lúc muốn chửi quá, sao cứ phải phiên âm kiểu này làm gì vậy mất bạn bông T^T

“Thôi bỏ đi, không có gì đâu, cậu chỉ cần biết cậu nợ tôi một nhân tình lớn là được rồi”. Lăng Húc ngáp một cái, tìm một cái giường trống nằm xuống: “Mệt chết đi được, tôi đi ngủ đây. Cậu muốn gì thì tự gọi y tá nha”.

“Hả, nhưng mà tôi không biết tiếng Ả rập.....”.

Không đợi Hàn Hiểu nói xong, Lăng Húc đã nằm lả ra ngủ, nhắm chặt mắt ngáy khò khò. Hàn Hiểu cũng cảm thấy ngại nếu lại phiền đến hắn, cho nên kéo chăn ngủ tiếp.....

Trong mơ, cậu mơ màng nhìn thấy một con mắt rất to...

++++++

Sau khi về nước, liên tiếp những chuyện không may rơi xuống đầu Hàn Hiểu.....

Đầu tiên là hàng đêm đều mơ lặp đi lặp lại một cơn ác mộng đáng sợ, tiếp theo, cậu liên tục không ngừng gặp những chuyện lớn nhỏ ngoài ý muốn, lần nghiêm trọng nhất chính là Hàn Hiểu thiếu chút nữa bị ai đó đẩy xuống đường ray.

Chị Annie nói là gặp tà, trên là có gì đó không sạch sẽ, dẫn Hàn Hiểu lên núi xin một miếng ngọc quan âm khai quang. Không nghĩ đến ngày hôm sau khi thức dậy thấy ngọc quan âm bị nứt ra làm hai nửa, ngọc quan âm ôn hòa thoáng cái trở lên hung ác vô cùng, khiến cho nguyên ngày hôm đó Hàn Hiểu không dám đến công ty.

Hiện tại đã hai tháng trôi qua, mạng của Hàn Hiểu còn chưa tới phân nửa, cứ theo đà này, sớm hay muộn cậu cũng có ngày chết vì lao tâm lao lực quá độ.

“Bệnh viện bị cháy? Là bệnh viện Ain Shams?”.

“Không phải, là bệnh viện ở Luxor”.

Lúc đang nói chuyện, các đồng nghiệp khác cũng lần lần lướt lướt vào văn phòng, chị Annie nhún vai, quay về chỗ ngồi của mình, bắt đầu sửa sang lại tài liệu cần dùng.

Cảm giác buồn nôn lại từ dạ dày trào lên, Hàn Hiểu che miệng chạy ào vào WC, ghé vào bồn rửa mặt nôn không ngừng.

Ngay khi cậu cảm thấy đỡ hơn một chút thì đèn trong WC bỗng nhiên vụt tắt.

“Cộc cộc....cộc cộc...”.

Trong không gian yên tĩnh, âm thanh giống như bước chân truyền đến, nặng nề mà lại thông thả, mang theo một cảm giác kì quái, mỗi lần đặt chân xuống đều giống như dẫm nát lòng Hàn Hiểu.

Nhiệt độ trong WC bỗng nhiên hạ xuống, lỗ chân lông của Hàn Hiểu mở rộng ra, tựa như có thể cảm thụ được hơi nước trong không khí đang dần dần ngưng tụ lại. Cậu ngẩng đầu, chiếc gương lớn đối diện với cậu chậm rãi trở nên mờ ảo, đầu tiên là một lớp sương mù hơi nước, sau đó là những giọt nước kì quái được ngưng tụ lại, men theo một góc của tấm gương chậm rãi chảy lên trên....

Cơ thể Hàn Hiểu giống như không nhúc nhích được ...Cậu thấy rõ ràng từ trong gương, một khuôn mặt người đang từ từ hiện ra...Khuôn mặt tái nhợt, lộ ra một chút xanh xao, vẻ mặt thờ ơ mà hiện lãnh, giống như một thi thể đang được đưa ra từ bệnh viện, nhưng mà cặp mắt chảy máu kia lại không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Hàn Hiểu, lộ ra tia hung ác tham lam.

Tay của Hàn Hiểu run cầm cập, hàm răng cũng không ngừng va vào vào nhau, run rẩy giống như lá rụng trong gió....Lúc gương mặt người quỷ dị trong tấm gương há chiếc mồm rộng tối đen như mực ra, Hàn Hiểu cũng hét lên một tiếng, dùng hết chút sức lực cuối cùng lao ra khỏi WC.

“Hứ hứHa ha.....món ăn quá tuyệt a....”.

“Huyết thống của thần.....một món ăn quá tuyệt.....ha ha.....Người chạy không thoát đâu.....”.

Dọc theo đường đi, ánh đèn nhấp chờn, cửa ở hai bên khép khép mở mở, phát ra những tiếng vang rất lớn. Hàn Hiểu không dám quay đầu lại nhìn, không ngừng chạy về phía trước. Cậu không cẩn thận liếc nhìn một cái, bên trong cánh cửa kia là tia sáng xanh âm đậm thê lương, có hai cánh tay trắng bệch đang ngoắc ngoắc về hướng cậu....

“Uych.....”.

Lúc quẹo vào hàng lang bất ngờ không đề phòng nên Hàn Hiểu bị ngã lăn ra đất, khắp nơi đều là tài liệu bay tung tóe.

“Hàn Hiểu! Xem cậu đã làm gì này.....”.

“Tiền bối....tiền bối.....”.Hàn Hiểu nắm chặt lấy Lăng Húc, giống như nắm lấy cọc rơm cứu mạng, ngón tay bởi vì dùng hết sức mà trở nên trắng.

Cậu thở gấp không ngừng, cả người run cầm cập, nói cũng không rõ ràng: “Cứu....cứu tôi...cứu cứu tôi với.....!”.

3. Chương 2

“Hàn Hiểu, cậu làm sao vậy? Nói chậm một chút, rốt cục là xảy ra chuyện gì?”.

“Ma ...có ma...”. Cậu gắt gao túm lấy ống tay áo của Lăng Húc, gần như vùi mặt vào ngực đối phương. Tay cậu run rẩy chỉ về hướng WC: “Có ma, có rất nhiều ma.....bọn chúng muốn ăn thịt tôi!”.

“Ban ngày ban mặt thế này mà có ma sao?”. Lăng Húc nhần mặt nhần mày, tay đặt lên trán Hàn Hiểu: “Không nóng, cậu có phải là hoa mắt rồi không? Hay là mệt quá sinh ra ảo giác?”. Cũng đúng, trong khoảng thời gian này, Hàn Hiểu trông như người mất hồn, dần dần như người trúng tà.

“Không phải, có ma thật mà! Tiền bối, anh phải nghe tôi nói.....”. Nói được đến phân nửa thì dừng lại, toàn thân Hàn Hiểu cứng ngắc, trừng mắt nhìn thẳng về chiếc bàn làm việc phía sau Lăng Húc.

Lăng Húc tò mò quay đầu lại, phát hiện ra không biết từ lúc nào mà màn hình vi tính được bật lên, một chuỗi các ký tự kì quái từ từ xuất hiện trên màn hình, cực kì giống với một loại kí hiệu nào đó hoặc chữ tượng hình.....Nhưng mà, những kí tự đó trong nháy mắt vụn vẹo rồi biến mất, màn hình lại giống như TV không có sóng, ‘rè rè rè ’ những đốm màu xám trắng.

Cùng lúc đó, đèn trong toàn bộ văn phòng đều tắt. Cả tòa nhà rõ ràng không có chấn động, mà nước trong chiếc cốc trên bàn lại gợn sóng.....

Hàn Hiểu thở hổn hển kinh hãi, nhào về phía trước, liều mạng chạy ra khỏi phòng làm việc. Tay Lăng Húc nắm lấy khoảng không, hần sườn sốt trong chốc lát rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội vàng chạy ra ngoài đuổi theo Hàn Hiểu.

Lúc này chính là giờ cao điểm, trên đường người tới người lui.

Hàn Hiểu mù quáng chạy, bên tai tiếng gió thổi vù vù, mơ hồ truyền đến tiếng cười làm người ta sởn gai ốc. Cậu dùng sức bịt tai lại, giống như người điên, liên tục chạy về phía trước, đụng phải rất nhiều người qua đường. Người bị đụng vào đều chửi mắng, nhưng Hàn Hiểu cái gì cũng không nghe được, vốn mặt đã tái này càng tái hơn.

Cứ chạy như vậy, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một con đường lớn thẳng tắp.

Cảnh xuất bốn phía xung quanh tầng tầng lớp lớp được bọc kín bởi vải mỏng đen, trở nên vô cùng u ám, toàn bộ thế giới yên tĩnh...Hàn Hiểu nắm lấy lồng ngực mình, nghe được trong bóng đêm truyền đến tiếng tim mình đập ‘thình thịch’.

Đột nhiên, một chùm sáng trắng chiếu ở phía trước con đườngTơ vàng mềm mại trong gió di động, mang đến hơi thở ấm áp say lòng người, Hàn Hiểu thấy được, ở cuối con đường, một con sông rộng lớn ...Một chiếc thuyền độc mộc nhỏ từ từ phiêu đảng trên mặt nước trong veo, dường như hướng về phía cậu vẫy chào.....

Chân không tự chủ được mà bước đi, mỗi một bước giống như đang đi trên đám mây mềm mại, ngay cả ý thức cũng bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ. Hàn Hiểu bỗng nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, hai mắt mở to ra lại từng chút từng chút một khép lại, khóe miệng chậm rãi vén lên, hiện ra ý cười....

Bên kia nhìn như rất xa xôi nhưng thực ra lại gần trong gang tấc.....

Hàn Hiểu mỉm cười, chân lão đảo bước đi.....

“Bịch.....!”.

Một cái gì đó túm mạnh vào sau lưng cậu, không ngừng đẩy cậu lui lại vài mét.

“Cậu điên rồi sao! Xông ra đường như thế, muốn chết sao?”. Lăng Húc nghiêng rằng, giọng nói tức giận đến run rẩy.

Khi hắn nhìn thấy thằng bạn đâm đầu vào một chiếc xe vận tải, tim thiếu chút nữa là ngừng đập. May mà hắn vẫn luôn bám theo Hàn Hiểu nên trong lúc ngàn cân treo sợi tóc mới ngăn được hành động tự tử của Hàn Hiểu.

Người được cứu vẫn đờ đẫn như trước, con mắt mở to không hề có tiêu cự, thậm chí muốn tiếp tục đi lên phía trước. Lăng Húc thật sự không có cách nào, đành phải trực tiếp đánh vào gáy làm cho Hàn Hiểu hôn mê.

.....

Ánh mặt trời xuyên qua những hoa văn màu trên cửa sổ thủy tinh chiếu vào giáo đường, thiên sứ xinh đẹp tuyệt trần trên thân khoác voan mỏng cùng với mây mù, vây quanh bên cạnh thượng đế...

Hàn Hiểu mở mắt ra, nhìn thất bực bích họa tinh mỹ trên trần nhà của thánh đường. Âm nhạc tuyệt vời từ trong miệng của những đứa trẻ trong ban xướng ca vang lên, đám người tùm lại đang vây quanh trước bức tượng điêu khắc, thành kính cầu nguyện.....

Nhà thờ, sao cậu lại ở chỗ này?

Hàn Hiểu cau mày từ ghế ngồi dậy, phát hiện ra Lăng Húc đang đứng cách đó không xa, cùng với một người trông giống như cha xứ nói chuyện. Rất nhanh, Lăng Húc phát hiện ra cậu.

“Tiền bối...”.

“Hàn Hiểu, cậu cảm thấy khá hơn chút nào chưa, vị này chính là cha xứ Dimaler”.

“Cha xứ...Xin chào”.

Cha xứ tóc hoa râm lộ ra vẻ tươi cười hòa ái, hướng về phía Hàn Hiểu gật đầu.

“Tiền bối, tôi đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Cậu không nhớ gì sao? Cậu nói trong công ty có ma, rồi giống như nổi điên chạy ra đường muốn tự tử”.

Về mặt đối phương nghiêm túc, không có chút nào đùa giỡn. Hàn Hiểu bỗng nhiên cảm thấy đầu rất đau, ngoại trừ sự việc diễn ra trong WC, thì những cái khác đều không nhớ được gì.

“Anh nói tôi muốn tự tử? Sao lại.....Tôi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với tôi vậy?”.

“Tôi đâu có biết, rất nhiều chuyện lạ.....”. Lăng Húc cười khổ lắc đầu: “Chuyện xảy ra trong công ty không bình thường chút nào, hơn nữa, lúc cậu hôn mê vẫn luôn luôn nói có ma. Tôi không còn cách nào khác đành đem cậu đến nhà thờ”.

“Con yên tâm, ở chỗ này con sẽ được an toàn, chúa sẽ phù hộ con”. Cha xứ Dimaler ở ngực vẽ hình cây thánh giá, đồng thời đem một quyển kinh thánh nhét vào trong tay Hàn Hiểu.

“Ồ...cám ơn”. Hàn Hiểu thực ra muốn nói với cha xứ là cách này cũng vô dụng, nhưng nghĩ đây là ý tốt của ông lão nên cũng không có cách nào từ chối.

“Tiền bối, anh theo đạo thiên chúa sao?”.

“Cứ coi là vậy đi, đã nói gọi tôi là A Húc là được rồi mà”. Lăng Húc vỗ vỗ vai cậu: “Cậu đã ngủ gần một ngày một rồi. Tôi đã xin phép công ty, cậu cứ về nhà nghỉ ngơi thật tốt đi”.

“Về nhà? Tôi không muốn!”. Vừa nghĩ đến tình cảnh ở nhà, Hàn Hiểu không nhận được mà run rẩy toàn thân. Cậu dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Lăng Húc: “Tiền bối, tối nay tôi đến chỗ anh ngủ được không?”.

“Hả?”.

“Tiền bối.....”.

“Cũng...không phải là không được, nhưng mà...nhà tôi rất bừa bộn”.

“Không sao! Tiền bối, anh cứ cho tôi ngủ một đêm đi!”.

“Ài, được rồi.....”.Lăng Húc bắt đầu dãi tóc, nghĩ đến cái ‘ổ chó’ của mình liền không khỏi thở dài một tiếng. Thực ra, nhà của hắn ngay cả ổ chó cũng không bằng a.....

+++++

Chỗ ở của Lăng Húc cách nhà trọ của Hàn Hiểu rất gần.

Lúc vào nhà, Hàn Hiểu ước chừng sưng sốt hơn 10 giây.Đều là đàn ông độc thân nên cậu cũng hiểu được sự khó xử của đối phương, dù trong lòng đã chuẩn bị tốt, nhưng Hàn Hiểu vẫn bị đả kích, nơi này đã không thể gọi là ‘cái phòng’ nữa rồi.....

Không mở quán bia nhưng mà khắp nơi nơi đều là vỏ bia đã uống qua, sách báo tạp chí vứt bừa bãi trên đất, còn có cả hình phụ nữ lỏa thể rất kích thích bày ra trước mắt Hàn Hiểu, trên ghế salon dính đầy những thứ nước tương có màu quý dị, nhìn thấy cũng động lại hơn một tuần rồi, dưới đất còn có quần áo bẩn cùng với những ly mi tô vẫn còn lại nước.....

“Tôi đã nói là rất bừa bãi rồi mà”.Lăng Húc sờ sờ mũi, xấu hổ nói.

Hàn Hiểu nhìn hắn một lúc, vẻ mặt vô cùng quái dị.Thành tích xuất sắc của Lăng Húc ở trong công ty vẫn luôn là đối tượng mà cậu sùng bái, không nghĩ đến một người thông minh xuất sắc như vậy, về đến nhà lại có một diện mạo khác....Hàn Hiểu lắc đầu, cẩn thận đi qua đồng báo chí tạp chí vương vãi đầy dưới đất, giúp chủ nhân dọn dẹp đồng rác chất thành núi nhỏ trên bàn.

“Được rồi, cậu nghỉ ngơi với xem TV đi, cứ để tôi làm là được rồi”.Lăng Húc cam chịu số phận mà bắt đầu xắn tay áo lên, trong lòng lại thầm thở dài, oán giận cái số đen đủi của mình,hôm nay đành phải dọn vệ sinh trước thời hạn một tháng tổng vệ sinh một lần vậy.

Chờ đến lúc hắn vất vả cực nhọc đem ‘đồng rác’ xử lý xong, cái bụng lại bắt đầu biểu tình. Lăng Húc cả người co ro trên ghế salon, ngay cả nhấc tay lên cũng không có sức.

Một tô mì nóng hôi hổi được bưng ra, mùi hương ngào ngạt bay thẳng tới mũi Lăng Húc. Hắn như sói ác bổ nhào tới dê con. cướp lấy cái bát trên tay Hàn Hiểu, ăn ngấu ỉn nghiền.

“Tay nghề không tồi! Rất ngon, rất ngon!”.

Hàn Hiểu cười cười ngại ngùng, ôm đầu gối ngồi trên ghế salon, cẩn thận đánh giá căn phòng nhỏ của Lăng Húc, đáy mắt vẫn còn tồn tại sự băn khoăn và lo lắng đầy đặc.

“Đừng sợ, có tôi ở đây những ‘thứ kia’ không dám tới đâu”.

Ăn uống no say nấc lên một tiếng, Lăng Húc đặt bát xuống bắt đầu nói chuyện nghiêm chỉnh.

“Những chuyện kì quái này bắt đầu từ khi nào?”.

“....Hai tháng trước”.

“Hai tháng trước, chuyến du lịch Ai Cập?”.Lăng Húc khẽ nhún mày, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.Chẳng lẽ những thứ đó và chuyện Hàn Hiểu mất tích ở Ai Cập có liên quan đến nhau?

“Cậu có nhớ chuyện xảy ra khi mất tích ở thần miếu không?”.

Hàn Hiểu lắc đầu.

“Cậu cố nhớ xem, nghĩ kĩ một chút. Ví dụ như có cái gì kì quái hoặc là nghe thấy cái gì kì quái không?”.

“Cái gì kì quái.....”.Hàn Hiểu trầm tư suy nghĩ rồi bất chợt kêu lên: “Con mắt, tôi nhìn thấy một con mắt trái rất lớn!”.

Lăng Húc nhất thời hừng hực đi qua, kéo Hàn Hiểu vào phòng sách.

“Con mắt.....con mắt....Tìm được rồi!”.Hắn chỉ vào máy tính hỏi: “Con mắt của Wadjet, con mắt của thần mặt trăng, con mắt của thần Ra, con mắt của Horus, còn có con mắt của Thoth, cậu xem mình nhìn thấy cái nào”.

Chú thích tý:

Wadjet : Nữ thần rắn ở vùng Hạ Ai Cập, biểu tượng là con rắn trên vương miện của Pharaoh

Thần Ra : Thần Mặt Trời, buổi sáng là con bọ hung đẩy đĩa mặt trời lên, trưa và chiều là chim ưng đội đĩa mặt trời, tối là con cừu đực lặn đĩa mặt trời xuống núi.

Horus : Vua của các Pharoh, thần có đầu chim ưng có biểu tượng là mắt Wadjet và lôi trượng (là anh em của thần Anubis).

Thoth : Thần thông thái và Mặt Trăng có đầu cò thường đi theo sau thần Horus và thần Anubis.

oOo

“.....Là cái này”. Tay Hàn Hiểu run run chỉ vào con mắt thứ ba. Trong nháy mắt, cảm giác bị người ta nhìn trở lại bắt đầu nổi lên.

“Là con mắt của thần Ra, truyền thuyết kể rằng con mắt của ông ta có thể nhìn thấy hết mọi thứ. Ngoại trừ cái này ra, cậu còn nhớ gì nữa không?”.

“Ừm...Con chó, tôi nhớ rõ có một con chó lớn toàn một màu đen”.

“Hả? Tôi cứ tưởng người Ai Cập tôn thờ mèo chứ”. Lăng Húc lăm lăm một cậu, tiếp tục xem qua các trang web.

“Chờ chút! Tôi nhớ rồi.....”. Hàn Hiểu bỗng nhiên lui lại mấy bước, ánh mắt gắt gao nhìn vào thần Anubis trên trang web!

“Tôi thật sự quá ngốc, nó căn bản không phải là chó...là chó rừng! Chó rừng trong thần thoại Ai Cập!”.

“Đều là do tôi không tốt, tôi không nên chạm vào tượng Minh Thần, nếu như không chạm vào nhất định là không có chuyện gì xảy ra. Không muốn, Minh Thần sẽ tới đem tôi đi! Tôi không muốn chết, không muốn.....”.

Hàn Hiểu đột nhiên kêu to lên, ôm đầu ngồi khóc hu hu. Lăng Húc bị hành động đột ngột của cậu dọa cho sốc.

“Cậu, cậu bình tĩnh một chút”.

“....Anh nghe đibọn chúng lại tới nữa rồi.....”.

“Cái gì? Hàn Hiểu, cậu đang nói cái gì, muốn tôi nghe cái gì?”.

“Tiếng cười, rất nhiều tiếng cười đáng sợ....Bọn chúng cười nhạo tôiBọn chúng nói muốn ăn thịt tôi...”.

“Không có mà, Hàn Hiểu, cậu bình tĩnh chút đi!”.

Lăng Húc gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, không còn cách nào đành ngồi xổm xuống nhưng căn bản cậu không nghe thấy bất cứ điều gì, hoàn toàn chìm đắm vào trong suy nghĩ của mình.

“Á aaaaaa ...Đừng, đừng ăn thịt tôi!”.

Hàn Hiểu mạnh mẽ đẩy Lăng Húc ra, không để ý đến đối phương gào hét, nghiêng ngã đi xuống lầu.

Đếnbọn chúng đuổi đến! Cậu không thể bị bắt! Cậu muốn sống.....

.....

Ánh đèn đường lạng lẽ chiếu sáng, làm cho bóng người qua lại kéo thật dài....

Hàn Hiểu thở hổn hển, tóc rối bù, dép dưới chân rớt mất một chiếc, bộ dáng hết sức nhếch nhác. Cậu đứng ở trước khu nhà trọ, ngửa đầu nhìn lên cửa sổ lầu ba tối om.....Nơi này là chỗ cậu ở.

Hàn Hiểu không biết vì sao mình lại chạy về nhà, giống như giọng nói từ nơi tối tăm dẫn đường cho cậu, nói cho cậu biết không cần sợ hãi.....

“Hí hí.....Hí hí hị hị.....”.

Một giọng nói quỷ quái bỗng nhiên vang lên, Hàn Hiểu hít một hơi lạnh thật sâu, lão đảo lui lại phía sau mấy bước.

Sâu trong hành lang tối tăm bỗng nhiên sáng lên vô số ánh mắt, tất cả đều tham lam nhìn vào cậu. Mấy cánh tay trắng bệch từ trong bóng đêm vươn ra, chậm rãi, bay về hướng cậu vậy gọi...Cánh tay kia vừa nhỏ vừa dài, ngoằn ngoèo giống như con rắn cuốn lấy nhau, tuyệt không phải là tay con người!

Hàn Hiểu cắn môi, phát hiện không chỉ có hành lang, mà ngay cả bên trong hẻm tối bên cạnh cậu cũng có cánh tay vừa nhỏ vừa dài vươn ra.

Cậu bị bao vây rồi!

Điều này khiến cho Hàn Hiểu khủng hoảng, cậu từng bước từng bước lui về phía sau, yêu quái cũng từng bước từng bước tiến lại gần....Ngay lúc cậu muốn xoay người bỏ chạy thì lưng bỗng nhiên chạm vào một bộ ngực rắn chắc....

Trong bóng chốc lù yêu quái giống như sương mù biến mất không chút tăm tích, ngay cả tiếng cười đáng sợ kia cũng biến thành tiếng hét chói tai, mấy giây sau biến mất trong không khí.....

Hàn Hiểu quay đầu lại, nhìn thấy một đôi mắt mang theo ý cười.Con người đen dẹt dài, trong nháy mắt trở lên vô cùng mãnh liệt.

“Xin lỗi, tôi tới chậm”.

Hàn Hiểu vẫn ngờ ngác nhìn người nọ như cũ.Đối phương nhếch mép cười, ngũ quan vô cùng tuần láng càng thêm mê người.Thức rất rõ ràng, hẳn là một người nước ngoài.

“Tôi là Anute, từ nay trở đi sẽ là bạn cùng phòng của cậu”.

Tên nghe rất lạ, là người Ả rập sao?

“Anh biết tôi là ai sao?”.

“Đương nhiên, ta đã nhìn thấy ảnh của cậu, Hàn Hiểu”.Trôi chảy nói tiếng Trung, giọng nói từ tính trầm thấp giống như rượu nguyên chất thượng hạng, nghe thấy liền muốn say.

“Là Lý Đào giới thiệu tôi tới”.Đối phương giải thích thêm chút nữa. Hàn Hiểu lúc này mới nhớ ra là có chuyện như vậy.

Phòng của cậu ở có một nửa là thuộc về người bạn thân Lý Đào. Khi đó hai người mới bước ra xã hội,cùng nhau thuê căn phòng này.Sau đó Lý Đào đi ra nước ngoài, vì thế mà chỗ ở của cậu ấy cũng để trống, gần đây cậu ấy có gọi điện về nói có một người bạn muốn đến ở.Bởi vì đang phiền lòng nên Hàn Hiểu cũng không để ý, không nghĩ tới ở cửa gặp được người bạn cùng phòng mới này, hơn nữa đối phương còn là một người ngoại quốc!.

“Đi thôi”.

“Hả?”.

“Đứng ở bên ngoài cậu không thấy lạnh sao?”.Anute nháy mắt, trong con người đen hiện lên một tia chờ mong.

Hàn Hiểu quay đầu nhìn lại phía hành lang, thấy đèn đã sáng lại, chiếu sáng khắp cầu thang, nhà dân hai bên, phòng bảo vệ....Không có quái vật dọa người, càng không có ma quỷ muốn ăn thịt cậu!

Hàn Hiểu nghiêng rằng một cái, đi theo Anute chậm rãi tiến vào hành lang. Không biết tại sao toàn thân người đàn ông ngoại quốc này lại tỏa ra một loại hơi thở khiến người ta cảm thấy yên tâm! Đường như, có anh ta ở đây thì bất luận ma quỷ gì cũng không có cách nào lại gần. Hàn Hiểu không biết tại sao mình lại chắc chắn như vậy, nhưng cậu cho là như vậy.

Đáy lòng vang lên một giọng nói nho nhỏ, bởi vì quá yếu ớt cho nên Hàn Hiểu không cảm thấy được...Cuối cùng cũng an toàn rồi, giọng nói đó khẽ nói như vậy.....

+++++

Ánh nắng ấm áp, xuyên qua song cửa sổ tiến vào trong.

Hàn Hiểu quần chặt chần lăn qua lăn lại, luyến tiếc giấc ngủ ngon trước khi thức dậy. Cậu nhớ mang máng, hôm qua bản thân mình mơ mơ màng màng trở về phòng, nằm xuống giường liền ngủ luôn, sau đó nguyên đêm ngủ một giấc thật ngon.....

Cậu lại không mơ thấy ác mộng! Hàn Hiểu cảm động đến rơi nước mắt, còn mỗi chưa quỳ xuống đất cảm ơn ông trời nữa thôi! Hai tháng rồi, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc thật ngon, cậu cảm động khóc đến nơi rồi!

Mùi thức ăn từ phòng khách bay đến, Hàn Hiểu chớp chớp mắt, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa chiếc chăn ấm áp và phòng khách. Cuối cùng, Hàn Hiểu vẫn quyết định xuống giường, trước tiên phải lấp đầy cái bụng đã.

Trên bàn đặt một ly sữa nóng và bữa sáng đơn giản. Anute ngồi ở trước bàn, mặc một áo sơ mi màu trắng, ống tay áo xắn tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay rắn chắc, anh ta vừa nhâm nhi li cà phê vừa đọc báo, thấy Hàn Hiểu đi ra, anh ta vội buông tờ báo trong tay xuống, giống như một quý ông thay Hàn Hiểu kéo ghế ra.

“Tôi đã chuẩn bị bữa sáng, cùng nhau ăn đi ”.

“À ừcảm ơn”.

Khuôn mặt của Hàn Hiểu có hơi hơi đỏ, đối với hành động chăm sóc của người bạn cùng phòng này, cậu có chút không thích ứng. Cầm cốc sữa lên uống một ngụm lớn, Hàn Hiểu ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lên chiếc đồng hồ trên bức tường phòng khách đối diện.

“Phụt.....”.

Cơm trên bàn không may mắn một chút nào, đều bị sữa bắn vào. Anute hơi nhướn mày, nhanh tay kéo dịch ly cà phê của mình ra.

“Chín, chín giờ rồi! Xong rồi, tôi đi muộn.....”.

“Không sao, hôm nay cậu không phải đi làm”.

“Cái gì?”.

“Đồng nghiệp của cậu sáng nay có đến, thấy cậu ngủ say nên không đánh thức. Cậu ta nói là đã giúp cậu xin phép nghỉ ”. Anute bưng bữa sáng của mình đi tới, thân hình cao lớn tựa vào bàn: “Đúng rồi, cậu ta để lại cái này cho cậu”. Anh ta xòe tay ra, một dây chuyền bạc nhỏ dài buông xuống, cây thánh giá dưới ánh nắng mặt trời sáng lấp lánh.

“Là tiền bối.....”.

Hàn Hiểu thấy chiếc dây chuyền này là bùa hộ mệnh mà Lăng Húc luôn luôn đeo không rời, không nghĩ tới hẳn lại..... Hàn Hiểu hít một hơi sâu, cầm lấy vòng cổ cất kỹ.

Cậu ngẩng đầu, cùng với người bạn cùng phòng mới bốn mắt nhìn nhau: “Anute, tôi nghĩ anh tốt nhất là tìm một phòng khác ở”. Mặc dù thời gian ở chung chưa đến một ngày, nhưng cậu thực sự rất thích cái tên Anute này, chỉ tiếc.....

“Tại sao?”.

“Tôi...Anh là bạn của Lý Đào nên tôi không thể hại anh”.

“Tại sao lại nói như vậy?”. Anute hỏi, con ngươi đen thâm thúy chuyển sang thâm trầm, chăm chú nhìn cậu.

“....Có lẽ anh không tin”. Hàn Hiểu đặt chiếc cốc xuống, thờ dãi: “Tôi bị thứ không tốt quấn lấy rồi....”.

“Thứ không tốt? Là kẻ xấu sao?”.

“Không phải, là....”. Hàn Hiểu nhìn xung quanh, hai mắt rụt rè nhìn lướt qua phòng một lượt, xác định không có ‘những kẻ khác’ ở đây, mới chậm rãi từ miệng nói ra hai chữ: “....Là ma!”.

“Ma?”. Trong giọng nói trầm thấp có lộ ra chút ý cười.

“Là thật đó! Tôi bị nguyên rửa rồi!”.Hàn Hiểu trừng mắt với người bạn cùng phòng đang mỉm cười, khuôn mặt lại một lần nữa đỏ lên, nhưng là vì quần bách: “Tôi bị Pharaoh nguyên rửa rồi....”.Giọng nói của cậu dần dần thấp xuống, cúi đầu xuống suy nghĩ, trên mặt tràn đầy bi ai.

“Lời nguyên của Pharaoh?”.Anute có chút kinh ngạc, không thể không khâm phục trí tưởng tượng phong phú của Hàn Hiểu, có điều cũng khó trách cậu sao lại nghĩ như vậy.Nếu không phải mình không dứt ra được, thì những thứ tạp nham kia cũng không lợi dụng sơ hở mà tiến vào.

“.....Tôi đã từng đi Ai Cập, nhất định là Pharaoh kia đã nguyên rửa tôi, đúng vậy ”.Cuối cùng, Hàn Hiểu chốt một câu: “Rất nhiều sách viết như vậy”.

“Những thứ trong sách đó đều là gạt người”.

“Không đúng, tôi thật sự thấy.....”.Hàn Hiểu cắn cắn răng, biểu cảm trên mặt hết sức phức tạp. Trong lòng cậu vừa sợ hãi vừa có một loại cảm giác khác thường: “Minh Thần, tôi đã nhìn thấy ông ta!”.

Anute rũ mắt xuống, trong con người đen chợt lóe lên tia sáng rồi biến mất.

“Chẳng qua tôi chỉ chạm vào tượng thần của ông ta”. Về mặt Hàn Hiểu khóc lóc thảm thiết,đau khổ từ trong lòng tràn ra, cảm thấy trên đời không ai oan ức như mình: “Tôi cũng đâu có nhục mạ ông ta, làm thần cũng hẹp hòi thế sao!”.

“Tượng thần không thể chạm bừa được”.Tay của Anute khoác lên vai Hàn Hiểu, ngón tay khẽ chạm nhẹ lên ngọn tóc của cậu: “Tượng thần được cung phụng trong thần điện, cũng được coi là hóa thân của thần linh, người phạm chưa được phép không thể chạm vào được, đó là hành động khinh nhờn thần linh”.

“Đúng...đúng là vậy sao?”.Hàn Hiểu mở to hai mắt, chẳng lẽ thật sự ‘sờ’ một chút mà thành hận thiên cổ sao? Cậu hỏi hận muốn chết, nếu như thời gian có thể quay trở lại, cậu tuyệt đối sẽ không chạm vào bất cứ thứ gì trong thần miếu! Không...phải nói là cậu sẽ tuyệt không đi cái gì gọi là du lịch Ai Cập.

“Đúng vậy”.Anute nghiêm trang gật đầu: là thật mới là lạ đấy, những bức tượng bunn nhào trong thần miếu làm gì có chút thần lực nào. Thực ra thần linh cũng không cao cao tại thượng như các người tưởng tượng. Bắt đầu từ rất lâu trước kia, trong bọn họ đã có một số ít sa đọa rồi....

++++++

Hàn Hiểu bất ngờ từ trên ghế nhảy xuống, giống như ruồi mất đầu đi loạn xung quanh bàn ăn: “Vậy thì phải làm sao, làm sao mới phải ”.Cậu lăm bắm trong miệng, vô lực mà gãi đầu mình. Nếu như Anute nói sự thật, vậy chẳng phải cậu chết chắc rồi sao?

“Đừng lo, chuyện cũng không phải như cậu nghĩ...”.

Nói được nửa câu, Anute bỗng nhiên bắt đầu ho mạnh, ánh mắt vội vàng nhìn về hướng cửa sổ, đồng thời đi về hướng đó vài bước, chắn tầm nhìn của Hàn Hiểu.

“Chắc là cậu cũng mệt rồi, trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt đi”.

“Tôi không mệt mà....tôi, tôi.....”.

Hàn Hiểu gật gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy sức lực của bản thân giống như bị lấy đi, ý thức cũng lập tức trở lên mơ hồ.Cậu mờ mịt đi về phòng, mờ mịt bò lên giường, sau đó im lặng nhắm mắt nằm xuống.

Anute thở phào nhẹ nhõm, tiến đến trước cửa sổ....

.....

Một giọng nói từ phòng khách truyền đến, Hàn Hiểu mơ hồ nghe thấy, ý thức rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê, mãi đến khi một cái tên quen thuộc truyền vào tai cậu, ý thức của cậu bỗng nhiên được kéo về....Anubis! Cậu nghe được cái tên này, không sai!

Thân thể Hàn Hiểu trong nháy mắt cứng đờ, vùi mình trong chăn, hai vai không ngừng run rẩy. Cậu hít một hơi thật sâu, sự hỗn loạn trong đầu dần dần tiêu tan...Cậu chậm rãi bò xuống giường, lặng lẽ mở cửa phòng.....

Anute đưa lưng về phía Hàn Hiểu, ngồi đối diện với anh ta là một phụ nữ, một phụ nữ giống như mèo.

Người phụ nữ nghiêng người dựa vào ghế, trên cánh tay đeo một chiếc vòng hoàng kim tinh xảo. Tóc của cô cuộn sóng như kiểu áo choàng, đôi môi cong lên, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân có đeo trang sức gọn sóng, con ngươi màu nâu giống như mắt mèo được tô phần mắt xanh biếc phác họa ra vẻ phong tình vô hạn, đuôi mắt được vẽ dài ra phía sau, cách ăn mặc hết sức quen thuộc!

Hàn Hiểu bỗng nhiên nhớ đến những thứ được vẽ trên bích họa ở Ai Cập, bọn họ đều có kiểu vẽ mắt như thế này!

“Đối phương đã muốn hành động rồi”. Người phụ nữ kia nghiêng đầu, hai mắt chớp chớp tinh ranh và xảo quyệt, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng từ miệng thoát ra.

“Thế nào rồi, nhóc con của cậu vẫn khỏe chứ, Anubis”.

Cơ thể Hàn Hiểu giống như bị điện giật, hàn khí không ngừng từ bàn chân tràn vào, lạnh thấu tim cậu.

....Anubis...Anute, Anute chính là Anubis.

Ánh mắt của Hàn Hiểu chậm rãi nhìn xuống dưới, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, chiếu vào thân thể hai người đang nói chuyện. Bóng của người phụ nữ kia là một con mèo, tư thế tao nhã, bộ lông mềm mại xõa tung, mang theo một chút lười biếng ngồi trên ghế.

Nhưng mà, cái bóng của người kia, Hàn Hiểu vô cùng quen thuộc, nó chính là bức tượng thần đầu sói thân người ở trong đền tế thần bí mà cậu nhìn thấy.

Hàn Hiểu cắn chặt răng, liên tiếp hít sâu mới tỉnh táo lại. Cậu thật cẩn thận từng bước từng bước rón rén trở về phòng.

Trốn, cậu phải nhanh chóng trốn đi mới được! Hàn Hiểu quyết định rút khoát, vội vàng thay quần áo, ôm chân đi về hướng cửa sổ. May mà nhà cậu là lầu ba, Hàn Hiểu âm thầm cảm thấy may mắn. Cậu cuốn chân thành một chiếc dây ném một đầu xuống bãi cỏ ở phía dưới, một đầu đem cột ở cửa sổ, làm cho tinh thần hăng hái thêm rồi nhảy xuống....

Hàn Hiểu là một cô nhi, tại thành phố này không có người thân. Cậu nghĩ người có thể giúp mình duy nhất chỉ có Lăng Húc, nhưng mà Hàn Hiểu không dám trực tiếp đến công ty tìm người. Anute biết rõ chỗ cậu làm việc, cậu không thể mạo hiểm như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Hiểu vẫn quyết định đến nhà thờ lần trước, tìm cha xứ Dimaler giúp đỡ.

Ngày thường nhà thờ thường náo nhiệt thì hôm nay vô cùng yên tĩnh, trên quảng trường vắng tanh không một bóng người.

Cha xứ tóc hoa râm đứng trên bậc cầu thang, giống như dự đoán Hàn Hiểu sẽ đến, vẻ mặt mỉm cười hiền hậu chờ đợi cậu.

“Ta biết là con sẽ đến, con ngoan”. Cha xứ vẽ một cây thánh giá trước ngực, tiến lên nắm chặt lấy tay Hàn Hiểu.

Trong nháy mắt, luồng khí lạnh theo tay của cha xứ truyền vào khiến cho Hàn Hiểu nhận không được rung mình một cái.

“Xảy ra chuyện gì vậy, con của ta?”. Cha xứ ân cần hỏi, nụ cười trên mặt thoát nhìn có chút kì quái.

Hàn Hiểu lắc đầu, vút ảo giác trong đầu sang một bên, tại sao cậu cảm thấy ông cha xứ này có gì khác khác với lần trước....

“Thưa cha, hôm nay con tới.....”.

“Đừng vội, con của ta”. Lão cha xứ nheo mắt lại, nếp nhăn ở khóe mắt của nhú lên: “Ta biết con đang muốn nói cái gì, nào, chúng ta vào trong nói chuyện”. Lão vội vàng kéo Hàn Hiểu vào, đi về hướng giáo đường.

Hàn Hiểu lại đứng lại không hề nhúc nhích, từ lúc vừa mới bắt đầu, từ trong đáy lòng cậu luôn có một giọng nói kêu gào nguy hiểm, bảo cậu mau quay trở về.....

Hàn Hiểu ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại ở bức thạch điêu trên trần nhà thờ: “Cha, cái kia.....”. Cậu chỉ chỉ vào pho tượng ác quỷ có đôi cánh đen to lớn, trên đầu là cặp sừng dài, hỏi.

“Không phải là thiên sứ sao?”. Cậu nhớ rõ ràng lần trước nhìn thấy thiên sứ mà?

Cha sứ Dimaler cười khà khà, cánh tay nắm chặt lấy cánh tay cậu không phải là của một ông lão mà là một móng vuốt có da màu xanh đen. Lúc này Hàn Hiểu phát ra chuyện này có gì đó không bình thường, cậu cố sức giãy dụa, nhưng mà cặp vuốt kia lại càng nắm chặt tay cậu hơn.

“....Khử khử, đây là mày tự tìm lấy phiền toái”. Giọng nói khàn khàn từ trong miệng người nọ phát ra.

Đợi đến lúc Hàn Hiểu nhìn thấy rõ mặt đối phương, không khỏi hung hăng hít một hơi lạnh.

Khuôn mặt to lớn quái dị khô héo xuất hiện ở trước mặt cậu, Khung xương lõm lõm được bọc bởi một lớp da màu xanh đen, da thịt co rút lại, tạo thành hình dạng vẩy các nếp nhăn. Hai mắt không có đồng tử, chỉ có tròng mắt phủ kín đầy tơ máu lồi ra ngoài, gần như rất nhanh tiến đến gần mặt Hàn Hiểu.

Mùi nồng nặc phả vào mặt cậu khiến cậu muốn nôn ngay tại chỗ.

Quái vật vươn vuốt sắc nhọn ra, muốn mạnh mẽ công kích về phía ngực Hàn Hiểu.... Ngay tại lúc cái móng vuốt đen kia sắp đánh vào ngực cậu, một luồng sáng chói lóa từ cây thánh giá trước ngực cậu phát ra, trong nháy mắt cánh tay của quái vật bị tan chảy.

Quái vật ngã xuống đất phát ra một tiếng kêu đau đớn, Hàn Hiểu sửng sốt, ngay lập tức chạy nhào về phía cầu thang, nhưng mà, xuất hiện trước mặt cậu là một nghĩa địa hoang vu.

Phía sau truyền đến tiếng kêu thê lương, Hàn Hiểu nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy trên lưng quái vật mọc ra một đôi cánh đen màu xanh biếc, đôi mắt hận thù màu đỏ đang gắt gao nhìn mình.

“Đứng cái gì mà đứng! Chạy mau đi....”. Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng nói chuyện của trẻ con, giọng nói trẻ con yếu ớt vừa mềm mại vừa ngọt ngào, khẩu khí lại hết sức nghiêm khắc: “Chạy mau, chạy mau! Muốn tên khốn kiếp kia đuổi kịp sao!”.

Xuất phát từ bản năng, Hàn Hiểu co chân chạy, đồng thời tháo cây thánh giá nắm chặt trong tay. Là cây thánh giá này nói chuyện sao? Chẳng nhẽ trên thế giới này thật sự có thiên sứ?

“Ngốc! Người đối với cây thánh giá vút đi ấy nói chuyện làm gì. Thần lực của nó vừa mới được con phát huy toàn bộ sức mạnh rồi, bây giờ nó chỉ là một khối sắt hổng mà thôi. Con ở đây, ở chỗ này....”.

Ở đâu? Hàn Hiểu vừa cố gắng tránh né công kích của quái vật từ phía sau, vừa vội vàng vàng nhìn xung quanh, đôi khi lại phân tâm cùng giọng nói trong đầu nói chuyện.

“Ở trong bụng người ấy”. Giọng nói kia lộ ra vẻ vô cùng mất hứng.

Nếu như bình thường, Hàn Hiểu nhất định sẽ liên tưởng đến một em bé đang bấu môi giận dữ, nói không chừng còn có thể cười lớn, nhưng mà, bây giờ cậu chỉ có cảm giác tai họa sắp ập tới nơi.

“Người, người sao lại ở trong bụng của ta! Người là quái vật gì!”.

“Ồ, ơSao ông ấy lại nhìn trúng một người ngốc nghếch như người thế chứ!”. Giọng nói trẻ con yếu ớt trong chốc lát trở nên gay gắt: “Con chính là Minh Thần! Không phải là quái vật gì!”.

Ngay lúc Hàn Hiểu chạy không kịp thở thì giọng nói kia nhẹ nhàng hít không khí, trách móc cậu không biết cái gì.

“Con chính là con của người và Minh Thần Anubis. Là bảo bối cực cưng của người! Là bảo bối cực cưng của người, có hiểu không!”.

Hàn Hiểu đang điên cuồng chạy, bỗng nhiên dừng lại cúi đầu xuống nhìn, giọng nói trong đầu sợ đến mức hét to lên: “Người dừng lại làm cái gì! Chạy mau đi, đuổi đến rồi kìa! Á á, con sẽ bị nó ăn tươi nuốt sống mất!”.

Bị ăn...sẽ bị ăn tươi nuốt sống! Hàn Hiểu giật mình một cái, khó khăn lắm mới tránh được quỷ trảo ở phía sau lưng.Đứa trẻ trong bụng cũng bị dọa không ít, giọng nói mềm nhũn ra, không ngừng nghẹn ngào nức nở: “Hu hu, ba ba, người muốn hại chết con sao....”.

“Xin lỗi, ta không”.Hàn Hiểu theo phản xạ mà xin lỗi. Cậu thực sự không cố tình, chính là nhất thời khiếp sợ, đầu óc trở nên mơ hồ.

“Không đúngmình đang nằm mơ....nằm mơ”.Hàn Hiểu dùng hết sức giật tóc, cảm giác như mình sắp phát điên rồi. Con! Cậu là đàn ông không thể có con! Cậu nhất định là đang nằm mơ, cái gì mà Anubis....Cái gì mà Minh Thần....Cái gì mà quái vật....Con mẹ nó, tất cả đều đi chết đi!

“A, người nói xấu cha nhé, còn nói những lời thô tục nữa! Con sẽ nói.....Á!!! Ba ba, con sai rồi, con sai rồi, người đừng dừng lại mà.....”.

Hàn Hiểu cắn răng, lết cái thân xác mệt mỏi tránh những đòn tập kích của quái vật ở phía sau. Cậu có một loại xúc động muốn khóc, kiếp trước cậu đã tạo nên nghiệp chướng gì, mà cuối cùng lại phải chịu cảnh như thế này.

Nhiều lần thất bại khiến cho quái vật vô cùng tức giận, nó ngửa đầu phát ra tiếng kêu chói tai, ma âm đáng sợ trong chốc lát truyền đi trăm dặm xung quanh.Hàn Hiểu chỉ cảm thấy đất dưới chân bắt đầu chấn động, hơn mười cánh tay của bộ xương khô trắng bạch trong chốc lát từ dưới đất nhô lên, nắm chặt lấy chân cậu, làm cậu không nhúc nhích được.

“Á ~! Bị bắt rồi, xong rồi, xong rồi, lần này chết chắc rồi”.Giọng nói trẻ con mang theo chút nức nở nghẹn ngào, khóc thút tha thút thít nói, không ngừng tra tấn lỗ tai của Hàn Hiểu.

“Người không phải nói mình là cái gì thần tượng lai đó sao? Mau nghĩ cách đi!”.

“Hu hu...Người ta còn nhỏ mà, ba ba, người quá là hung ác nha.....”.Giọng nói lập tức thấp xuống.

Mắt thấy móng vuốt của quái vật đánh về phía ngực mình, Hàn Hiểu nhắm chặt mắt lại, theo bản năng lấy tay che bụng mình.....

Một luồng sáng nhàn nhạt màu vàng kim bỗng nhiên từ trong bụng tỏa ra, bảo phủ lấy toàn bộ người Hàn Hiểu. Quái vật kia bị ai kêu lên một tiếng, tất cả mọi thứ, kể cả mấy bộ xương, toàn bộ biến thành bột trắng, trong chốc lát tan trong không khí.

Nghĩa địa hoang vu tăm tối đã không thấy đâu nữa, hơn mười mấy con đường nhỏ chỉ đủ cho một người đi xuất hiện ở trước mặt Hàn Hiểu.

“Đi cái bên trái gần nhất....không, không, bên phải?”.Giọng nói trẻ con ở nơi sâu thẳm nói, nghe vô cùng yếu ớt, hoàn toàn không có khí thế gào thét như hồi nãy, trong lòng Hàn Hiểu nghên lại, tim cũng theo đó mà thất lại.

“Con không biết...Mệt quá, mệt quá...kết giới quá mạnhCon, con không xông ra được ...không xông.....”.

Cuối cùng, giọng nói kia hoàn toàn biến mất. Hàn Hiểu cố gắng từ đáy lòng gọi to, nhưng mà âm thanh trẻ con mềm mại yếu ớt kia vẫn không xuất hiện.

Mọi thứ đều tĩnh lặng, Hàn Hiểu chỉ nghe thấy tiếng thở gấp và tiếng tim đập của mình, không gian hắc ám mênh mông vô hạn tràn ra.....

4. Chương 3-1

Không gian là một mảnh mờ mịt u tối, phải nói, thế giới trước mắt đều được các mảng lớn mảng lớn u tối cấu tạo thành.Hàn Hiểu một mình đi trong con đường nhỏ hẹp.Con đường nhỏ uốn lượn trải dài như kiểu ruột dê, không có đường đi xuống dưới cũng không nhìn thấy cuối con đường.

Hàn Hiểu không biết mình có chọn đúng không, cậu quay đầu lại, phát hiện con đường phía sau không biết tại sao đều biến mất hết, cậu từng bước từng bước đi về phía trước, bóng tối phía sau cũng tăng thêm một phần. Hàn Hiểu sợ tới mức càng bước nhanh chân hơn, nhưng bóng tối phía sau cũng thôn tính nhanh hơn, tăng tốc theo sát phía sau. Có điều cậu phát hiện ra, tốc độ thôn tính tỉ lệ thuận với bước chân của mình, cậu dừng lại, không gian hắc ám phía sau cũng không tăng thêm.

Hàn Hiểu thoáng yên lòng, bước chân từ từ chậm lại, có điều cậu lại lo lắng cho đứa bé nói chuyện với cậu lúc trước.

“Nhóc còn ở đó không? Đây...nhóc không sao chứ?”.

Gọi vài tiếng, bốn phía vẫn là một khoảng không vắng lặng. Hàn Hiểu nóng nảy, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, tay gắt gao đặt lên bụng, nhưng phát hiện ra nhiệt độ ở chỗ đó thấp hơn nhiệt độ cơ thể cậu! Cậu suốt ruột đi loạn xạ như rời mất đầu, con đường này không biết phải đi đến bao giờ, không biết đứa bé kia có chờ được đến lúc đó không.

Hàn Hiểu cảm thấy một trận hoảng hốt không rõ tại sao, chẳng biết vì sao, cậu không chút nghi ngờ đó là con của cậu, tuy rằng không thể chấp nhận nhưng cũng không có chút nghi ngờ nào.....

Chết tiệt! Rốt cuộc những chuyện này vì sao lại xảy ra chứ! Cậu là một người đàn ông thực sự sao lại có con, lại là con của một vị thần! Hàn Hiểu ôm đầu rên rỉ, dứt khoát ngồi xổm xuống không đi nữa! Cậu lại một lần nữa tức giận nguyên rủa cái kẻ lập kế hoạch chuyến du lịch Ai Cập, nếu như không có chuyến du lịch chết tiệt ấy, cậu cũng không rơi vào tình huống như thế này! Còn cái cái tên Minh Thần đáng ghét kia nữa, đang yên đang lành lại nhét con vào người mình!

Từ từ, không đúng...Tại sao cậu một chút ấn tượng cũng không có? Hàn Hiểu nhăn mặt nhăn mày cố nhớ lại, ngoại trừ một lần trong thần miếu kia, cậu vốn dĩ không có gặp Anubis, chẳng lẽ là cái lần hôn mê gần nửa ngày đó? ...Chính nó, lúc ấy hình như cậu có nhìn thấy hình ảnh mở nhật của một người đàn ông, có điều không chắc lắm. Cần thận suy nghĩ lại, người đó thật sự rất giống Anute!

Hàn Hiểu tức giận nghiêng rằng, thầm nghĩ: giỗ cho một Minh Thần, trước đem cậu ăn sạch sành sanh không nói, còn làm cho cậu mang cái gì mà ‘huyết thống của thần’ khiến cho bọn yêu quái không ngừng đuổi giết, bây giờ lại ngụy trang thành bạn cùng phòng ở bên cạnh cậu.

Không phải nói Thần đều rất lợi hại sao? Tại sao lúc gặp nguy hiểm lại hết lần này đến lần khác không thấy bóng dáng đâu?

Tức giận rồi lại tức giận, Hàn Hiểu nghỉ ngơi một lúc, rồi lấy lại tinh thần đứng lên. Cậu đã không còn hi vọng gì ở cái tên Thần vô dụng kia nữa rồi, cậu phải tự cứu lấy bản thân! Không riêng vì bản thân, mà còn vì sinh mệnh bé nhỏ sắp mất kia nữa.

Hàn Hiểu hít một hơi, tiếp tục đi về phía trước.....Đang lúc hoảng hốt, một cảm giác lạnh lẽo trắng mịn từ dưới chân truyền đến.

Cậu cúi đầu, kinh ngạc mà phát hiện mình đang đứng ở giữa một chiếc ao tinh khiết!

Bầu trời là một màu xanh thẳm trong suốt, bốn xung quanh là bóng đêm, một sức sống dồi dào, xa xa, là một màu vàng tịch tịch hoang vắng mờ mịt, gió cực nóng thổi vang lên như tiếng kèn lệnh, mang theo bụi cuốn cuộn gào thét đi về nơi xa.....

Nơi này...là chỗ nào vậy?

Hàn Hiểu đưa mắt đánh giá bốn xung quanh. Chỗ cậu đang đứng, là một chiếc ao hình chữ nhật được xây bằng những khối đá cẩm thạch vuông vức. Nước ao vừa sạch vừa trong, có thể nhìn thấy được hoa văn của bích họa dưới đáy. Nụ sen chưa nở sừng sững ở trên mặt ao, nụ hoa hồng nhạt nhẹ nhàng lắc lư theo gió...

Hàn Hiểu khẽ ‘Ồ’ một tiếng, bụng dần dần nóng lên. Cậu muốn đưa tay chạm vào đóa sen kia, nhưng mà vừa mới bước chân một cái, cả người chật vật té về phía trước...

Trong nháy mắt, cái ao xinh đẹp không còn nữa, những mà thay vào đó là một quang cảnh mà cậu cực kì quen thuộc.

Dưới người truyền đến cảm giác mềm mại, Hàn Hiểu chẳng biết gì mà chớp chớp mắt, phát hiện ra bản thân đang nằm trên chiếc giường lớn nhà mình.

Đầu giường có một con mèo đen tao nhã đứng dậy, nhìn Hàn Hiểu ‘meo meo’ mấy tiếng, rồi thân hình loáng một cái đã từ từ biến mất trong không khí....

+++++

Trên đầu truyền đến tiếng hừ nhẹ, sắc mặt của Hàn Hiểu lập tức thay đổi. Cậu ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một khuôn mặt phóng to của một người đàn ông ngoại quốc anh tuấn hiện lên trước mặt, cách mũi cậu vền vền có 1 cm.

Hàn Hiểu kinh hãi thở gấp, giống như thỏ từ trên giường nhảy lên, nhào mình qua chỗ khác. Bốn góc giường dường như xuất hiện một bức tường vô hình, mặc kệ Hàn Hiểu dùng cách nào cũng không thoát khỏi chiếc giường Kingsize đó.

“Anh...anh đừng đến đây nha!” Hàn Hiểu hét to lên, cực kì giống một đại cô nương sắp bị cưỡng bạo.

Anute tựa vào đầu giường, nghiêng đầu, đôi mắt tự tiểu phi tiểu nhìn thẳng vào Hàn Hiểu, nửa trên của hần trần trụi, lộ ra khuôn ngực ngăm đen rắn chắc, trên ngực đeo một chiếc vòng hình chim ưng được vàng tết thành. Tay hần thon dài mảnh mẽ, lúc này đang đặt ở trên đùi.

Hàn Hiểu chú ý thấy, lúc này bên hông Anute chỉ quần một chiếc quần xếp li đơn giản màu trắng, cực kì giống với những người Ai Cập trên những bích họa trong thần miếu.

“Anh ...anh thật sự là....” Hàn Hiểu cảm thấy tim mình như đập nhanh gấp đôi, chỉ cần tiếp xúc với ánh mắt của đối phương đã khiến thân thể cậu không ngừng run rẩy.

Anute chậm rãi gạt đầu, vươn tay ý bảo Hàn Hiểu lại gần bên hần, không ngờ đối phương lại ‘nhích nhích’ về phía sau vài bước, mãi đến khi không thể lui được thêm nữa, mới cứng người lại, giống như một con thằn lằn, dùng một tư thế hết sức buồn cười dán lên trên kết giới trong suốt.

Anute thở dài, ngón tay khẽ khều khều...Hàn Hiểu chỉ cảm thấy trước mắt như trời đất quay cuồng, chẳng hiểu tại sao lại đụng vào khuôn ngực rắn chắc của đối phương.

“Đừng sợ, ta sẽ không làm em tổn thương”.

Giọng nói từ tính trầm thấp, giống như kì tích, có tác dụng làm người ta yên lòng. Hàn Hiểu ngẩng đầu, hai tay không tự chủ được mà nắm chặt lại. Trong đầu cậu là một mảng hỗn loạn, những chuyện kì bí liên tục xảy ra quấy nhiễu tinh thần và thể xác cậu mệt mỏi đến nỗi không chịu nổi.

“Anh.....” Hàn Hiểu theo thói quen liếm liếm cánh môi khô của mình, chỉ cần bị căng thẳng là cậu sẽ vô ý làm ra hành động này.

Một ngọn gió mãnh liệt trong con người đen nổi lên, Anute rũ mắt xuống, lấy tay nhẹ đặt lên vai Hàn Hiểu, ngón tay thô ráp từ từ chạm lên ngọn tóc của cậu: “Em muốn biết gì, ta đều nói hết cho em biết”. Giọng nói của hần vô cùng dịu dàng, như là sợ sẽ làm Hàn Hiểu sợ, hoặc là muốn mê hoặc cậu mở rộng lòng mình.

“Anh.....có phải anh ở trong thần miếu...đã...đã....đáng ghét, anh, sao anh lại muốn ‘đề’ tôi!” Hàn Hiểu quay đầu đi, không quan có thời gian quan tâm đến sĩ diện của đàn ông, tức giận nghiêng răng chỉ vào bụng mình.

“Bởi vì em đối với ta mà nói, là một người đặc biệt”. Anute mỉm cười, đưa tay đặt lên bụng Hàn Hiểu, động tác xoa vô cùng nhẹ nhàng: “Tình huống của nó không tốt lắm, có điều, bây giờ không làm sao rồi”.

“Tôi không có hỏi ‘nó’ có sao không, mà tôi hỏi là ‘nó’ sao lại có!”.

Không thể phủ nhận, khi nghe thấy đứa bé không việc gì, tảng đá lớn trong lòng Hàn Hiểu cũng được buông xuống. Nhưng cậu càng muốn làm rõ ràng mọi chuyện, vừa nghĩ tới bản thân mình bị Anute làm làm cái gì ấy, Hàn Hiểu liền nhịn không được mà muốn hét to lên.

“Nó có huyết thống của ta, cho nên có thể dùng linh thể cùng em nói chuyện. Em đừng sợ, thần tử đều là như thế, từ lúc chúng ta bắt đầu tiếp xúc, linh thể của thần tử cũng được hình thành ”.

Chú thích:

Linh thể: cơ thể dạng linh hồn.

Thần tử: con trai của thần.

oOo

“Thần tử....Linh, linh thể....”.Hàn Hiểu bất ngờ trợn to mắt: “Tôi, tôi thật sự mang thai con của anh?!”.

Anute gật đầu, không hiểu sao vẻ mặt đối phương như ngày tận thế vậy, chẳng nhẽ vẫn còn trách lúc trước mình không tới sao? Hắn cũng không còn cách nào khác mà, thần giới hiện tại đang hỗn loạn.Hắn một mặt vừa phải khống chế cục diện hỗn loạn bất kham của mình giới, mặt khác lại muốn chuẩn bị chu đáo trước khi đưa bé ra đời, quyết không thể để bọn tà ma phát hiện và làm tổn thương Hàn Hiểu.

“Tôi ...tôi là đàn ông đấy....Sao có thể có thai được chứ?”.Sắc mặt Hàn Hiểu trắng bệch, ôm lấy đầu mình lẩm bẩm. Chẳng lẽ cậu là phụ nữ....hay là gay....không, nếu là như vậy, cậu thà chết cho xong!

“Là nam hay nữ cũng không khác biệt mấy”.Sự lựa chọn của thần, đây mới là chuyện quan trọng.

“Nếu nam nữ đều không sao, vậy anh chọn tôi làm gì hả”.Hàn Hiểu đầu khổ rên rĩ, ôm lấy chân ngực mặt ngã xuống giường.

“Đó là vì em.....”.Anute chậm chậm nói, khoe miệng cong lên, lộ ra vẻ tươi cười cứng chiều. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Hiểu, cái ánh mắt ngó nghiêng từ phía kia đã in sâu vào trong lòng hắn.Trái tim lạnh lùng sắt đá ngàn năm, cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt.

...Giữ cậu lại, không cho cậu rời đi! Đây là tiếng nói vô cùng mãnh liệt từ trong đáy lòng Anute phát ra. Minh Thần cai quản cái chết và hắc ám, dùng cách trực tiếp để biến Hàn Hiểu thành người của mình.Nhưng mà vị Minh Thần cao cao tại thượng này hiển nhiên đã quên mất một điều, đối phương cũng có quyền đáp ứng hoặc từ chối.

Câu trả lời này của Anute như đúng mà lại sai, khiến cho Hàn Hiểu tức ói mồi.Cậu vỗ vỗ ngực, trấn an bản thân không cần chấp nhất đối phương nữa....Đó là Minh Thần, không phải người thường, hắn muốn làm cái gì thì làm cái ấy, muốn có cái gì thì có cái ấy! Cho dù đem mây như cây cỏ mà dẫm đạp cũng không có nửa lời oán thán, nói không chừng phải ôm lấy bắp đùi hắn, cầu xin hắn cho mây kiếp sau được vinh hoa phú quý....Đệt ...đệt mụ nội Minh Thần! Ông đây là người Trung Quốc, anh, một động vật nửa người nửa sói tự cho mình là giỏi lắm sao hả!?

“A a a...Ồn chết đi được

Có để cho người ta ngủ không hả

”.

Giọng nói trẻ con mềm mại từ trong đầu vang lên, Hàn Hiểu trợn hai mắt, trong phút chốc quên mất cả thở.....trước mắt xuất hiện một bé con nửa trong suốt, mũm mĩm mịn màng, nhìn chiếc móng trần trụi chắc khoảng tầm 3 tuổi, tóc đen mắt đen, chính là một Anute thu nhỏ...Ồ, được rồi, đôi mắt và chiếc mũi cũng có một chút giống cậu.

Tên nhóc con loạng choạng bay vào lòng Anute, câu đầu tiên nó nói khiến cho Hàn Hiểu suýt nữa tức muốn chết.

“Cha ơi, cha ơi, ba ba ngốc ghêch vừa nói người là loại động vật nửa người nửa sói đấy!”.

“Chẳng lẽ nhóc cho là không đúng?”. Anute nhướn mày, ngón tay nhẹ búng lên chiếc trán của nhóc con.

Tiểu Tiểu Minh Thần trờm mắt, lảo đảo giống như say rượu, rồi ngã xuống giường. Hàn Hiểu nhân cơ hội nhào tới, biểu cảm trên mặt chỉ có hai chữ hung dữ để hình dung. Mới có nói có một chút mà nhóc con này đã tố cáo, sau này biết làm sao! Chi bằng bây giờ bóp chết nó đi!

Tiểu Minh Thần hiển nhiên là nghe được ‘tiếng lòng’ của Hàn Hiểu, sợ tới mức kêu thảm, cong móng lên chạy loạn trên giường.Vất vả lắm mới tránh được ‘ma trảo’ ào tới, chạy đến mép giường thì lại bị kết giới cứng đầu cứng cổ đánh bật trở lại.

Anute chống tay, dựa vào đầu giường, không có chút ý nào muốn lên giúp. Rất nhanh, tiểu nội tặc (*) trần truồng rơi vào tay Hàn Hiểu hưng ác.

(*) nội tặc: kẻ trộm trong nhà, trộm nội bộ.

“Ba ba ~”. Tiểu Tiểu Minh Thần chớp chớp đôi mắt to, nịnh hót mà cọ cọ trên người Hàn Hiểu, cực kì giống một con chó săn nhỏ muốn thân thiết cùng chủ nhân.

“Nhóc lằm rồi”. Hàn Hiểu nhếch môi, đối với tên nhóc con trần truồng này nhe ra hàm răng trắng lạnh lẽo, “Ba ba của nhóc ở kia”. Cậu chỉ chỉ vào Anute đang nhàn nhã, không để ý đến tiếng hét chói của nhóc con, nắm ngón tay mở ra ‘đét đét đét’ vào cái mông mũm mĩm trắng mịn hồng hào kia, để lại vài dấu tay đỏ đỏ ở trên đó.

“Hu hu òa ...”. Thằng bé đập đập chân, nước mắt như nước lũ cuộn chảy. Nó vừa ghen ngào khóc vừa rúc đầu vào trong chăn.

Hàn Hiểu đánh xong cũng có chút ân hận, cậu nhất thời tức quá mà không tỉnh táo, tuy đánh có vài cái nhưng mà là đánh toàn lực: “Đừng khóc”. Cậu hắng giọng vài cái che dấu đi sự mất tự nhiên của bản thân, nắm lấy hai chân của thằng bé xách lên. Tiểu Minh Thần giận rồi xoay đầu đi, quay trái quay phải nhất định không cho Hàn Hiểu chạm vào.

Hàn Hiểu thở dài, ôm lấy nhóc con mềm mại này đặt lên đùi, tay xoa xoa nhẹ lên cánh mông vừa sưng vừa đỏ của nó. Minh cũng thật là, lại đi so đo với một đứa nhỏ làm gì.... Tên nhóc con thông minh lanh lợi, biết cái gì gọi là ‘thức thời mới là trang tuần kiệt’, hơn nữa lại là con của Anute, cùng với cha thân thiết cũng chẳng có gì lạ, chỉ có điều, vừa mới thấy mặt đã mách lẻo, thật sự làm cho cậu có chút ghen tị, cứ như thế thì cậu còn có cái gì gọi là riêng tư trong lòng nữa, đừng nói là oán giận, mà ngay cả lặng thầm oán giận trong lòng cũng không được.

Con người của thằng nhóc đảo qua đảo lại một cái, sau đó xoay người lại, chọc chọc cái mũi nhỏ vào đùi Hàn Hiểu, vén cái miệng nhỏ đáng thương hề hề nhìn Hàn Hiểu nói: “Ba ba, người không vui sao, con sau này sẽ không nghe trộm tiếng lòng của người nữa”.

“Đừng giận nữa có được không

? ”. Cánh tay nhỏ nhắn mũm mĩm nắm lấy Hàn Hiểu lay lay, đôi mắt ướt sũng vừa to vừa sáng, đúng ánh mắt kiểu đã làm chuyện sai lấy lòng nhìn chăm chăm Hàn Hiểu.

Thấy một bé con làm người ta vừa cảm thấy đáng yêu vừa cảm thấy đáng thương nhiều như vậy, Hàn Hiểu làm sao có thể tức được nữa. Cậu đưa tay lên xoa xoa mái tóc xoăn của nó, cảm thấy bùi ngùi, sao mình lại có thể thực sự dễ dàng chấp nhận thằng bé như thế. Cho dù cậu muốn đấu tranh cũng vô dụng, đối phương chính là một vị thần cao cao tại thượng. Hàn Hiểu nhìn không được lại bắt đầu thở dài, nói cậu đến bây giờ vẫn chưa có một kết giao nào cũng không sai, nhưng mà cũng không cần thiết liên một lúc đưa đến hai sinh vật giống đực như thế này chứ. Nói thật, những vị ‘nữ vương đại nhân’ trong công ty khiến cho cậu cảm thấy sợ sợ, nhưng so với đàn ông rắn chắc thì cậu vẫn thích phụ nữ hơn một chút.

Nói đến cũng là tại Anute không tốt, không nên chạy theo trào lưu đồng tính gì đó chứ, lại còn thỉnh linh làm cho cậu có một..... nghĩ đến đây, cơn tức của Hàn Hiểu lại từ từ nổi lên. Đáng ghét thật! Ngay cả lúc cậu bị thất thân mà bản thân cũng không biết, bây giờ lại xuất hiện một đứa con ba phần kiêu ngạo bảy phần xảo trá nữa chứ! Cái trò đùa này thật quá vui a!

Hàn Hiểu khóc không ra nước mắt, chính đang lúc cậu bị ai cho số phận lắm truân chuyên của mình, thì cái khu nhà trọ nhỏ của cậu được xưng là có thể chống được động đất cấp 7, bây giờ lại giống như tàu lượn siêu tốc bắt đầu kịch liệt lắc lư, nghiêng ngả trái phải không nói làm gì, lại còn lên xuống xoay vòng.

Anute thu hồi lại dáng vẻ tươi cười, đưa tay ôm Hàn Hiểu vào lòng, mắt lạnh nhìn chăm chăm vào một góc phòng, Tiểu Minh Thần dùng cả tay chân bò lên vai cha, ‘chú’ một cái biến thành một luồng sáng chui vào bụng Hàn Hiểu.

Lắc la lắc lư khoảng một phút, chấn động đáng sợ cuối cùng cũng chậm rãi dừng lại. Căn phòng của Hàn Hiểu lập tức thay đổi hình dạng. Cậu sắc mặt trắng bệch, chỉ vào đồng lộn xộn trước mắt, tay run rẩy nói không lên lời.

“Nơi này đã không còn an toàn nữa rồi, chúng ta phải nhanh quay về thôi”.

“Quay về, về đâu?”. Đầu của Hàn Hiểu âm ỉ đau, cậu có dự cảm, bây giờ những chuyện đáng sợ mới bắt đầu.

“Ai cập”. Anute rũ mắt xuống, lộ ra nụ cười ‘ý vị thâm trường’: “Nói một cách chính xác, là Ai Cập vào thời đại của các vị thần”.

5. Chương 3-2

Bên trong hoàn toàn im lặng — Ba giây sau, một tiếng hét kinh thiên địa khiếp quở thần từ miệng Hàn Hiểu phát ra. Trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ, giống như gặp quỷ, nhanh chóng lui lại phía sau.

Anute đã sớm đoán Hàn Hiểu sẽ có phản ứng này. Hắn búng tay ‘tách’ một cái, hai giây sau, hai người đàn ông cao lớn mặc trang phục kì lạ như có ma thuật lần lượt từ trong không khí hiện ra.

“Đã chuẩn bị tốt chưa”?.

“Dạ rồi, thưa chủ nhân”. Một người tiến lên, trên tay cầm hai cuốn sổ nhỏ màu đỏ.

Hàn Hiểu dụi dụi mắt, nghi ngờ có phải mình hoa mắt không, cậu không nhìn nhầm, đó là... hộ chiếu? Cậu quay đầu, đúng như dự đoán, nhìn thấy trong tay tên còn lại đang cầm vé máy bay. Ông trời ơi, không nghĩ tới tên Minh Thần này cũng rất hiện đại a.

Anute gật đầu, phất phất tay về hướng hai người kia. Trong nháy mắt, Hàn Hiểu không hiểu tại sao mình lại đang xuất hiện trong đại sảnh của sân bay náo nhiệt! Cậu vội vàng muốn há mồm kêu ‘bất cóc’, không ngờ trong cổ họng không phát ra được âm thanh nào, ngay cả hừ hừ hai tiếng cũng không được.

Cậu chỉ có thể trừng mắt, dùng ánh mắt sắc như đao nhìn về phía Anute đang giả bộ vô tội mà bậm vằm.

“Cung ơi, bởi vì trạng thái cơ thể của em không cho phép dịch chuyển tức thời khoảng cách dài, chỉ có thể ủy khuất em ngồi máy bay vậy”. Anute giơ cao tấm vé máy bay lên, hướng về phía Hàn Hiểu trưng ra nụ cười chói lóa.

“Khoang hạng nhất a”.

Ngồi trên máy bay xa hoa thoải mái, trong lòng Hàn Hiểu tâm tình gì cũng có. Đi không từ biệt——không cần phải nói, công việc ổn định bị mất, càng đáng sợ hơn là cậu từ nay sẽ thành người mất hộ khẩu. Muốn an ổn sống bình yên đến hết đời chỉ sợ là hy vọng xa vời rồi, nhờ may chộc giận cái vị thần XX nào đó mất hứng, đến lúc đó thì ngay cả người nhặt xác cho mình cũng không có a

~~“Đừng suy nghĩ lung tung”. Anute đung đưa ngón tay, không khí xung quanh sinh ra một chút dao động, một bức ‘tường’ kiến trúc trong suốt xuất hiện trong khoang máy bay. Hàn Hiểu biết, cái này là để ngăn cách với bên ngoài.

Ánh sáng vàng chợt lóe lên, Tiểu Minh Thần trần truồng lại chạy ra. Nó bỏ nhào vào đùi Anute hô to: “Cho con quần áo đi mà ~ quần áo ~ như thế này nhìn không đẹp chút nào!”.

“Con bây giờ là linh thể, không ai nhìn thấy được. Cho con mặc quần áo chẳng phải là hù người khác sợ chết khiếp sao?”. Anute lắc đầu, không phủ nhận có ý trêu chọc ở trong đó. Lẽ ra thằng nhóc nhà mình không nên chạy ra ngoài, đáng lẽ ra, cứ ngoan ngoãn ở trong bụng Hàn Hiểu không phải tốt sao? Muốn mặc quần áo, chính mình dùng pháp lực biến thành đi.

“Ừ ừ ~ Ừ ừ

”.

Tiểu Minh Thần không chịu buông tha, từ đầu này bay qua đầu kia, thỉnh thoảng lại ở trên không làm động tác nhào lộn có độ khó cao. Tuy biết chắc là nó không rơi xuống nhưng Hàn Hiểu vẫn không nhìn được mà thay nhóc con nhà mình đổ mồ hôi lạnh.

“Xuống đây đi, con không chóng mặt hả!”.Hàn Hiểu cuối cùng cũng không nhịn được nữa, túm lái tên nhóc bướng bỉnh lôi xuống dưới.Tiểu Minh Thần ‘úm ừm’ vùng vằng, trò chơi đang hay bị người cắt ngang, mất hứng.

“Con nó tên là gì?”.Hàn Hiểu quay đầu nhìn về phía Anute.Cậu giả vờ vỗ nhẹ lên cái mũi nhỏ mồm mĩm hồng hào một cái, thành công ngăn chặn tên nhóc con bướng bỉnh.Xem ra trận đòn lúc trước vẫn còn rất có hiệu quả.

“Không biết”.Anute lật một trang tạp chí, đưa ra một câu trả lời rất vô trách nhiệm, nhìn bộ dạng hẩn im lặng đọc tạp chí,căn bản là không giống vị thần chết hung ác, ngược lại, lại mang theo một loại cảm giác cao quý tao nhã.

“Em quyết định đi”.Hẩn quay đầu lại, chỉ một ánh mắt đã khiến đứa con đang nói thao thao bất tuyệt kháng nghị kia bị bịt miệng.

“Tôi sao?”.Hàn Hiểu hơi hơi sưng sốt, không thể tưởng tượng nổi mà chỉ vào mũi mình.

“Đương nhiên, em cũng quyền mà, không phải sao?”.Anute cười dịu dàng, hẩn cố ý ghé sát vào tai Hàn Hiểu nói, giọng nói từ tính trầm thấp cùng hơi thở nóng hổi, thổi vào lỗ tai của Hàn Hiểu.

“Tôi biết rồi, tránh xa xa tôi ra một chút”.Hàn Hiểu đẩy Anute ra, đối với ánh mắt tò mò của Tiểu Minh Thần, lại càng thêm quần bách, hận không thể từ trên máy bay nhảy xuống!

“Phi lễ vật thị!(*).Cậu đưa tay che tầm nhìn của thằng bé: “Con ...sau này tên là Hàn Lễ”.

(*) Phi lễ vật thị: ý là những việc vô lễ, bất lịch sự, thì không nên nhìn,không nên nghe, không nên nói, không nên làm.

Mồ hôi lạnh đồng thời từ trán của Minh Thần lớn lẫn nhỏ chảy xuống ròng ròng.Là bản thân mình nói ra nên Anute cũng không phản bác được gì, nhưng Tiểu Hàn Lễ khuôn mặt khổ sở, lập tức muốn khóc rồi.

Đối với thần thánh có vị trí cao mà nói, tên đều có ý nghĩa phi phạm. Giống như Minh Thần Anubis, cũng có rất ít người biết hẩn có một cái tên khác.Tiểu Hàn Lễ không cầu tên mình có bao nhiêu uy phong, nhưng ít ra, ít ra cũng phải giống tên một vị thần a! Hàn Lễ Hàn Lễ, vừa nghe đã biết nó là con lai rồi!

Kháng nghị không hiệu quả, một chút ý kiến cuối cùng của Tiểu Minh Thần cũng bị bóp chết dưới bàn tay của Hàn Hiểu. Tên nhóc giận dữ mà chạy loạn khắp cabin, liệu mình không chịu trở về bụng Hàn Hiểu. Hu hu hu, ông ấy mặc kệ rồi! Sao lại mang theo cái người bắt nạt người khác như thế chứ!

Anute cực kỳ kiên nhẫn phi thường, dọc đường đi đối với oán hận của đứa con coi như không nhìn thấy.Trước khi xuống máy bay, tên nhóc còn làm loạn kinh hơn nữa.Anute không chút hoang mang, chỉ vền vền nói mỗi một câu khiến cho thằng bé thét lên rồi bay vào bụng Hàn Hiểu.

“Ta muốn bỏ kết giới rồi, không quay trở lại, bị người khác chop lấy ản tươi nuốt sống cũng đừng trách ta không nói trước”.

Cái tên Hàn Lễ cuối cùng cũng được quyết định, tuy rằng đây không phải cái tên đại diện cuối cùng của nó được ghi bằng tên của các vị thần trong thần miếu Amun, nhưng đây là cái tên đầu tiên được đặt có ý nghĩa khác thường.

Đi khỏi sân bay, Hàn Hiểu lại một lần nữa được mở rộng tầm mắt nhìn thấy pháp lực kì diệu của Anute. Giống như biến ma thuật, bản lĩnh trong nháy mắt bọn họ đã ra khỏi thành phố, đặt mình trên một sa mạc mênh mông.

++++++

Gió nổi lên, cát bụi trải qua ngàn năm bay đầy trời, tiếng ca du dương, từ một nơi xa xa trong biển cát truyền đến——

.....Một chiếc thuyền làm bằng vàng, gương cao buồm trắng xuất hiện trước mặt Hàn Hiểu.Nhìn kỹ, thân thuyền được hai con cá sấu hung dữ miệng rộng đang há mồm nâng lên.

Hàn Hiểu sợ hãi mà lui lại mấy bước, Anute lại ôm lấy thắt lưng cậu nghiêng người về phía trước, bọn họ liền xuất hiện trên thuyền. Hàn Hiểu trộm quan sát bốn xung quanh, trên thuyền hết sức khoáng đạt, ở giữa trung tâm có một cái điện thờ làm bằng vàng, phía trên còn có thể nhìn thấy phù điêu nổi hình chim cất.

Anute hướng về phía mặt trời nói một câu, Hàn Hiểu nghe không hiểu gì hết, cậu đoán rằng đó là ngôn ngữ Ai Cập cổ.

Cá sấu nâng thân thuyền khép cái mồm lớn lại, hơi thở mà bọn chúng thở ra biến thành một dòng sông màu ngọc bích, kéo dài đến phương Đông xa xôi. Dòng sông trong veo chậm rãi chảy phía trên cát vàng, sạch sẽ mà trong suốt, ngay cả những hạt cát nhỏ ở phía dưới cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

++++++

Hàn Hiểu ngây ngốc trợn mắt, mỗi một chỗ bên bờ sông biến hóa đều làm cậu mở to mắt ra...Sa mạc chậm rãi lui về phía sau—biến thành một ốc đảo xinh đẹp, chỉ có hoa cói lẳng lặng nở rộ ở hai bên bờ sông xanh ngọc bích, những đóa hoa nở rộ xinh đẹp nhất—phế tích ngàn năm bị xói mòn dần dần khôi phục lại sức sống, cõi bỏ lớp ngoài tàn tạ bị gió cát ăn mòn, lại một lần nữa hiện ra nên văn minh tinh thần sáng chói của nó.

Lịch sử chưa được nhân loại tìm ra giống như một màn sương tản đi, xuất hiện ở trước mắt Hàn Hiểu, là khí thế hào hùng kia, đất nước cổ xưa thu hút tâm hồn con người.....

“Đây, đây là là——”.Cậu liếm cánh môi khô nẻ, mở to mắt nhìn thuyền từ sông lớn quẹo vào một nhánh sông nhỏ.

“Thebes”.Anute cười, thay Hàn Hiểu giải thích nghi hoặc. Ngón tay của hắn khê khê gõ lên mạn thuyền, thân thuyền làm bằng vàng ngay lập tức trở nên giống như những chiếc thuyền bình thường, Hàn Hiểu vội vàng thò đầu nhìn xuống sông, quả thật là....hai con cá sấu to lớn dữ tợn kia cũng biến mất không thấy tăm tích.....

“Cẩn thận kéo ngã”.Anute hảo tâm giúp cậu một phen, không biết niệm thần chú gì mà màn sương màu vàng trước mặt tán đi, bờ sông trống không lập tức bắt đầu trở nên náo nhiệt....

Cả nam lẫn nữ mặc trang phục và đeo trang sức truyền thống của Ai Cập đi ở trên đường phố, thương nhân cao giọng rao các loại hàng hóa đến từ khắp nơi trên thế giới: trang sức, đá quý, hương liệu, ngựa voi——thậm chí còn có cả vải vóc và dụng cụ đất đỏ được mang về từ Ấn độ và Ba Tư xa xôi——

Hàn Hiểu chỉ có há hốc mồm ra mà nhìn, mắt đều không nỡ chớp một cái...Cậu, cậu đã về Ai Cập cổ đại sao? Không phải cậu đang nằm mơ đấy chứ!

Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời chiếu xuống dòng sông Nile xinh đẹp.Anute khoe miệng mang theo vẻ cưng chiều cười, hắn một tay ôm lấy thắt lưng Hàn Hiểu, để đề phòng cậu hưng phấn quá mà rơi xuống sông, một tay thì nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, động tác làm dòng sông mang chiếc thuyền tiến về chỗ kia.

Xa xa, một mùi thơm thanh nhã chui vào mũi, Hàn Hiểu quay đầu lại, chỉ thấy một con thuyền nhỏ có treo màn trướng được trang trí tinh xảo ở đối diện đang chạy nhanh đến, thân thuyền lướt qua trong nháy mắt, mùi hương thần kì càng đặc hơn.

“Đó là thuyền du lịch quý tộc”.

Anute thần nhiên giải thích, trong nháy mắt, mặt Hàn Hiểu đỏ ửng lên...Cậu, cậu lại nhìn thấy hai người phụ nữ lỏa thể phần trên—còn có những người phụ nữ đang nghịch nước bên bờ sông kia nữa, tất cả đều như nhau, hào phóng phô bày thân thể nổi bật màu đồng nhạt của mấy nàng.Giống như những đóa hoa kiều diễm bên bờ sông Nile, những làn da ẩm ướt kia, nét mặt của những người phụ nữ Ai Cập cổ tỏa sáng, chân thực như thể mang đến cho Hàn Hiểu một cảm giác đánh sâu vào thị giác mãnh liệt.

Rất nhanh, thuyền nhỏ thuận theo dòng nước cập vào một chỗ trống của hậu viện, dòng nước lại trực tiếp thông với một biệt uyển, Hàn Hiểu vẫn là lần đầu tiên được mở mang tầm mắt.

“Chúng ta, chúng ta đã thực sự trở lại thời cổ đại rồi sao?”.Cậu tựa như một chú mèo nhỏ mới sinh, nắm chặt lấy tay Anute, theo sát phía sau đối phương.

Hàn Hiểu có một loại cảm giác bất an không hiểu tại sao, giống như chỉ cần buông tay Anute ra, cậu sẽ lập tức bị chìm trong dòng sông lịch sử, không có cách nào quay trở lại——

“Đúng vậy, nơi này là an toàn nhất”.

Anute phát phát tay bảo đảm người hầu đang tiến đến lui xuống, một tay ôm lấy eo Hàn Hiểu, ôm hờ cậu tiến đến vườn hoa, bên trong vườn hoa sớm đã chuẩn bị đệm mềm, ghế dài, còn có trái cây và đồ ăn ngon nữa.

“Coi như là du lịch đi, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi 8 tháng”.

“Hả?”.

Anute vỗ vỗ xuống chiếc đệm mềm được dệt tinh xảo, ý bảo Hàn Hiểu ngồi xuống, hần tự rót cho mình một cốc rượu, bắt đầu chậm rãi trả lời hàng loạt những chuyện bí ẩn.

“Em hần là đã nghe qua về lịch sử của Ai Cập cổ đại, tại Ai Cập cổ đại, vương quyền và thần quyền là tối cao nhất, vì vậy ta có thể không tốn chút sức nào mà phát huy pháp thuật, hơn nữa cũng không phải lo lắng những ‘vị thần’ khác phát hiện ra. Nhưng vì để an toàn, ta sẽ cố gắng hết sức không dùng thần lực mà lấy thân phận quý tộc ở Thebes nghỉ ngơi 8 tháng. Chỉ cần đứa bé được sinh ra, chúng ta lại có thể quay về sống ở thời đại của em”.

Hàn Hiểu vĩnh tai, cố gắng tiêu hóa sự thật nghe được: “Anh —đang tránh né cái gì sao?”.

“Nghiêm chỉnh mà nói không phải là ta, mà là em và thằng bé”. Anute mỉm cười nhìn cậu: “Có một tên rất phiền toái, hần một lòng muốn đánh cắp sức mạnh hắc ám để trở thành kẻ cai trị thế giới trong lòng đất. Đáng tiếc, chỉ cần có ta ở đây, dã tâm của hần sẽ không có cách nào thực hiện được”.

“Anh nói là—hần muốn Hàn Lễ?”.

“Đúng vậy, Minh Thần còn nhỏ tuổi, đặc biệt Minh Thần thân thể chưa hoàn thiện, là dễ dàng bị đánh cắp sức mạnh nhất”.

6. Chương 4

“Vậy——vậy chẳng phải Hàn Lễ sẽ rất nguy hiểm sao?”.

Nghe thấy Anute nói vậy, Hàn Hiểu không nhận được có chút sợ hãi. Mặc kệ có như thế nào, nó cũng là con của mình. Nghe được Tiểu Hàn Lễ sẽ bị người khác chia ra lột bụng, trong lòng Hàn Hiểu chung quy cũng không phải là không có cảm thụ gì.

“Cứ ở đây thì không sao cả”. Anute có vẻ như đã lo liệu sẵn hết cả rồi.

Ở lại Thebes không phải là hần sợ đối thủ, chẳng qua hần không muốn gây ra những phiền toái không đáng có, huống chi còn có Hàn Hiểu bên cạnh. Anute cũng không muốn ngay từ đầu đã gây ấn tượng xấu với người bạn đời của mình.

“Tôi sẽ bảo vệ nó thật tốt”. Hàn Hiểu thận trọng gật đầu, đột nhiên cảm thấy trọng trách trên vai nặng rất nhiều.

“Còn những 8 tháng nữa a, thật là chán quá đi mà ~”. Ánh sáng màu vàng chợt lóe lên, Tiểu Minh Thần trần truồng lại chạy ra.

Tên nhóc mở to hai mắt, ngạc nhiên mà đánh giá ‘căn nhà mới’ của mình. Về mặt thêm nhỏ dãi cùng với biểu cảm ngốc đần mặt ra kia, quả thực giống Hàn Hiểu như đúc. Anute không nhận được cười, hần vẫy vẫy tay, tên nhóc giống như chú chó sẵn nhỏ ngửi thấy mùi xương, tung tăng tung tăng nhẹ nhàng bay lại.

Chỉ thấy Tiểu Hàn Lễ ngoan ngoãn mà nằm lên đùi Anute, chớp chớp đôi mắt to, ở trong lòng cha cộ tới cộ lui, rất giống như một con thú nhỏ muốn chủ nhân được vui lòng.

Anute nhẹ nhàng sờ sờ lên cái đầu nhỏ của nó, gỡ chiếc vòng cổ hình chim ưng ở trước ngực, đeo ở trên cổ Tiểu Hàn Lễ, hùng ưng làm bằng vàng trông rất sống động, hai mắt sắc bén của chim ưng được khảm bằng đá quý màu lam. Nó giương cao hai cánh, tựa như đang vỗ cánh bay trên bầu trời xanh thẳm bao la, hay nên nói là, trên đời này không có bất cứ sinh vật nào có khả năng thoát khỏi mắt nó——

Hai mắt Tiểu Hàn Lễ sáng bừng, cái miệng nhỏ toe toét cười, cẩn thận từng li từng tý một nâng bùa hộ mạng trong lòng bàn tay. Dần dần, vòng cổ chim ưng màu vàng chậm rãi biến thành trong suốt, biến mất trong tay Hàn Lễ. Cùng lúc đó, trên trán nó xuất hiện một dấu ấn kì quái, giống như ưng, hoặc là như một con mắt kì quái.

“Con có thể đi ra ngoài chơi được không?”. Cánh tay nhỏ bé hồng hào nắm lấy lưng quần Anute, Tiểu Hàn Lễ mở to đôi mắt long lanh, đáng thương hề hề nhìn phụ thân đại nhân, thiếu chút nữa là đem thất lưng của đối phương tụt xuống.

“Được, nhưng đừng chạy quá xa”. Anute giương tay lên.

Tên nhóc tru lên một tiếng, kích động bay nhẹ ra ngoài, bộ dáng hưng phấn cực kì giống như phạm nhân được thả ra vậy. Hàn Hiểu cảm thấy có chút không ổn, cậu vừa định nói cái gì thì bỗng nhiên một bóng đen xuất hiện trước mặt..... Chỉ thấy bên cạnh Anute có một con chó rừng to lớn màu đen uy nghiêm lắm liệt, giống như một tia chớp đuổi theo Tiểu Minh Thần.

“Yên tâm đi, có Teron đi theo, nó sẽ không sao đâu”. Anute vươn vai lười biếng một cái, tựa đầu vào vai Hàn Hiểu, hí mắt nhìn theo hướng Tiểu Minh Thần vừa mới rời đi: “Thế nào, có muốn cùng đi ra ngoài thăm thú một chút không?”.

Hàn Hiểu không chút nề mặt, thẳng thừng từ chối lời mời của đối phương. Nói thật, cậu đối với Ai Cập không có ấn tượng tốt đẹp gì. Hàn Hiểu đã nghĩ thông suốt rồi, nguyên 8 tháng ròng này cứ coi như là một chuyến du lịch đi. 8 tháng trôi qua, cậu và Anute sẽ đường ai nấy đi, không liên quan gì đến nhau nữa. Cậu sẽ lại là một người dân nhỏ bé bình thường, cũng không muốn bị cuốn vào cuộc chiến của các vị thần, sinh con cũng được, mất việc cũng được, toàn bộ cứ cho là bị chó đại cắn đi.

“Thật sự không đi sao?”.

“Không đi”. Hàn Hiểu dùng sức quay đầu đi chỗ khác, thái độ cực kì kiên quyết.

“Thật đáng tiếc, hôm nay chính là ngày có đoàn sứ giả Syria đến thăm”. Anute nhún vai, đối với quyết định của Hàn Hiểu có chút tiếc nuối: “Em đã không muốn ra ngoài, vậy chúng ta làm chút chuyện có ý nghĩa đi”.

“Chuyện có ý nghĩa? Là cái...”. Đột nhiên môi đặt lên môi làm cho Hàn Hiểu như bị điện giật, dần mặt mở to hai mắt.

Lần đầu tiên bị đàn ông hôn môi, đại não của Hàn Hiểu lập tức đình trệ, chỉ có thể ngây ngốc nhìn không mặt anh tuấn phóng to trước mắt—Ừ, lông mi rất dài, mũi vừa cao vừa thẳng... Đợi một chút, cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy hả!

“Ưm, ưm, ưm, ừm.....”. Mặt của Hàn Hiểu trắng đỏ bừng, miệng bị ngăn lại nói không lên lời, cậu có thể cảm thấy được chiếc lưỡi đối phương đang mạnh mẽ chui vào miệng cậu, mút mát, liếm láp dây dưa trong miệng của cậu.

Anute lúc này nhắm mắt lại, vẻ mặt nhìn qua hết sức say mê, bàn tay lớn của hắn đặt phía sau đầu Hàn Hiểu, đem Hàn Hiểu gắt gao áp về phía môi mình, đối phương càng giây dựa, động tác của hắn càng bá đạo, hôn cũng càng thêm cuồng nhiệt. Đầu lưỡi của hắn linh hoạt luồn vào trong miệng Hàn Hiểu, dây dưa quấn quýt lấy chiếc lưỡi trúc trắc của đối phương, tận tình nhắm nháp hương vị của cậu, giống như muốn mọi góc ngách trong miệng cậu đều lưu mùi của hắn vậy, giống như tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Nếu như nói Hàn Hiểu lúc đầu còn có chút mơ mơ màng màng, thì bây giờ đã tỉnh táo hoàn toàn. Cậu đột nhiên trừng to mắt, lên gối hung hăng đá vào phía dưới của Anute, tay cầm tóc đối phương kéo giật ra đằng sau.

Anute kêu đau đón một tiếng, đành phải buông lỏng Hàn Hiểu ra. Nhìn thấy khuôn mặt xanh mét của đối phương, hắn cười đến mức không có chút nề hà. Bé con của hắn ra tay cũng thật là độc a, tóc cũng bị giật

rụng rồi.

“Biết là anh không có ý tốt mà”.Hàn Hiểu cảm tức mà chùi miệng, dùng lực rất mạnh, khiến cho da ở cạnh mồm cũng bị chà cho đỏ bừng: “Lần sau còn chạm vào tôi nữa, đừng có trách tôi không khách khí”.

Lời khiêu khích vừa nói ra xong, Anute lập tức nhướn hai hàng lông mày.Môi hắn nhếch lên, khoe miệng tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, đang muốn trêu Hàn Hiểu tiếp, thoáng chốc sắc mặt bỗng thay đổi.

Mặt hắn nghiêm lại, kéo Hàn Hiểu đang trưng ra vẻ mặt đề phòng, không để cho đối phương kịp phản ứng, trong chốc lát đã di chuyển đến một chỗ khác...

Nơi đó là một thần điện nhỏ bên cạnh bờ sông Nile, bên trong thần điện thờ phụng tượng thần mặt trời.

Hàn Hiểu sững sờ một chút, theo ánh mắt của Anute nhìn về phía trước.Chỉ thấy không biết Hàn Lẽ từ khi nào đã mặc quần áo, chiếc quần quần nhỏ màu trắng, trước ngực còn đeo vòng cổ kêu leng keng leng keng. Bởi vì là Linh Thể, Tiểu Minh Thần có thể bay tới bay lui không sợ bị người khác phát hiện, nhưng mà lần này lại khác, nó đứng trước một cô gái đang ngồi trên bậc cầu thang, cười nói vui vẻ với Tiểu Hàn Lẽ.

Cô gái có tóc đen mắt đen, quần áo được đính các loại trang sức bằng vàng rực rỡ, hai tay chống cằm, cười nhìn Tiểu Minh Thần.Khóe mắt của nàng hơi hơi nheo lại, đường vẽ mắt thuận theo con mắt cong lên,các cử chỉ cho thấy nàng là một người được giáo dưỡng rất tốt.

“Ankhesenamun, người có thể đưa ta vào hoàng cung thật sao?”.

Cô gái nhẹ nhàng gật đầu, vươn ngón tay muốn chọc chọc vào Tiểu Hàn Lẽ, nhưng lại không như ý muốn mà đâm xuyên qua cơ thể của Hàn Lẽ.

“Người không chạm được đâu, có điều, người có thể nhìn thấy ta cũng là lợi hại lắm rồi!”.Tiểu Minh Thần bay quanh đối phương một vòng: “Cảm ơn người đã tặng quần áo cho ta nha”.

“Thật kì quái, người rõ ràng có thể mặc được quần áo, sao ta vẫn không chạm được vào người?”.

“He he ~~”.Tên nhóc đắc ý làm mặt quỷ với đối phương: “Đó là vì ta có pháp lực.Có điều vẫn còn nhỏ nên pháp lực không thể kéo dài, vì thế hay là quần áo này trả lại cho người”.

“Người thật đáng yêu”.Cô gái chống cằm tủm tỉm cười với Hàn Lẽ: “Ta cũng có một người đệ đệ, hắn với người rất tương phản nhau, rất trầm lặng”.

“Đệ đệ của Ankhesenamun, vậy hắn cũng có thể nhìn thấy ta được sao?”.

“Không, hắn không có loại năng lực này”.Cô gái lắc đầu, nàng rũ mắt xuống, vẻ mặt lập tức trở nên uể oải: “Ta chán ghét loại năng lực này——”.

“Tại sao? Không có loại năng lực này, Ankhesenamun sẽ không thể nhìn thấy ta đó nha”.

Cô gái khẽ cười, giống như hoa sen nở bên bờ sông Nile, xinh đẹp mà thuần khiết.

“Rất hân hạnh được quen biết người, tên của người là gì?”.Cô gái chống đầu gối đứng lên.

“Hàn Lẽ!”.

“Hàn Lẽ?”.Nàng nghiêng đầu, chớp chớp mắt nói: “Một cái tên kì quái a”.

Tiểu Minh Thần bĩu môi, nhận thấy nó đối với cái tên của mình cũng rất bất mãn: “Ankhesenamun, người phải đi rồi sao ? Người đã đồng ý dẫn ta vào hoàng cung rồi mà”.

“Người thật sự muốn đi? Đại tư tể rất lợi hại, hắn có thể sẽ phát hiện ra người”.

“Kệ, mặc kệ, ta vẫn muốn đi”.Tiểu Hàn Lẽ sử dụng thủ đoạn ăn vạ, vừa la vừa hét khiến cho cô gái đỡ khóc đỡ cười.

Hàn Hiểu trộm nhìn Anute một cái, hắn mặt không chút biểu tình, chỉ thấy sâu trong đáy mắt đang bùng cháy một ngọn lửa lộ ra tâm tình của hắn.Hàn Hiểu chấp tay, từ sâu trong đáy lòng thầm cầu nguyện cho tên nhóc kia.

“Được rồi, ngày mai ta sẽ đến đây đợi ngươi”.Cô gái thật sự bị nó dây dưa không còn cách nào, chỉ có thể đồng ý với yêu cầu của Tiểu Hàn Lễ.

Tiểu Minh Thần cao giọng hoan hô, lưu luyến nhìn theo bóng Ankhesenamun rời đi.Nó vừa mới quay đầu lại, đã thấy được đôi mắt âm u nổi bão của Anute.

“Cha, cha——”.Thân hình nho nhỏ khẽ run lên, Hàn Lễ vội vàng trốn phía sau Hàn Hiểu, chỉ lộ ra đôi mắt lén lút nhìn đối phương.

“Không được đến gần cô bé kia nữa”.

“Tại sao——”.Tên nhóc thu hết dũng khí hỏi.Ankhesenamun chính là người bạn đầu tiên của nó, cũng là người duy nhất có thể nhìn thấy nó.

“Ta nói không được là không được”.Anute nhăn mày: “Minh thần là vị thần cai quản thế giới tử vong.Con phải nhớ, đối với người sống, tuyệt đối không được dành tình cảm nhiều”.

Lời này vào tai Hàn Hiểu lại ra nghĩa khác, tình cảm của hắn sẽ không dành cho người sống sao?

“Không được, con thích Ankhesenamun”.Tiểu Hàn Lễ bấu cái môi nhỏ, oan ức nhìn Anute, trong đôi mắt tối đen mơ hồ mơ hồ được che kín bởi một tầng hơi nước.

“Nàng ta không được”.Anute thở dài, thấy đáng vẻ đáng thương hề hề của con mình như vậy, giọng nói của hắn cũng hòa hoãn lại: “Nàng ta là con gái của Ankhenaton”.

“Ankhenaton, là ai vậy?”.Hàn Hiểu nhin không được mà chen vào, cậu thực sự rất tò mò, tại sao Anute đối với cô bé Ankhesenamun kia lại cảnh giác đến vậy.

“Akhenaton là bị vua Pharaoh tiền nhiệm, vì sùng bái mù quáng thần Aton mà bị chủ thần oán hận, vương triều của hắn cũng bị lật đổ, huyết thống của hắn cũng vì thế mà bị nguyên rửa”.

“Con mặc kệ! Dù sao con cũng thích Ankhesenamun, con muốn làm bạn cùng nàng ấy”.Tiểu Hàn Lễ tùy hứng nói, lè lưỡi, xoay người bay lên không trung làm mặt quỷ.

“Quay lại”.

“Con không muốn”.

“Ta nói một lần cuối, quay lại!”.

“Hu hu—con không muốn quay về, con muốn làm bạn với Ankhesenamun cơ——”. Cảm nhận được cơn giận dữ của cha mình, tên nhóc khiếp sợ trốn vào sau cột đá, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ, ai oán với quyết định của phụ thân đại nhân.

Anute nhướn mày một cái, ngón tay khều khều, đem Tiểu Minh Thần đang gào thét túm trở về.

“Đừng, đừng bắt con trở lại! Á.....”.Tiếng hét chói tai của trẻ con bị cắt đứt rồi biến mất, cơ thể Tiểu Hàn Lễ đang lơ lửng trong không khí cũng biến mất theo.

Hàn Hiểu chỉ ngây ngốc nhìn Anute, chỉ thấy đối phương phủi phủi tay như chưa có chuyện gì xảy ra.Biết hắn không có khả năng làm tổn thương con mình nhưng Hàn Hiểu vẫn nhin không được hỏi một câu: “—Nó đâu rồi?”.

“Tạm thời giam lại”.Anute thản nhiên trả lời, dường như lơ đãng liếc qua bụng của Hàn Hiểu.Hắn vung tay lên, mặt đất trống không bỗng dưng cuộn cuộn nổi một trận lốc cát.

Cát màu đen càng ngày càng xoay nhanh, nhanh chóng tụ thành một con chó rừng to lớn uy phong, xuất hiện trước mặt hai người.

“Chủ nhân”.Chó rừng duỗi chân trước ra, quỳ sấp dưới chân Anute, giọng nói của nó vừa bằng vừa lạnh, lạnh lẽo không mang theo một chút nhiệt độ nào.

“Ngươi không trông nó cẩn thận”.

“Xin lỗi chủ nhân”.Giọng nói lạnh băng của chó rừng có một tia dao động, nghe hết sức sợ hãi: “Cô gái kia có bùa hộ mệnh của hoàng gia, tôi không có cách nào thi triển pháp thuật ”.

“Thôi bỏ đi —Người đi hoàng cung một chuyến, giám sát nhất cử nhất động của Ankhenaton”.

“Tuân lệnh chủ nhân”.Chó rừng cúi đầu hành lễ, giống như lúc đến, trong nháy mắt biến thành cát đen, biến mất trong không khí.

“Đi thôi, chúng ta quay về”.

Anute ôm chặt lấy vai Hàn Hiểu, hôn lên trán cậu, trong nháy mắt, bọn họ đã từ thần điện nhỏ bên bờ sông Nile về đến phủ của mình.

“Chủ nhân”.

Bỗng nhiên bên cạnh xuất hiện một người đàn ông giống như là thị vệ khiến Hàn Hiểu giật mình.Đối phương cung kính khom lưng cúi đầu, dường như đối với sự thoát ẩn thoát hiện của hai người bọn họ không có chút kinh sợ nào.

“Đừng sợ, hấn chẳng qua chỉ là một con rối”.Anute vỗ vỗ bả vai Hàn Hiểu an ủi.Hấn hướng về phía thị nữ hai bên hất cằm một cái, lập tức đã có người tiến lên, người nâng người đỡ Hàn Hiểu rời đi.

“A——Anute?”.

“Đừng lo lắng, trước tiên cứ đi nghỉ ngơi đã.Ta có chút chuyện cần làm, xong chuyện sẽ ở bên cạnh em”.

“Nhưng mà——”.Lời nói còn chưa nói xong đã thấy hấn mang theo con rối người hầu vội vã đi ra ngoài.Hàn Hiểu bĩu môi, nói thật, trong lòng quả thực có cảm giác mất mát không hề nhỏ.

Đi tới đi lui nửa ngày trời mà không có việc gì làm, Hàn Hiểu bắt đầu tính toán.Theo như lời Anute nói, 8 tháng rông này coi như là đi du lịch...Ai Cập cổ đại, là một quốc gia cổ đại có nền văn minh huy hoàng, không phải ai cũng có cơ hội đến.

Thị nữ bưng nước, rượu luôn luôn đi phía sau cậu, mỗi lần đi qua một chỗ, người hầu sẽ quỳ xuống hành lễ, khiến cho Hàn Hiểu vô cùng không được tự nhiên.Cậu vẫy vẫy tay, người hầu bưng nước bắt đầu lui xuống.

Sau khi đi dạo phủ đệ xong, Hàn Hiểu lúc này mới phát hiện ra...Đồ cậu mặc chính là trang phục truyền thống của Ai Cập cổ đại: một chiếc áo ngắn màu trắng tơ vàng, từ vai trái đến thắt lưng lộ ra da thịt, phía dưới là chiếc quần quần nếp gấp bình thường, có điều nút khóa là hình một con sói nhỏ bằng vàng trông rất xinh động.

“Hỏng rồi!”. Cậu bỗng dưng la to lên.

Che mặt mình lại, Hàn Hiểu ngó trái ngó phải quan sát phản ứng của mọi người xung quanh...Cậu cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ bất bình thường! Khuôn mặt của cậu chính là gương mặt thuần nét Á Đông, vậy thì những người trong phủ này không cảm thấy kì lạ sao?

“Không sao đâu

Cha đã thi triển một câu thần chú trên người của người. Người trong mắt những kẻ khác cũng chỉ là một quý tộc Ai Cập bình thường”. Giọng nói rầu rĩ của đứa nhóc vang lên trong đầu Hàn Hiểu, nghe hết sức não nề, hết sức buồn bã.

“Con— Không sao chứ?”.

Không hồi tới thì thôi, vừa mới hỏi, Tiểu Minh Thần ở bên trong đã giấy nảy lên: “Hu hu ——! Hai người thật là xấu xa, tại sao lại nhốt con lại ——Hu hu——”.Tên nhóc con vừa khóc nức nở vừa nghẹn ngào nấc cục, khóc bù lu bù loa lên, người không biết còn tưởng rằng nó bị người ta bỏ rơi nữa ấy chứ.

Hàn Hiểu bắt đầu tưởng tượng, nếu như thằng nhóc này có thể hiện ra thực thể, nhất định sẽ vừa kêu la vừa gào khóc, khiến cho mọi người không được yên ổn.

“Hu hu —— Con muốn ra ngoài! Muốn ra ngoài!”.

“——”.

“Hu hu ~ Òa

Ba ba không thương con! Con biết là người chỉ giả vờ thích con, hu hu, con là một đứa trẻ không ai thương — hu hu ——”.

“Được rồi, được rồi, đầu ta cũng bị con làm cho to ra rồi”.Hàn Hiểu nhin không được mà thở dài: “Nói đi, con muốn ta làm thế nào?”.

“—Ba ba, người thực sự giúp con?”.

“Nói nhanh! Nói nhanh đi, không ta thay đổi chủ ý bây giờ”.

“Đừng, đừng mà

”.Tiểu Hàn Lễ cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần, thái độ cũng quay ngoắt 180 độ, giọng nói cũng ngọt ngào nũng nịu như rót ra mật: “Ba ba là số một, ba ba là tốt nhất

Người con thích nhất là ba ba

”. Nếu không phải không có thực thể, nó nhất định sẽ cho Hàn Hiểu một nụ hôn siêu cấp ngọt ngào vô địch thiên hạ cộng thêm một cái ôm đáng yêu không gì sánh bằng.

“Ít nịnh hót đi”.Hàn Hiểu lắc đầu, vừa bắt đắ dĩ vừa buồn cười.Thật không biết nhóc con này giống ai, tùy hứng, nghịch ngợm, xảo trá, và 100% là một tiểu yêu tinh không nhèo.

“Ba ba, chúng ta nhanh đến điện thờ thần mặt trời đi. Thần chú của cha thì triển trên người con mang năng lực hắc ám, bản thân con không tự mình giải được, nhưng đến điện thờ thần mặt trời có thể giảm sức mạnh của Minh Thần, có thể giúp con giải trừ thần chú. Nhanh, nhanh, chúng ta nhanh đi đến đó nào”.

“Chờ chút, cái điện thờ thần mặt trời đó nằm ở đâu?”.

“Con cũng không biết — A, có cách rồi! Đi ra ngoài hỏi thăm chẳng phải sẽ biết sao. Đi nhanh lên nào Chúng ta mau rời khỏi đây đi”.

“Được rồi, con đừng có giục nữa ”.

Hàn Hiểu thở dài, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

“Không được đi bên đó! Người trong phủ này đều là con rồi, bị bọn họ phát hiện nhất định sẽ rất thảm.Chúng ta phải lén lút chuồn ra ngoài”.

“Cái gì? Muốn ta lén lút như kẻ trộm!”.

Hàn Hiểu đau lòng rên lên một tiếng, cam chịu số phận mà theo chỉ thị của thằng nhóc, cẩn thận từng tý một, khom khom thắt lưng né tránh tầm mắt của người khác.

++++++

Thebes là một đô thành biểu tượng cho vương quyền, mặc dù thời điểm lúc Ankhenaton đang tại vị đã một lần dời đô đến Amarna, cũng vì thế mà một nơi có nền văn minh sáng lạn như thành thị này dần chìm vào hoang phế...Cuối cùng, nó lại một lần nữa được nghênh đón huy hoàng.

Cung điện hoa lệ được trang trí bằng các đồ làm từ ngà voi, vàng và đá cẩm thạch.Các thương nhân đến từ khắp nơi trên thế giới bày bán đủ các loại kì trân dị bảo —— Khắp các con đường cực kỳ náo nhiệt, người người qua lại đủ các hình dáng màu sắc, có quý tộc mặc tơ lụa gấm vóc, cũng có những nô lệ hèn kém ăn mặc bẩn thỉu bị người ta khinh thường xua đuổi giống như trâu bò ——

Hàn Hiểu đi trên đường lớn, cảm thấy những cảnh những vật trước mắt hết sức mới lạ.Cậu vừa đi vừa nhìn, thường xuyên dừng chân quan sát, nhưng lại làm cho Tiểu Hàn Lễ đang muốn nhanh tới thần điện suốt ruột như ngồi trên đống lửa.

Bỗng nhiên, đám người phía trước phát ra tiếng huyên náo lớn, mọi người tự động tách ra thành một con đường.Hàn Hiểu tò mò mà tiến gần đến, chỉ thấy vài tu sĩ vẻ mặt đầy tự cao ở giữa đám lính nghênh ngang đi qua.

“Là đoàn tế tự, thủ hạ của tế tướng”.

“Hình như đang đi đến điện thờ thần mặt trời đây”.

“Đúng vậy, nghe nói thân thể của tân vương không được khỏe cho lắm—”.

Điện thờ thần mặt trời! Mặt Hàn Hiểu sáng lên, đây chẳng phải là chỗ cậu muốn đến sao! Thật là, từ đầu đến giờ thật là phí công mà ~.

“Đó cũng là nơi chúng ta muốn đến, không phải sao?”. Bởi vì vẫn chưa có thói quen nói chuyện trong đầu, Hàn Hiểu chỉ có thể hết sức hạ giọng xuống mà lẩm bẩm.

“Đúng vậy, đúng vậy, chính là nó, chỉ có điều con ghét mấy tên tế tự kia, mùi của bọn chúng thật là ghê tởm”.

“Ghê tởm?”.

“Đúng vậy, mùi của sự ô uế, ngay cả linh hồn cũng đều là một màu đen”. Thằng nhóc tức giận nói: “Bọn chúng nhất định đã làm rất nhiều chuyện xấu. Sau này mà rơi vào tay con, quyết không cho bọn chúng được thoải mái”.

“Được rồi, đừng có giơ nanh múa vuốt nữa, vẫn còn cần bọn chúng dẫn đường đây”. Hàn Hiểu lắc đầu, lặng yên mà đi theo mấy tên tu sĩ kia.

Sa mạc vô cùng mênh mông, sông Nile uốn lượn chảy qua, giống như ngọc bích được khảm trong hoàng kim, mặt trời treo cao trên bầu trời phương đông, dừng ở đỉnh trụ hình obelisk (dạng tháp có 4 mặt bên và đỉnh nhọn). Chiếc trụ lớn hùng hồn dựng thẳng đứng, tượng trưng cho vương triều cổ xưa huy hoàng và hùng mạnh.

“Woa, thần điện thật tráng lệ nguy nga”. Hàn Hiểu từ trong đáy lòng tán thưởng, cùng với vẻ hoang tàn của thế kỉ XXI thì không thể nào so sánh được: “Nhưng mà, chúng ta vào trong bằng cách nào?”.

Ở bên ngoài thần điện có hai người lính gác, không tùy tiện cho mọi người tùy tiện đi vào thần điện.

“Cái này——”. Tiểu Hàn Lễ cũng cảm thấy buồn rầu, nếu là trước kia, nó còn có thể thi triển một ít pháp thuật, nhưng mà hiện tại, chút phép thuật bé con con cũng bị cha phong ấn rồi, làm sao mới có thể đi vào đây?

“Từ từNgười kia có phải là Ankhesenamun không?”. Ánh mắt Hàn Hiểu híp lại, liếc mắt một cái liền thấy được thiếu nữ từ đại điện đi ra khẽ gạt đầu với đoàn tế tự. Nàng mặc một chiếc váy dài trắng noãn, nhưng tua màu hoàng kim chảy dài đến mắt cá chân, mái tóc đen mềm mại cùng với đồ trang sức bằng vàng tạo thành một chiếc mũ lộng lẫy.

“A, đúng là Ankhesenamun! Hu hu — con không ra được rồi!”.

“Đừng vội, ta tới gần chút nữa thử xem”. Hàn Hiểu cố gắng chen qua đoàn người, từng bước từng bước tiến về phía trước. Nhưng mà mọi người đều bị đám binh lính cầm vũ khí mạnh mẽ ngăn ở bên ngoài thần điện.

“Đáng ghét, phải thế nào mới cho vào bên trong chứ!”.

“Người muốn đi vào sao?”.

“Đừng nhiên —Ồ, người là ai?”. Hàn Hiểu kinh ngạc nhìn người đi tới. Đối phương khoanh tay trước ngực mỉm cười chăm chú nhìn Hàn Hiểu, thân trên trần trụi màu đồng, bên hông chỉ đơn giản quấn một chiếc quần xếp.

“Ta đã sớm muốn gặp người rồi”. Người nọ nháy mắt mấy cái, Hàn Hiểu bỗng nhiên cảm thấy ngực nóng lên, một dải bột phấn màu vàng từ trong bụng tràn ra, hội tụ thành những văn tự kì bí, sau đó biến mất không thấy tung tích.

“Woa ~ ta tự do rồi!”.

Một tiếng sói tru lên, tên nhóc con vội vàng chạy ra, hưng phấn mà nhào lộn trên không.

“Ankhsenamenun ~”. Vừa mới được tự do, Tiểu Hàn Lễ liền vội vàng bay về phía thần điện, đáng tiếc là chưa bay được bao xa đã bị một cỗ lực lượng vô hình túm quay trở lại.

Hàn Lẽ không chịu khuất phục, liền thử lại vài lần, nhưng kết quả đều giống nhau, nó bị một lực lượng nào đó bên trong Hàn Hiếu khóa lại.

Mặc dù chưa gặp qua người kia, nhưng Tiểu Minh Thần vốn thông minh liền đoán ra được thân phận người kia. Có thể phá giải được thần chú của phụ thân, hơn nữa lại thi triển thần chú trên người mình. Ngoại trừ Thần Mặt Trời thì trên thế giới này không có người thứ hai có thể làm được.

Tên nhóc con liền thay đổi sang bộ dáng nịnh nọt, bay tới bên cạnh người đàn ông lấy lòng: “Thái Dương Thần thúc thúc, giúp con cưỡi trời đi mờ

cởi trói cho con đi mò ~~~”.

Người đàn ông tựa tiểu phi tiểu nhìn Hàn Lễ, vươn tay, nhẹ nhàng búng về hướng trán Hàn Lễ. Tên nhóc con ‘Á ui’ một tiếng, vừa vặn bay về lòng Hàn Hiểu.

“Bây giờ đang là thời điểm quan trọng của nghi lễ cầu phúc, đâu có thể cho một Minh Thần tương lai như nhóc ‘XÔNG VÀO’”. Người đàn ông lắc đầu nhún vai, vẻ mặt tiếc nuối. Nhưng từ khóe miệng nhếch cao kia có thể thấy được, đối phương đang trêu đùa Tiểu Hàn Lễ.

Nghe được ba chữ ‘Thái Dương Thần’, Hàn Hiểu lập tức hiểu ra thân phận của đối phương, không khỏi cảm thấy kính nể. Người đàn ông nhếch môi, mạnh tay vỗ lên vai Hàn Hiểu, đối với cậu tuyệt không có chút nào xa lạ.

“Tiểu tử kia thực sự giấu, hai ta tìm rất lâu”.

“—Ngài tìm chúng tôi?”.

“Ngài cái gì mà ngài, gọi ta là Ra là được rồi”. Người đàn ông khoát khoát tay nói, dùng ngón tay chỉ nhẹ nhàng chọc chọc má Tiểu Minh Thần đang tức giận, làm không biết chán. Tiểu Minh Thần vẫn còn đang tức giận, tập trung hết ở hai má giống như chú chuột lang nhỏ, đầu ngo ngoe ngậy không chịu cho đối phương chạm vào.

“Ài nha, giận kìa”. Mang theo ý trêu chọc, Thái Dương Thần đại nhân tựa như vô cùng thích thú trêu đùa Tiểu Minh Thần. “Anubis thật là, ở ngoài nuôi một vật nhỏ đáng yêu như vậy cũng không mang về cho mọi người nhìn một chút”.

“Chuyện đó — thực ra là có nguyên nhân”. Hàn Hiểu cũng không biết làm sao, lỗ miệng nói, trực giác muốn thay Anute thanh minh.

Thần mặt trời cẩn thận đánh giá Hàn Hiểu một cái, sau đó nhếch miệng cười. Ngài ấy và Anute xem như là hai loại đẹp trai hoàn toàn khác nhau. Minh Thần ôn văn nho nhã, phong thái tuấn lãng, nói tóm lại là có thể thu hút ánh nhìn của mọi người. Trên mặt hắn luôn luôn giữ một nụ cười tao nhã ấm áp, đem toàn bộ mùi máu tanh và tàn nhẫn của vị thần nơi hắc ám hoàn mỹ giấu dưới bộ trang phục văn minh. Thần Mặt Trời thì hoàn toàn ngược lại, hắn giống như một vật thể phát sáng, làm cho người ta không tự chủ được mà liên tưởng đến mặt trời mạnh mẽ hùng hực, cũng giống như lúc này, Ra thoải mái tắm dưới ánh mặt trời, hướng về phía Hàn Hiểu phô bày ra thân thể cường tráng, làn da khỏe mạnh và thân hình tuyệt mỹ giống như tượng điêu khắc của hắn, chói mắt làm cho người ta từ trong tận đáy lòng muốn phủ phục dưới chân của hắn——

Đúng lúc này, trong đám người bỗng phát ra tiếng hét chói tai. Ankheshenamun đứng ở trên đài cao, hai tay giơ tể phẩm hiến cho thần. Sắc mặt nàng nhìn qua thấy vô cùng tái nhợt, nụ cười âm ập trên khóe miệng cũng đã sớm biến mất. Hai mắt sáng ngời của nàng nhìn thẳng lên bầu trời, như là thấy được cảnh tượng đáng sợ gì đó, ngay cả đồ tế phẩm trong tay cũng có chút run run.

“Đứa bé đáng thương, nhưng mà, chẳng qua là một chút thần dụ mà đã bị hù dọa thành thế kia sao”.Ra lắc đầu, hững hờ, trong mắt không mang theo một tia cảm tình.Đám người kia trong mắt hấn chẳng qua là một đám nô bộc hạ đẳng...Muốn vọng tưởng tự mình đổi tin ngưỡng, giúp Tân Thần sao, loài người cũng quá tự cao rồi đấy.

“Ankhesenamun ——”.Tiểu Minh Thần tựa như biết điều gì, ủ rũ bỏ lại vào trong lòng Hàn Hiểu.

“Đứa bé kia, nàng sẽ thế nào?”.Thấy bộ dáng ủ rũ không phấn chấn của Tiểu Minh Thần, Hàn Hiểu không khỏi có chút đau lòng.Cậu không biết giữa đám người kia và thần có vướng mắc gì, nhưng mà thái độ của Anute và vị thần mặt trời trước mặt, đều làm cho cậu có cảm giác rất không được thoải mái.

.....Loài người đối với bọn họ giống như là những con rối.Thế hệ trước sai lầm không nên kéo đến đời con cháu, chỉ vì phụ thân phạm sai lầm mà bắt những đứa con chưa làm việc gì có lỗi phải hứng chịu cơn giận của các thần sao?

Ra cũng không nói lời nào, chẳng qua là ý vị thâm trường liếc Hàn Hiểu một cái.Trong đám người bỗng nhiên kinh hô hét kên, Hàn Hiểu quay đầu lại chỉ thấy Ankhesenamun ngã xuống ở trên đài, té phẩm rơi lung tung.Nhóm thầy tế sợ hãi mà quỳ xuống, mặt hướng về phía đông không ngừng cúng bái, trong miệng không biết là lầm bầm gì.

“Thần tức giận rồi ——Đây chẳng phải rõ ràng rồi sao”.

“Trời ạ——Vương Hậu ngã xuống——Amarna, cơn giận của thần vẫn chưa dừng lại——thảo nào tân vương bệnh không dậy nổi——”.

“Bị lừa rồi, chúng ta bị lừa rồi——Cái gì mà chỉ có một thần! Cái gì mà tất cả mọi người đều là con dân của hắn! Thật là đáng giận, tất cả đều là bịa đặt!”.

“——Trời ơi, tôi năm đó theo vua đến Amarna! ——Thần có thể không trách tội tôi không ——Trời ơi!”.

Mọi người dân đều hướng mặt về phía đông – nơi mặt trời mọc – quỳ xuống, thần miếu trên đài cao lại càng hỗn loạn, Vương Hậu đáng thương thậm chí vẫn còn xõng xoài trên mặt đất, mà tất cả người hầu và thầy tế lại hoảng sợ quỳ xuống đất chuộc tội.

“Vương Hậu ——Ankhesenamun!”.

Quan quân cao cấp trẻ tuổi liều lĩnh đẩy đám người ra, chạy vọt vào thần điện.Ra thờ ơ nhìn cảnh buồn cười trong thần điện, chỉ đến khi ánh mắt chạm đến thiếu niên ở phía sau đám quan quân mới lộ ra nụ cười nghiền ngẫm một chút.

Điều này làm cho Hàn Hiểu cảm thấy ớn lạnh....Loài người quả thực là một món đồ chơi trong tay các vị thần!

7. Chương 5

“Người cần phải đi”.

“Gì cơ?”.Hàn Hiểu ngây mặt ra nhìn Ra, không hiểu ý của đối phương.Chỉ thấy Thần Mặt Trời nhếch miệng cười, hai tay kết một khế ấn, thân thể dần dần trong suốt, biến mất trước mặt Hàn Hiểu.

“Nhớ kĩ, thứ gì càng xinh đẹp thì càng kịch độc, người tốt nhất không nên đến gần.....”.Giọng nói của Ra chậm rãi biến mất theo hắn, mấy từ cuối cùng Hàn Hiểu không nghe được rõ.

Đám người đang xôn xao lúc nãy dần dần bình tĩnh trở lại.Hàn Hiểu quay đầu lại, Ankhesenamun ở trên đài cao đã tỉnh lại, quan quân trẻ tuổi canh giữ bên cạnh nàng, hình ảnh kia khiến cho Hàn Hiểu có một loại cảm giác khác thường.Cậu tựa như nhìn thấy —— Xung quanh hai người bao quanh bởi một màn sương màu đen, còn loáng thoáng truyền vào tai những tiếng rên rỉ từ trong nội tâm phát ra——

Quả nhiên, ở bên cạnh Anubis một thời gian, bản thân mình cũng trở nên rất kì quái.Hàn Hiểu lắc đầu, xua tan những hình ảnh kì quái trong đầu.Cậu vừa mới ngước mắt lên,đập vào mắt là vẻ mặt đang suy tư của Tiểu Hàn Lễ.

“Làm gì mà bày ra cái vẻ mặt ông cụ non thế”.Hàn Hiểu vươn tay, không khách khí mà bẹo bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của đứa con.

“Gi vậy——”.Tên nhóc tức giận né ra, bày ra cái mặt quỷ rồi bay xa ra.Nó bay một vòng trên không trung, rồi nhanh chóng nhẹ nhàng bay vòng trở lại.

“Ba ba, có phải người thấy được cái gì đó không?”.Tiểu Minh Thần dè dặt nhìn sắc mặt của Hàn Hiểu hỏi.

“Thấy được cái gì đó——một màn sương mù màu đen—— đúng thế! Xung quanh Ankhesenamun, có một màn sương màu đen rất đậm”.

“Nguy rồi, hần sắp chết!”.Tiểu Minh Thần gấp đến độ bay loạn xạ, kéo lấy Hàn Hiểu, muốn xông vào trong thần điện.

“Từ từ, từ từ đã nàoCon nói ai chết cơ?”.

“Đệ đệ của Ankhesenamun ấy! Vua Pharaoh đương nhiệm, hần ta sắp chết! Con muốn đi tìm nàng ấy”.

“Từ từ, Hàn Lễ, Hàn Lễ”.Hàn Hiểu trơ mắt nhìn con mình bay qua dòng người, đúng là một chút biện pháp cũng không có: “Chết tiệt! Làm ơn cho qua! Làm ơn tránh đường hộ chút! Ài.....”.

Bất tri bất giác Hàn Hiểu bị xô đẩy đến một góc.Ba người đàn ông cao to đứng vây quanh cậu. Trang phục của bọn họ hết sức kì quái,dưới ánh mặt trời nắng chang chang như thế này mà mặc một bộ trường bào kín mít ôm sát cơ thể, ngay cả một chút da cũng không lộ ra.

“Cái người là ai, các người muốn làm gì ——”.Hàn Hiểu muốn lui cũng không lui được nữa, đã bị ép đến góc tường rồi.

Ba người cũng không nói một lời nào, đối với câu hỏi của Hàn Hiểu, bọn họ trước sau như một vẫn giữ im lặng.

“Đáng ghét! Các người rốt cuộc là có ý gì”.Hàn Hiểu nóng nảy, thượng cẳng chân hạ cẳng tay đối với ba người. Nhưng cậu lại phát hiện ra là không như ý muốn của mình, thân thể của ba người đàn ông này hết sức mềm dẻo, giống như đã vào bông vậy.

“Ồ kìa, sao lại đối xử với bọn nhỏ của ta như vậy. Cái tên Anubis quả thực là nhìn trúng một vật nhỏ hung hãn rồi”.

Theo một tràng cười thanh thúy, một người phụ nữ nổi bật chậm rãi bước đến, khoe môi nàng nhếch lên, cười rất kiều mị.

“Cô, cô là”.Hàn Hiểu đột nhiên trợn to mắt, cậu nhớ rõ người phụ nữ này nữ đã từng xuất hiện trong khu nhà trọ của cậu.

“Bastet(*).Cậu cũng có thể gọi ta là Abel”.Người phụ nữ vén mái tóc dài, trong tư thế tao nhã mang theo một chút lười biếng. Đôi môi của nàng đỏ vừa phải lại sáng bóng, từng bước đi đều bước trên không.

Chú thích:

(*) Bastet – Nữ thần hoàng hôn, có biểu tượng là con mèo

Ba người đàn ông cao lớn vây quanh Hàn Hiểu đều tránh đường ra, gió thổi trường bào của bọn họ, lộ ra bộ lông màu đen....Những tên đó căn bản không phải là người, mà là mấy con mèo đen mặc áo.

Hàn Hiểu nuốt nước bọt, lặng lẽ lui về phía sau mấy bước: “Cô tìm tôi có việc gì sao ——”.

Người phụ nữ cười khanh khách, nàng chìa ngón tay ngọc đặt lên ngực Hàn Hiểu, chiếc chuông bạc trên cổ tay cũng theo động tác của chủ nhân mà vang lên những tiếng leng keng vang vọng.

Cơ thể phát ra mùi hương mê người tiến lại rất gần, phần phía trên đầy đặn của Bastet dường như rất gần ngực Hàn Hiểu. Đôi môi đỏ của nàng vừa như cố ý vừa như vô ý dí sát đến mặt đối phương, quả nhiên là thấy Hàn Hiểu đỏ từ hai má đến tai rồi lan đến tận cổ.

“Cậu muốn tìm Ankhesenamun và tên nhóc con kia, ta có thể giúp đó nha”. Bastet khẽ mở đôi môi đỏ mọng, hai mắt chớp chớp vừa tinh ranh vừa xảo quyệt.

“Hử, tôi —— hay là không cần làm phiền cô như vậy đâu”. Hàn Hiểu cười gượng, muốn đưa tay ngăn cơ thể đầy đặn của Bastet, nhưng rồi lại bởi vì ngượng mà xấu hổ không biết nên làm như thế nào.

“Ha ha ~~ Suy nghĩ cho kĩ rồi hãy đến tìm ta”. Bastet ngẩng đầu nhìn về phía chân trời đang có đám mây đen bay đến, lộ ra vẻ mặt thất vọng. Nàng cúi đầu, đôi môi đỏ mọng ghé vào tai Hàn Hiểu.

“Ta để lại cho cậu một ẩn kí, cậu sẽ cần dùng đến ——”. Chiếc lưới ướm át khẽ lướt qua vành tai, Hàn Hiểu nhắm chặt mắt, người run cầm cập. Một lúc sau, ngửi thấy hương thơm dần tản đi. Hàn Hiểu mở mắt, bốn xung quanh sớm đã không thấy bóng dáng Bastet và mấy tai sai mèo của nàng đâu nữa. Cậu từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, cảm thấy ‘cái đó’ ở phía dưới có chút biến hóa, mặt lại một lần nữa đỏ lên.

Mây đen càng ngày càng lớn, bao trùm toàn bộ bầu trời của điện thờ thần mặt trời. Mọi người đang nghỉ chân thấy thế, lại một lần nữa sợ hãi. Thần Mặt Trời cao cao tại thượng, nhưng lại bị đám mây đen che kín, chưa từng xảy ra chuyện như thế này bao giờ.

Thần thực sự nổi giận rồi, thần tức giận Tiên Vương làm điều sai trái —— Hỡi các vị Thần, cầu xin người tha thứ cho Ai Cập

Mọi người xôn xao hướng mặt về phía đông, quỳ xuống thành khẩn cầu khẩn. Ai cũng không phát hiện ra, dòng cát đen xuất hiện như quỷ thần, trong nháy mắt ở trong một góc cuộn thành một thanh niên quý tộc.

Một trận gió lạnh thổi qua, bầu không khí bên trong bỗng giảm xuống rất nhiều. Hàn Hiểu chợt dạ cúi đầu, lặng lẽ chà chà những gai ốc nổi lên trên cánh tay... Lạnh quá!

Dựa vào kinh nghiệm đối phó với mấy vị ‘nữ vương’ đại nhân trong phòng làm việc của cậu trước kia, nhìn thấy trước mắt cũng phải là gió cấp 8, mà đối phương chính là cấp Thần. Vậy cái cấp 8 này phải tăng lên bình phương lần ——

Anute xoay lưng về phía Hàn Hiểu, bốn xung quanh hần bão cát màu đen bay mù mịt cho thấy tâm tình của hần bây giờ cực kì không tốt. Những hình nhân tột trong phủ không may mắn chút nào, trong màn gió cát đen bay mù mịt kêu rên thảm thiết. Hàn Hiểu rung mình một cái, trở mắt nhìn những tột tở trông xinh động ở trước mắt mình rạn nứt thành một đồng cát mịn.

Thật đáng sợ —— Xem ra lần này cậu đã đá vào một tấm sắt rồi ——

“Chủ nhân”. Con chó rừng to lớn phủ phục dưới chân Anute. Trong âm thanh tràn ngập sợ hãi: “Tôi xin lỗi ——”.

“Người đâu?”. Anute hơi hơi nghiêng đầu, trong đôi mắt tốt đen hừng hực cháy ngọn lửa âm lãnh, tỏ rõ là đang nổi cuồng phong đại nộ.

Tim Hàn Hiểu thiếu chút nữa là ngừng đập, đầu gối mềm nhũn ngã xuống đất, cậu lúc này mới ý thức được đứng trước mặt mình là một tử thần, lãnh khốc vô tình, một tử thần trong nháy mắt có thể đoạt được tính mệnh của con người.

“Xin hãy tha thứ cho tôi, chủ nhân ——”. Chó rừng quỳ rạp trên mặt đất run rẩy, âm thanh như rên rỉ: “——Đại tư tế ở trong hoàng cung bày ra kết giới, còn có sức mạnh của Thần Mèo —— Tôi không có cách nào ——”.

“Phế vật!”. Anute đột nhiên hét to, một luồng khí cường đại trong nháy mắt hất chó rừng đập vào vách tường. Đối phương ngã xuống thật mạnh, thân thể cuộn lại co giật không ngừng, phát ra tiếng kêu như kiêu của những con thú sắp chết.

Người Hàn Hiểu run rẩy nói không lên lời, tầm mắt cậu dán chặt trên người chó rừng, ánh mắt màu đen rồi rạc đang nhìn vào mình, tựa như đang cầu xin điều gì đó.

Anute không quay đầu lại, hần quay lưng về phía cậu và Teron đang trọng thương nằm dưới đất, lần thứ hai giương cao cánh tay lên.....

“Đừng!”.Hàn Hiểu hét lên một tiếng, không nghĩ ngợi liền xông lên ôm lấy thắt lưng Anute.Cậu nhắm nghiền hai mắt, mặc dù sợ hãi đến toàn thân run rẩy, nhưng vẫn gao ôm lấy đối phương không chịu buông ra.

Qua hồi lâu, cơ thể Anute đang căng cứng mới từ từ thả lỏng.Hắn xoay người lại, đem Hàn Hiểu đang run đến mềm nhũn cả hai chân ôm lên, đồng thời một dòng cát đen lớn chảy vào cơ thể chó rừng.

Bản thân Teron đang bị thương nặng rất nhanh lại một lần nữa đứng lên, thành khính ghé vào nằm xuống cạnh chân Anute, trong mắt tràn ngập tia cảm kích.

“Thôi, bỏ đi, chuyện này cũng không hoàn toàn trách người. Bastet là mẹ đỡ đầu của nữ nhân kia, giúp người trong Hoàng Cung cũng không có gì kì lạ”.Anute phát tay, ý bảo chó rừng lui xuống: “Lui ra ngoài đi, Teron, tìm thêm một nhóm hình nhân mới.Nhớ kĩ, phải ngoan ngoãn phục tùng”.

“Vâng, vạ lần biết ơn người, chủ nhân của tôi”.

“Người lầm rồi, mạng lần này của người thuộc về Hàn Hiểu, là em ấy cứu người”.

“Tuân lệnh, chủ nhân của tôi”.

Chó rừng Teron nhìn sâu Hàn Hiểu một cái, hóa thành một đám cát đen rời đi.

Cảm giác ánh mắt nóng bỏng chuyển sang người mình, Hàn Hiểu chỉ đơn giản làm hành động rủa rứt đầu, đem mặt vùi vào ngực Anute, một cử động nhỏ cũng không dám.

“Biết sai rồi sao?”.Trong giọng nói có nghiêm túc pha lẫn một chút tức giận mà hờn lạnh.

Hàn Hiểu gật gật đầu, sắc mặt so với lúc trước tốt hơn rất nhiều.Cậu biết, cơn giận của Anute đã qua rồi, có điều, vừa rồi quả thực rất đáng sợ, cậu không chút nghi ngờ rằng chính mình cũng bị cơn thịnh nộ của Minh Thần làm cho sợ gần chết.

“Cái tên nhóc ngu ngốc kia, lại dám tự mình chạy vào hoàng cung!”.Anute tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, xương cốt toàn thân đều kêu răng rắc.

Hàn Hiểu rung mình một cái, đầu vừa mới ngẩng lại rụt vào cổ đối phương.Không phải cậu nhát gan mà là cơn giận của Minh Thần thật đáng sợ.

“Còn cái lão Thần Mặt Trời chết tiệt kia nữa! Cái tên sợ thiện hạ chưa đủ loạn.....”.Anute gầm lên như kiểu dã thú, hiển nhiên là tức giận không hề nhẹ.

“Em ở lại trong phủ, KHÔNG, ĐƯỢC, PHÉP, CHẠY, LOẠN, NỮA!”.Hắn nghiêng răng, từng chữ từng chữ một cảnh cáo Hàn Hiểu.Đối phương chột dạ mà gật đầu lia lịa, hận không thể làm cho cảm giác tồn tại của mình giảm xuống thấp nhất.

“Chờ chút, đây là cái gì”.Minh Thần đại nhân nheo mắt lại, vén tóc bên tai Hàn Hiểu lên: một ấn kí xinh đẹp nhàn nhạt lưu động trên vành tai trắng nõn, như một con rắn độc đang nhếch môi cười chế nhạo về mặt xanh trắng của Minh Thần vĩ đại.

“Ra chết tiệt....Bastet chết tiệtTa muốn làm thịt các người”.

++++++

Hàn Hiểu nhắm mắt đi theo phía sau Anute, không dám phạm bất cứ sai lầm nhỏ nào.Cho dù hiện tại đã vào Hoàng Cung an toàn, nhưng cậu vẫn cảm thấy sợ hãi.Buổi chiều hôm đó, một trận bão cát có thể so sánh với lốc cấp 10, trong một buổi chiều phá hủy điện thờ thần mặt trời và điện thờ của thần mèo Bastet.Dị tượng này càng khiến cho dân chúng Ai Cập hoảng sợ không ngừng, đem hết mọi tội lỗi đổ lên đầu tân vương.

Dọc đường đi, mọi thị vệ và cung nữ trong hoàng cung đều cung kính hành lễ với Anute.Hàn Hiểu mặc dù rất tò mò, nhưng cũng không có cam đảm mở miệng hỏi.Tâm trạng Anute đang cực kém, cậu cũng không có gốc đến nổi tại thời điểm này chọc vào tử thần.

“Bình!”.

Hàn Hiểu cúi đầu không nhìn đường nên đập mặt vào bức tường thật rắn chắc (edit: là lưng của Anute ấy mà:D), đau đến nỗi che mũi lại, kêu không ra tiếng...Ông trời ơi, thật sự là rất đau a!

Ngồi chồm hổm một hồi lâu, mũi mới bớt đau một chút.Cậu chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Anute, chỉ thấy đối phương trừng mắt về phía – khoảng không trước mắt.

Đúng,đúng là khoảng không, Hàn Hiểu nhìn ngang nhìn dọc cũng không thấy phía trước có gì khác thường. Nhưng sau khi cậu chớp mắt một hồi lâu thì phát hiện thấy khoảng không trước mắt loáng thoáng một bức tường trong suốt màu vàng...Là kết giới sao?

Cẩn thận nhìn về mặt của Anute, Hàn Hiểu vươn tay chọc chọc vào kết giới, ngón tay không hề bị ngăn cản mà xuyên qua, cậu kinh ngạc thốt lên ‘a’ một tiếng, rõ ràng nhìn thấy khoe mắt Anute hung tàn giết giết mấy cái.

“Sao lại”.Chưa kịp nói xong câu thì Hàn Hiểu đã cảm thấy một lực hút cường đại ở phía trước đem mình hút vào trong kết giới.

“Anute!”. Hàn Hiểu luống cuống, vội vàng vàng muốn chạy trở về, nhưng lại phát hiện ra phong cảnh trước mắt khác với hồi nãy, ngay cả bức tường trong suốt màu vàng cũng biến mất như chưa hề tồn tại.

Trước mặt chính là tòa cung điện nguy nga tráng lệ, xuyên qua lớp màn che mỏng manh là vô số người trong cung điện đang chạy ra chạy vào, trong không khí truyền đến mùi thuốc nhàn nhạt quện với mùi hương thơm nồng đặc được sức trên người mọi người tạo thành một mùi kì dị.

Hàn Hiểu cẩn thận từng chút một bước lên trên con đường bằng đá cẩm thạch, hai bên được đào rỗng rồi dẫn nước sông vào, có từng mảng từng mảng những bông sen xinh đẹp bên bờ sông Nile.

“Có phải mình mới bước vào chỗ kì quái nào không ____”.Cậu vô lực thở dài, quay đầu lại tìm Anute là không có khả năng nữa rồi. Cậu bây giờ đã không còn giống như hồi xưa: hề gặp chuyện là kích động nữa rồi, dù sao trải qua nhiều chuyện kì quái cũng sẽ miễn dịch, hơn nữa, cái sân cổ kính trước mắt vẫn tốt hơn bãi tha ma lần trước rất nhiều.

Xa xa có hai thị nữ vội vàng đi tới.Hàn Hiểu theo phản xạ muốn chạy ra phía sau bụi cây trốn, thế nhưng thị nữ bưng trên tay chiếc hộp nạm vàng lại hoàn toàn không phát hiện ra cậu, dường như là chậm chậm chạy vào trong cung điện

“Không nhìn thấy mình sao?”.Hàn Hiểu chớp chớp mắt mấy cái, trong lòng cũng cam đảm thêm mấy phần, bước lên trên đường, kết quả phát hiện ra, thực sự là mọi người không nhìn thấy mình! Lòng hiểu kì trong nháy mắt dâng lên, cậu rập khuôn đi theo sau mấy thị nữ, hướng vào bên trong cung điện nguy nga tráng lệ_____

Trong điện cũng không có hoa lệ như bên ngoài, là một không gian trống không, chỉ có vài món đồ mang tính trang trí, có điều được chế tác rất tinh xảo.Hơn 10 cây cột hình trụ rất lớn được mạ vàng đến đỉnh cao đến 3 mét, trên bề mặt dùng sơn màu vẽ những hoa văn trông rất sinh động, hai bên hiên dựng hai bức tượng hình mèo rất lớn.Hai mắt của mèo thần được khảm hai viên đá quý màu xanh biếc, toàn bộ khuôn mặt làm cho người ta có cảm giác hết sức gây.

Bước vào đại điện, xông vào mũi chính là mùi hương kì dị mà Hàn Hiểu vừa mới ngửi thấy lúc nãy, mùi thuốc quện với mùi phấn son, vừa đắng vừa ngọt, làn khói mờ mờ tràn ngập khắp cung điện.

“Đại tư tể còn chưa tới sao?”.Một vị nữ quan lớn tuổi dáng vẻ hoang mang chạy từ bên trong điện ra, sắc mặt lo lắng tái nhợt không hề che dấu.

Thị nữ bưng hộp nạm vàng quỳ phịch xuống đất, mặt cúi xuống, hai tay nâng chiếc hộp nạm vàng lên cao.

“Chuyện này ____ là sao!”.Nữ quan trừng mắt nhìn chiếc hộp nạm vàng, giọng nói cao lên, gần như là đang hét.

Hai thị nữ lén nhìn nhau, khúm núm mà nhỏ giọng đem chuyện kể ra: “Tể tướng nói ____ đại tư tể muốn ở lại thần điện cầu phúc cho bệ hạ ____ hi vọng, hi vọng, vương hậu đừng tới quấy rầy đại tư tể ____”.

“Hắn, hắn sao lại ____”. Nữ quan lão đảo vài bước gần như đứng không vững, trong nháy mắt tranh thủ chút khí lực còn lại nói: “Vua vẫn chưa chết ____ vẫn chưa chết ____ sao hắn lại....”. Nữ quan bị thương lắc đầu, nàng run rẩy tiếp nhận chiếc hộp nạm vàng, lão đảo đi vào trong điện.

Hàn Hiểu lập tức đi theo.

Bên trong điện hết sức rộng rãi, ngay cả mùi hương cũng nồng hơn, hơn 10 nữ quan tạo thành một vòng tròn quỳ xung quanh một chiếc giường lớn, các nàng tứ chi đều sát đất, trong miệng lầm bầm như đang niệm đọc kinh văn nào đó.

Hàn Hiểu chậm rãi đi lên phía trước, đi xuyên qua lớp màn che mỏng, hình dáng người đàn ông trẻ tuổi dần dần hiện lên rõ ràng ____

“Phù Da (không tài nào viết ra được phiên âm của tên này sang chữ La Tinh, đành để tiếng Hán Việt, phiên âm tiếng Việt của nó là: Phủ địa =))), chuyện này là sao! Tại sao đại tư tế vẫn chưa đến”. Tua màu vàng được vén lên, Ankhesenamun từ trong màn che đi ra. Nàng trừng mắt với chiếc hộp nạm vàng trong tay nữ quan, dung nhan xinh đẹp hơi nhú lại.

“Vương hậu ____ Vương hậu đáng thương của thần ____”. Nữ quan khóc không thành tiếng, phủ phục bên chân Ankhesenamun: “Tể tướng nhốt đại tư tế lại rồi ____ hắn là muốn hại chết vua a!”.

“Cái gì! Không ____”. Ankhesenamun tuyệt vọng lùi lại mấy bước, suy sụp nhắm hai mắt lại, nhưng mấy giây sau, cặp mắt đen sáng người kia lại mở, lấp lóe tia hung ác, nàng vẫn chưa thua, trong tay nàng vẫn còn con át chủ bài.

“Vua sẽ không sao ____”. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra nụ cười giống như hư ảo, vẻ mặt của Ankhesenamun trong nháy mắt lại trở nên dịu dàng. Nàng đưa hai tay mềm mại lên vén màn che, màu da tái nhợt của thiếu niên gầy yếu hiện lên trong mắt mọi người.

Thiếu niên nhắm chặt hai mắt, hai tay đặt ở hai bên thân. Nếu như không phải ngực hắn còn chút pháp phông, Hàn Hiểu rất muốn nghĩ rằng đó là một thi thể đang nằm trên giường, xem ra đây chính là vị Pharaoh đoản mệnh – em trai của Ankhesenamun – mà Anute nói đến... Vị vua Pharaoh thứ 18 của Ai Cập cổ đại, vua Tutankhamun.

Hàn Hiểu chắc chắn ra tiếng, ‘Vị Pharaoh bị nguyên rủa’ tiếng tăm lừng lẫy được nói đến chính là vị quốc vương này. Có điều nhìn bộ dáng suy yếu của hắn, khó có thể tưởng tượng rằng khi chết lại biến thành một quỷ thần khiến người người khiếp sợ.

Ánh mắt của Hàn Hiểu chậm chậm rời đi, sau khi tầm mắt chạm vào một vật thể màu trắng khiến cho cậu kinh hoảng đến mức thiếu chút nữa là kêu to lên thành tiếng.

...Chỉ thấy Tiểu Minh Thần trắng nõn mịn màng bị vây lại bởi sợi tơ vàng tạo thành vòng tròn, hoàn toàn không giống với dáng vẻ kiêu ngạo ngày thường, tròng lớn đôi mắt đỏ au, đáng thương hể hể lui vào một góc giường.

“Ankhesenamun ____”. Tiểu Minh Thần sứt sứt, vươn tay hướng về cô gái có vẻ mặt lạnh lùng, nhưng khi ngón tay vừa chạm vào những sợi tơ vàng, một cơn đau buốt như kim châm muối xát lan ra cánh tay, đau đến mức khiến thằng bé khóc thét lên.

Cô gái vội vàng quay đầu đi, nhắm mắt nhắm tâm không nhìn đối phương. Cảnh này lọt vào mắt Hàn Hiểu khiến cho ngực cậu dâng lên cảm giác đau như nung như nấu...Đứa con trai không sợ trời không sợ đất của cậu, bây giờ đang sợ hãi, ôm lấy cánh tay nhỏ bé mà khóc, xem ra là đã chịu không ít khổ cực.

Hít sâu một hơi, Hàn Hiểu cẩn thận đi đến bên cạnh chiếc giường lớn. Tuy rằng biết rõ người ở chỗ này không nhìn thấy mình, nhưng cũng không đảm bảo là không chạm được vào, không nghe thấy giọng nói của cậu. Ankhesenamun thường ngày đều là một vẻ yếu yếu đuối đuối, không nghĩ tới lại tàn nhẫn như thế này. Vậy mà Tiểu Hàn Lẽ lại muốn coi nàng như bạn bè, còn tâm tâm niệm niệm muốn cứu nàng! Đúng là một phụ nữ tâm địa rắn rết.

“Hàn Lẽ! Hàn Lẽ”. Không dám quá lớn tiếng, Hàn Hiểu thử ở trong đầu gọi con mình.

“Ba ba!”. Tên nhóc ngẩng đầu lên ngay tức khắc, ngửa khuôn mặt nhỏ bé nhìn khắp xung quanh: “Ba ba! Người ở đâu, sao con không nhìn thấy người?”. Giọng nói của thằng nhóc có chút vội vàng, có điều vẫn chưa ngốc đến nỗi la lớn lên, chỉ vội vã gọi Hàn Hiểu ở trong suy nghĩ.

Sao kì thế nhỉ? Hàn Hiểu hươ hươ tay, rõ ràng là cậu đứng ở sau giường mà, sao ngay cả nhóc con nhà mình cũng không nhìn thấy là sao?

“Suyt, con im lặng một chút, cẩn thận bị người khác phát hiện ra”.

Tiểu Hàn Lễ ngoan ngoãn gật đầu, ôm đầu gối lúi vào trong góc, trong nháy mắt cặp mắt đen to kia liền phủ đầy hơi nước, đáng thương hề hề nhìn qua nhìn lại.

Hàn Hiểu thở dài, cất giọng nói dịu dàng an ủi đứa con: “Đừng sợ, Ba ba ở ngay cạnh con. Ba ba sẽ nghĩ cách cứu con ra ngoài”.

“Vô dụng thôi _____”. Tên nhóc lắc đầu, nước mắt lại càng chảy nhiều hơn: “Ankhesenamun, nàng ấy, nàng ấy không biết dùng cách gì _____ đã đem sinh mệnh của con và Pharaoh buộc vào nhau _____ Con không cách nào rời khỏi Pharaoh – Đệ đệ của nàng ấy _____”.

“Cái gì! Điều này là không thể nào!”. Hàn Hiểu không tin mà hô to: “Hàn Lễ chính là Tiểu Minh Thần, Ankhesenamun chẳng qua chỉ là người thường _____ sao có thể làm ra chuyện này được!”.

“Vâng _____ là chính con đồng ý”. Tên nhóc xấu hổ cúi đầu xuống, vừa nghẹn ngào vừa nói: “Ankhesenamun nói muốn cứu đệ đệ của nàng, nàng quỳ xuống đất cầu xin con giúp đỡ, con, con liền đồng ý _____ Con không biết nàng lại có ý xấu như vậy _____ nàng lợi dụng thân phận của con để đe dọa phụ thân _____ đều là con không tốt _____ Hu hu _____ Con biết sai rồi”.

Trong đầu Hàn Hiểu bây giờ là một mớ hỗn độn, tên nhóc nói Ankhesenamun đã biết thân phận của nó, chuyện này không bình thường chút nào. Anute đã từng yêu cầu Tiểu Hàn Lễ thề: tuyệt đối không được tiết lộ thân phận của nó, tên nhóc sợ cha mình như vậy, khẳng định sẽ không tự mình nói cho Ankhesenamun biết. Chuyện này chỉ Thần Mặt trời và Bastet biết được thân phận của Tiểu Hàn Lễ, chẳng lẽ bọn họ giúp Ankhesenamun? Nghĩ lại, cũng không đúng a, cha của Ankhesenamun đã một lần gạt bỏ hết địa vị của các thần, thành lập Tân Thần, Ra và Bastet không có lí nào lại đi giúp cô ta _____ chẳng lẽ là vị Tà Thần mà Anute nói?

Còn có chuyện mình có thể xông vào tẩm cung của vua mà không bị phát hiện, Hàn Hiểu thật sự là không tài nào giải thích được.

“Ba ba, người làm sao vào được đây! Ba ba, người ở đâu, tại sao con không nhìn thấy người. Còn phụ thân _____ Phụ thân cũng tới sao?”. Nhìn không thấy được Hàn Hiểu, tên nhóc ít nhiều cũng có chút hoảng loạn, con mắt đen nháy không ngừng nhìn khắp nơi, bộ dáng đáng thương vô cùng.

“Ở đây _____”. Ở đây đang xảy ra chuyện gì mà ngay cả bản thân Hàn Hiểu cũng không rõ, cậu cười khổ an ủi đứa con, dự định quay về tìm Anute.

Vừa lúc đó thiếu niên ở trên giường bắt đầu ho khan dữ dội, một ngụm máu đen từ miệng hắt chảy ra, thậm chí mũi cũng chảy.

Cảnh tượng này dọa tất cả mọi người có mặt ở đây. Ankhesenamun cao giọng hét lên, các nữ quan vội vàng chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng đụng vào nhau ngã thành một đống. Thầy thuốc vội vàng lấy một viên thuốc hoàn màu đen cho vị vua trẻ tuổi ăn vào, qua một hồi lâu, vị vua trẻ tuổi không ho ra máu nữa, hắt yếu ớt gơ tay lên, miệng phát ra âm thanh “khự khự” khàn khàn.

Sắc mặt Ankhesenamun tái nhợt, nàng nắm lấy tay trượng phu mình, đồng thời cũng là đệ đệ mà nàng yêu thương nhất, dường như muốn đem sức lực của mình cho vị vua trẻ tuổi, giải trừ đi nỗi thống khổ cho hắn.

“Yên tâm, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ, không ai có thể mang đệ đi, kể cả tử thần cũng không thể”.

Mười ngón tay thon dài xoa nhẹ lên khuôn mặt không có chút huyết sắc nào của thiếu niên, Ankhesenamun gần như khóc to lên, nàng một lần nữa gọi to tên của đệ đệ mình, nhưng mà hai mắt của vị vua trẻ tuổi vẫn từ từ hạ xuống.

Ankhesenamun nghiêng rằng một cái, mạnh mẽ quay đầu lại, tầm mắt nhìn về phía Tiểu Hàn Lễ đang lúng túng. Trong thời khắc đó, không riêng gì Hàn Lễ mà ngay cả Hàn Hiểu cũng bị vẻ mặt vô cùng tàn độc đó dọa. Đó là một vẻ mặt điên cuồng gần như tuyệt vọng, quyết ‘đập nổi chìm thuyền(*)’.

(*) đập nổi chìm thuyền: chỉ việc: không còn đường lui chỉ có thể quyết đánh một trận.

“Anubis.....”.

Ankhesenamun hai tay ôm lấy chiếc lồng lưới màu vàng, đem Tiểu Minh Thần giơ cao lên.

“Tử thần Ai Cập cao cao tại thượng của ta, người xem đây là cái gì!”.

Động tác của nàng quá nhanh, rất bất thành linh, đến nỗi Hàn Hiểu vẫn chưa có thể phản ứng gì. Ngay tại lúc Ankhesenamun thốt lên cái tên của tử thần kia, một đám cát đen giống như đám khói kì dị từ miệng, mồm, mũi, lỗ tai của vị vua trẻ tuổi, thậm chí cả mắt cũng chui ra! Hai mắt của vị vua trẻ tuổi bỗng nhiên trợn trừng, người cong như cây cung phát ra tiếng kêu cực kì bi thảm.

Tay của Ankhesenamun cực kì run rẩy, nàng nhìn đệ đệ của mình chịu tra tấn dần vặt, kiên quyết hạ quyết tâm niệm một câu thần chú kì quái, một đám văn tự không lưu loát từ miệng Ankhesenamun thoát ra, chiếc lồng lưới màu vàng bắt đầu từ từ co lại.

Tiểu Hàn Lễ sợ hãi mà mở to hai mắt, cố gắng đem bản thân mình co lại thành một quả cầu nhỏ, nhưng mà chiếc lồng lưới càng ngày càng co lại, những sợi tơ vàng rất nhanh chóng tiến gần đến cánh tay của Tiểu Hàn Lễ. Thằng nhóc phát ra tiếng kêu thảm thiết, trên cánh tay nhỏ trắng mịn của thằng bé ngay lập tức xuất hiện một dấu ấn như lưới bắt cá.

“Dừng tay! Nó vẫn chỉ là một đứa bé mà!”. Hàn Hiểu lòng như lửa đốt, bất chấp bị người ta phát hiện hét to lên, chạy về phía Ankhesenamun. Nhưng mất giây sau, thân thể của cậu lại giống như không khí đi xuyên qua người Ankhesenamun.

“Chuyện này ____ Sao có thể”. Hàn Hiểu ngơ ngác nhìn hai tay mình, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Ankhesenamun cũng không ngừng niệm chú, trong phòng vang vọng âm thanh kêu gào kì dị của vị vua trẻ tuổi cùng với tiếng khóc non nớt của trẻ con. Trong lúc này, tất cả mọi người, bất luận là nữ quan hay thầy thuốc đều không có khả năng suy nghĩ, chỉ có thể run rẩy quỳ rạp trên mặt đất.

“Dừng tay lại đi! Cô ta sẽ giết Hàn Lễ! AnuteAnute....”.

Trong không khí truyền đến tiếng gầm giận dữ, lúc này đám cát đen xuyên qua cơ thể vị vua trẻ tuổi biến mất không dấu vết, cũng trong lúc này Ankhesenamun dừng niệm chú, nàng ném chiếc lồng lưới qua một bên, chạy về bên cạnh đệ đệ của mình.

Hàn Lễ nằm sấp trên mặt đất không ngừng khóc thút thít, những sợi tơ vàng từ từ dần ra, biến thành một sợi dây vàng tinh xảo, một đầu buộc vào mắt cá chân thằng nhóc, một đầu ẩn vào thân thể của vị vua trẻ tuổi.

Hàn Hiểu quỳ rạp xuống cạnh đứa con, trong mắt cậu hiện lên tia phẫn nộ, môi run rẩy không nói được lời nào. Tay cậu nhẹ nhàng xoa tay, chân của thằng bé, thậm chí ngay cả khuôn mặt trắng mịn của nó cũng hằn lên những dấu vết màu vàng cực kì gai mắt, giống như từng vết sẹo bò trên thân thể Tiểu Minh Thần. Trong nháy mắt, làn da của Hàn Hiểu cảm giác được cơn đau mãnh liệt như kim châm, những dấu hằn màu vàng cũng từ từ bò lên tay cậu.....

“Tử tôn của Ankhenaton, người cũng dám uy hiếp tử thần.....”.

Trong không khí vang vọng giọng nói trầm thấp nặng nề, u ám, âm lãnh khiến cho người ta sởn cả gai ốc, như là tiếng gầm của dã thú, lại giống như tiếng rít của gió lạnh nơi địa ngục.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Ankhesenamun trở nên vô cùng trắng bệch, nàng nhắm hai mắt, bàn tay chấp trước ngực cầm chặt tấm bùa hộ mệnh màu vàng: “Ta ____ vì đệ đệ của ta, vì vua của Ai Cập, cái gì cũng có thể làm!”.

Trong không khí lại gầm lên một tiếng gào giận dữ, cát đen vừa biến mất lại một lần nữa tập hợp lại, nhưng lần này lại biến thành một chiếc đầu sói lớn vô cùng hung tợn.

“Người sẽ trả giá cho hành động của mình”.

“Ta biết”.Ankhesenamun không chút sợ hãi mà ngẩng đầu, nàng biết mình làm như vậy sẽ có kết cục không tốt, thậm chí có thể không được siêu sinh, nhưng vì đệ đệ, cái gì nàng cũng có thể từ bỏ. Từ sau khi phụ thân mất, mẫu hậu giống như bốc hơi khỏi thế gian này, bất vô âm tín, mọi người đều thêm nhỏ dãi ngại vàng, một mình đệ đệ phải đứng ra gánh vác trách nhiệm của một quốc gia: trấn an dân chúng đang hoảng loạn, vật lộn với đám đại thần tham lam.Chỉ có nàng là niềm an ủi cho tâm hồn đệ đệ, cái ôm của nàng, là nơi duy nhất có thể khiến vị vua trẻ tuổi bình thần đi vào giấc ngủ_____

Tử thần lại một lần nữa giận dữ gầm lên rung trời. Ankhesenamun dùng một ngôn ngữ cổ xưa nào đó cùng hắc (Edit:Anute ấy mà) lập khế ước. Nhưng Hàn Hiểu không nghe ra được gì, cậu toàn tâm đặt sự chú ý lên người Hàn Lễ, cậu một lòng muốn bắt được sợi tơ vàng trên chân của nhóc con nhà mình, nhưng đối phương lại giả hoạt biến thành bụi vàng luồn qua kẽ tay của cậu trốn đi.

“Cậu cứ như thế không thể gỡ ra được đâu”.

Không biết từ khi nào, một chiếc đầu mèo xinh xắn tựa vào chân Hàn Hiểu.

“Người là ____ Bastet?”.Con mèo này giống hệt với con xuất hiện ở khu nhà trọ của mình, Anute nói qua rằng nàng chính là nữ thần Mèo.

Con mèo vươn móng vuốt cầm lấy tơ vàng: “Nó là thứ Nefer dùng tính mạng để đổi lấy, chắc là nàng đã sớm dự đoán được ngày hôm nay”.

“Nefer?”.

Con mèo tiếc thương mà lắc đầu, không nói thêm một lời nào nữa.Nó tảo nhả đứng dậy, cái đuôi khê cọ cọ vào cánh tay của Hàn Hiểu. Trong phút chốc, Tiểu Minh Thần biến thành một ánh sáng màu vàng chui trở về cơ thể Hàn Hiểu, cảnh tượng bốn xung quanh trong nháy mắt thay đổi_____

Ánh mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, Hàn Hiểu mơ màng mở mắt ra, phát hiện mình nằm sấp trên một đóa hoa súng rất to, chiếc ao hình chữ nhật trong suốt nhìn thấy đáy. Đây chính là chỗ mà lần trước cậu đã tới.

“Đã đỡ nhiều hơn chưa”.Bastet khôi phục lại dáng vẻ hình người, cười mỉm nhìn Hàn Hiểu.

“Tôi vẫn khỏe ____ đứng rồi, Hàn Lễ! Nó...”.

“Tên nhóc đó không sao cả ”. Bastet chỉ chỉ vào bụng Hàn Hiểu: “Nó bị kinh sợ quá mức, cần phải nghỉ ngơi thật tốt”.

Hàn Hiểu thở mạnh ra, tiếp đó bất an lại nổi lên: “Vị vua trẻ tuổi kia...hắc và Hàn Lễ _____”.

“Anute đã đồng ý sẽ không cướp đi tính mạng của Tutan.Chỉ cần Pharaoh bình yên thì tên nhóc con cũng không có vấn đề gì”.

“Nhưng mà, tôi nhớ rõ: trong lịch sử ghi chép lại, quả thực vua Tutankhamun chết khi còn rất trẻ, vậy chẳng phải Hàn Lễ..... ”.

“Đúng vậy”.Bastet từ từ thở dài: “Hắc dù sao vẫn chết, vào ngày Hàn Lễ có thân thể thực sự, khế ước giữa nó và Pharaoh sẽ bị cắt đứt”.

“Cô ____ tại sao lại biết nhiều như thế”.Hàn Hiểu nhăn mi lại, mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Bastet, dù sao cậu cũng cảm thấy người phụ nữ này có gì không đúng.

“Ha ha, không ngại nói cho cậu biết”.Bastet khẽ nhếch môi cười yếu ớt, cũng không đem ý thù địch của Hàn Hiểu để trong lòng: “Dẫn cậu vào cung là ta, tách cậu và Anubis cũng là ta.Ngay cả chuyện tiết lộ thân phận của Hàn Lễ cũng là ta”.

“Tại sao cô phải làm như vậy!”. Rất tức giận, Hàn Hiểu chỉ vào mặt đối phương gào ầm lên.

“Tất cả chuyện này nên bắt đầu từ đâu đây nhỉ ____”.Bastet ngẩng đầu, nhìn xa xôi về phía bầu trời: “Xem như là vì nguyện vọng của một người mẹ đáng thương đi_____ chẳng qua, hi vọng con cháu của mình có thể sống sót_____”.

“Là sao?”.Hàn Hiểu nhăn mày lui về phía sau vài bước. Cậu dự định càng xa người phụ nữ này càng tốt.Hàn Lễ xảy ra chuyện đều là tại ả.

“Cậu có biết tín ngưỡng không?”.Bastet không trả lời mà hỏi ngược lại, mỉm cười đùa nghịch với con mèo trên tay.

“Tín ngưỡng?”.

“Đúng vậy, tín ngưỡng _____ vạn vật đều có quỹ đạo tồn tại của riêng mình, sinh tử luân hồi, không có ai may mắn thoát khỏi, ngay cả thần cũng vậy”.

“Cô nói là, thần cũng sẽ chết?”.Hàn Hiểu mở to hai mắt, lần đầu tiên được nghe như thế.

“Không sai, chỉ có điều ‘chết’ đối với bọn ta không giống như với người thường”.Bastet khẽ cười chớp chớp mắt: “Nguồn gốc sức mạnh của bọn ta chính là Tín Ngưỡng Chi Lực. Khi người dân không còn sùng bái thần linh hay khi không còn tin thần linh nữa, sức mạnh của thần cũng từ đó mà biến mất. Đơn giản mà nói, như ta và Ra, nếu như người dân sùng bái ta hơn Ra thì họ càng kính sợ ta hơn chứ không phải Ra, như thế ta có thể thay thế vị trí của Ra”.

“Cái gì?”.Hàn Hiểu không khỏi hét lên, cho dù cậu có ngu ngốc thì cũng hiểu được địa vị của Thần Mặt Trời trong lòng dân chúng Ai Cập, thay thế vị trí của Thần Mặt Trời sao, chuyện này không có khả năng xảy ra.

“Có điều, cũng có trường hợp ngoại lệ. Anubis...chỉ có nguồn gốc sức mạnh của hắn là sợ hãi, chiến đấu và chết. Cho nên, cho dù bất kể chúng thần có tranh đấu ra sao thì vị trí của Tử Thần cũng không có một chút mảy may dao động. Năm qua năm, ngày qua ngày, sức mạng của Anubis chỉ có một ngày một lớn mạnh”.

8. Chương 6

“Tôi không hiểu _____ ý của cô là: sức mạnh của các thần khác sẽ bị giảm, chỉ có của Anubis là càng ngày càng lớn mạnh sao?”.

“Đúng vậy ~”.Bastet nghiêng người về phía trước, đôi mắt như mắt mèo hiện lóe sáng lên một chút.

“Sức mạnh của Minh Thần làm cho người ta kiêng kỵ, Anubis cũng hiểu được nếu sức mạnh quá cường đại cũng không phải là chuyện tốt, nó sẽ vượt qua tầm kiểm soát của Thần, cuối cùng bị nó hủy diệt”.

Hàn Hiểu nổi nước bọt, nghe Bastet nói tiếp.

“Mấy nghìn năm trước, sức mạnh của Anubis cường đại đến mức thậm chí vượt qua của Thần Mặt Trời, sau đó hắn tức tốc đem sức mạnh của mình phân cho Osiris – một vị minh thần khác. Từ đó về sau, Anubis từ một vị thần cai quản cái chết trở thành một vị thần của Minh Giới và Hắc Ám.Osiris tuy rằng cũng được gọi là Minh Thần, nhưng lại biểu tượng cho nguyện vọng mãi mãi vinh quang của con người sau khi chết”.

“Osiris _____ tôi hình như cũng nghe qua chuyện kể về hắn”.Hàn Hiểu lẩm bẩm, vị minh thần này hình như bị em trai hại chết, thân thể bị chặt thành từng mảnh, cuối cùng được vợ và con mình cứu sống. Cậu vẫn cho rằng đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện mà thôi, không ngờ Osiris là có thật _____ với lại, ngay cả Minh Thần và Thần Mặt Trời cũng xuất hiện rồi, còn có chuyện gì là không thể nữa chứ _____

“Những câu chuyện dân gian được lưu truyền trên cơ bản cũng là dựa trên sự thật, chỉ có điều, em trai của Osiris – Seth – không phải là muốn hại hắn, mà là vì muốn cướp đi sức mạnh của Anubis. Seth là tà thần, sức mạnh của hắn xuất phát từ tà niệm và dục vọng tham lam của con người, nhưng đang bị Minh Thần áp chế. Bởi vì con người càng bị dục vọng tàn ác và quyền lực khổng lồ chế thì càng sợ chết”.

Trong đầu chợt lóe lên một cái, Hàn Hiểu bỗng nhiên hiểu ra được một số chuyện.

“Cho nên, chính Seth là người muốn làm hại Hàn Lễ!”.

“Ha ha, cũng có thể nói là như vậy. Hắc chính là một trong những người muốn có được sức mạnh của Minh Thần”. Bastet chậm rãi nói, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Hàn Hiểu. Thật sự rất ngạc nhiên, vì con người này, Anubis lại có thể tạo ra thần tử (con của thần), dùng phương pháp nguy hiểm phân tán sức mạnh của mình. Đáng tiếc a, thần tử còn nhỏ tuổi chưa thành hình chính là lúc dễ bị đánh cắp sức mạnh nhất.

“Vậy, các người thì sao Có phải cũng muốn sức mạnh của Hàn Lễ!”.

Hàn Hiểu vẻ mặt đề phòng, né tránh tay của Bastet. Cậu cũng không phải là kẻ ngốc, cậu chưa quên kẻ khiến cho Hàn Lễ đau đớn khóc chính là người phụ nữ nham hiểm ở trước mặt này. Nếu sức mạnh của Minh Thần đều bị mọi người nhòm ngó, nói không chừng, Bastet cũng vì ý niệm này mà tiếp cận mình.

“Ha ha

”.

Khóe miệng nở một nụ cười quyến rũ, Bastet quay về nằm trên chiếc ghế tựa dài, nghịch tóc của mình, sau một lúc lâu nàng mới yếu ớt mở miệng nói, trong giọng nói có một chút hiu quạnh.

“Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, sức mạnh ánh sáng và hắc ám là tương khác nhau. Sức mạnh của Minh Thần đối với bọn ta mà nói không có nhiều tác dụng lắm, chỉ có Tà Thần và yêu quái mới muốn có được sức mạnh của Minh Thần thôi”.

“Anubis chia nhỏ sức mạnh của mình đối với bọn ta mà nói, đó là một chuyện tốt”. Đúng là vì sự tự gò bó và thận trọng này của Anubis nên chúng thần mới không vì kiêng kỵ sức mạnh càng ngày càng lớn của hắc mà liên hợp chống lại hắc.

“Bất luận là ai đánh cắp sức mạnh của Anubis, đối với chúng ta mà nói đều là một tai họa”. Nhưng mà không nghĩ lần này Anubis lại có tư lợi, dùng cách nguy hiểm nhất để phân tán thần lực.

“Nếu đã như vậy ____”. Hàn Hiểu nắm chặt hai tay, cảm tức nhìn vẻ mặt xinh đẹp mãn nguyện của nữ thần: “Tại sao cô còn muốn tổn thương Hàn Hiểu!”.

“Ta đã nói rồi, chỉ là một nguyện vọng nhỏ nhoi của một người mẹ đáng thương thôi”.

“Là sao!”.

“Aizzz ~”. Bastet lắc đầu, xem ra Hàn Hiểu không biết một chút gì về bọn họ cả.

“Ta là vị thần của gia đình, bảo hộ tình cảm gắn bó của con người trong gia đình. Mẫu thân của Ankhesenamun – Nefer(*) là tín đồ trung thành của ta, nàng có được năng lực nhìn thấy tương lai. Nàng biết rõ trạng thái của mình ủng hộ Tân Thần sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ như thế nào, nhưng lại không biết làm gì ____ nàng cầu xin ta, khẩn cầu ta cứu đứa con của nàng, ta không có cách nào cự tuyệt được nguyện vọng bé nhỏ của một người mẹ đáng thương dùng mạng sống để đổi”

(*) Tên đầy đủ là Nefertiti, muốn biết về bà này xin mời hỏi bác Google

“Cho nên cô lợi dụng Hàn Lễ?”. Hàn Hiểu hừ lạnh, dần khoảng cách với Bastet “Cô lợi dụng lòng đồng cảm của Hàn Lễ để đặt bẫy nó, khiến cho Ankhesenamun tiếp cận nó, đạt được tín nhiệm của nó, cuối cùng dùng tính mạng của nó uy hiếp Anubis?”.

Thật là một người phụ nữ độc ác lòng dạ rắn rết.

“Không phải ____”. Bastet lắc đầu, lộ ra chút cười khở: “Ankhesenamun gặp Hàn Lễ là chuyện ngoài ý muốn, ta lúc đầu chỉ muốn dựa vào sức mạnh của Tiểu Minh Thần, không nghĩ Ankhesenamun lại ____ đứa bé này được di truyền năng lực của mẫu thân nàng, ta quá sơ suất, đã quên mất nàng cũng có con mắt nhìn thấy tất cả mọi thứ”.

Thở dài, Bastet chăm chú nhìn lên bầu trời.

“Ankhesenamun đối với đệ đệ của mình đã quá mức cố chấp, đến mức nội tâm bị biến dạng. Ta không thể để nàng tiếp tục phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác được, sinh mệnh của Tutan sẽ rất nhanh đi đến

tận cùng, ta đã đồng ý bảo vệ huyết mạch của Nefer. Ta cần chút thời gian để giúp Ankhesenamun loại đi ma chướng”.

“Vậy sao! Mà tại sao cô nói cho tôi những chuyện này?”.Hàn Hiểu nheo mắt đánh giá đối phương, đã trải qua nhiều chuyện như vậy khiến cho cậu không thể tiếp tục khờ dại như vậy nữa. Vì Hàn Lễ, cậu nhất định sẽ xóc lại toàn bộ tinh thần, cẩn thận đề phòng những người bên cạnh, kể cả thần!

Nói thật, cậu không có chút thiện cảm nào với Ankhesenamun, huống hồ cậu cũng không có sức mạnh gì đặc biệt, cậu chỉ là một con người bé nhỏ thì có thể làm được gì chứ?

”Anubis nổi giận rồi ____”.

Trong mắt Bastet hiện lên một chút kinh hoàng, chuyện này vượt quá tầm tay nàng rồi, khiến cho nàng cảm thấy rất bất an. Trực giác của mèo rất chính xác, nàng mơ hồ nghĩ thấy có mùi âm mưu.Nhưng mà Anubis căn bản không nghe nàng giải thích, một lòng muốn hủy diệt huyết mạch của Akhenaton ____ mà ngay cả Ra cũng vậy.

“Người có thể làm cho hấn tỉnh táo lại chỉ có cậu”.Ánh mắt của Bastet chăm chăm nhìn Hàn Hiểu, giọng điệu không khỏi bắt đầu ngưng trọng.

“Ta lo lắng Tà Thần đã ‘thừa lúc sơ hở mà lên vào’ rồi, Hàn Lễ bây giờ không gặp nguy hiểm gì. Ta hi vọng cậu có thể nói chuyện rõ ràng với Anubis, Akhenaton mặc dù có sai, nhưng con của hấn thì vô tội”.Nàng phụ trách bảo vệ huyết mạch của Hoàng gia, Ankhesenamun và Tutuan giống như con do chính nàng sinh ra vậy, nàng cũng không hi vọng con mình chết.

Hàn Hiểu trừng mắt nhìn Bastet một lúc, cuối cùng nhịn không được nước mắt xót thương của phụ nữ tấn công, đành gật gật đầu.

“Được rồi ____ để tôi thử xem ”.

Ông trời ơi! Lúc Anubis tức giận quả thực so với sao chổi đụng trái đất còn khủng khiếp hơn, cậu không muốn vuốt râu hổ đầu, thật là không khác gì đâm đầu vào chỗ chết, nhưng mà cậu không chịu được nước mắt phụ nữ ____ (Quý Tú: thế mới nói nước mắt phụ nữ là thứ vũ khí rất lợi hại =))

Aizzz, làm sao mới tốt đây.

Vẻ lo lắng trong phút chốc biến thành cười duyên, hoa súng trong ao trong nháy mắt biến thành mưa cánh hoa bay đầy trời.Toàn thân Bastet từ từ biến thành một làn khói nhàn nhạt, bóng dáng xinh đẹp từ từ biến mất, sau đó để lại trong không trung một tiếng than nhẹ ____

Cám ơn cậu ____

++++++

Sau khi Bastet đi, Hàn Hiểu sững sốt một lát, chợt nhớ tới mình bị bỏ lại ở chỗ xa lạ này ...

“Này, này, đừng có đi như thế chứ! Đây là chỗ nào vậy?”.

Lời của cậu chưa kịp nói xong thì trong ao bỗng nhiên nổi lên một đám cát đen, nhanh chóng đem Hàn Hiểu bao quanh.

“Á á á a...”.

Hàn Hiểu sợ đến mức ôm lấy đầu hét lên, nhưng cậu hét một hồi lâu vẫn không thấy chuyện gì xảy ra.Nghĩ hoặc mà mở to mắt, trước mắt là một căn phòng Ai Cập cổ đại vừa lạ vừa quen.

...Đã về rồi sao? Hàn Hiểu chớp chớp mắt mấy cái, căn phòng quá rộng khiến cho cậu nhất thời không biết nên làm thế nào.

Thân thể bất ngờ bị túm, kéo vào một lồng ngực rắn chắc, Anubis run rẩy, chẳng còn là dáng vẻ của Minh Thần cao cao tại thượng nữa, mà chỉ là gấu gao ôm chặt lấy Hàn Hiểu, hết lần này đến lần khác gọi tên người mình yêu.

“Anute____”.

“Đừng nói”.

“Hả?”.

“Ta đang rất tức giận, có cảm giác kích động muốn hủy diệt cả thế giới này”.

Ngoan ngoãn ngậm chặt miệng lại, Hàn Hiểu nghĩ thầm: vậy là tốt rồi. Lúc anh tức giận đã muốn hủy diệt cả địa cầu, vậy thì, vậy thì ít tức giận sẽ tốt hơn.

Một cử động cũng không dám, Hàn Hiểu cứ để cho đối phương sờ soạn từ trên xuống dưới, cảm giác tay Anute đặt lên bụng mình một lúc lâu, Hàn Hiểu trong lòng có chút sợ hãi.

“Thằng bé, nó ____ sẽ không có chuyện gì chứ?”.

“Tạm thời thì không sao”.

“Thế à ____”. Lặng yên một lát, Hàn Hiểu cuối cùng cũng không nhịn được, mở miệng hỏi: “Lúc trong cung điện, anh và Ankhesenamun đã giao dịch gì vậy?”.

Anute sững sốt, đẩy Hàn Hiểu ra một chút, vẻ mặt có phần nghiêm túc: “Em cũng nhìn thấy?”.

“Ừ, là Bastet ____ À!”. Đề phòng mình lỡ lời, Hàn Hiểu cuống quýt che miệng lại.

“Quả nhiên là cô ta”. Anute lộ ra vẻ mặt: ‘ta biết rồi’ rồi buông Hàn Hiểu ra, thong dong đi tới đi lui trong phòng: “Bastet là mẹ đỡ đầu của nữ nhân kia, giúp nàng ta cũng không có gì là lạ”.

“Thực ra ____”. Nhớ tới thỉnh cầu cuối cùng của Bastet, Hàn Hiểu chậm rãi mở miệng: “Thực ra ____ tôi cảm thấy Ankhesenamun cũng rất đáng thương, tuy rằng cha của nàng phạm sai lầm, nhưng nàng ta và đệ đệ cũng là người vô tội mà ____”.

Mặt không chút thay đổi mà dừng bước lại, Anute nhìn Hàn Hiểu, bỗng nhiên khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh. Trong ấn tượng của Hàn Hiểu, Anute luôn luôn có dáng vẻ của một thần sĩ tao nhã lịch sự, hiện tại nhìn lại có vài phần xa lạ và tà khí.

“Là Bastet thỉnh cầu em nói giúp sao?”.

“Hử ____”.

“Em quá ngây thơ rồi”. Thở dài, Anubis lại khôi phục lại khí chất ôn hòa như lúc trước, dịu dàng ôm lấy Hàn Hiểu: “Người phụ nữ kia là có mục đích. Tân Thần mà Akhenaton sùng bái không hề đơn giản, ta hoài nghi chính là Tân Thần thao túng Akhenaton, đây chẳng qua là bắt đầu một loạt các âm mưu mà thôi”.

“Hả?”. Hàn Hiểu nghe xong có chút như lạc vào sương mù, cái gì mà âm mưu của Tân Thần a, có ai giải thích dùm cái không.

“Bastet đã nói với em những gì”.

“Ồ thì ____ cô ta nói rất nhiều, nguồn gốc của thần lực, còn có sức mạnh của anh là đến từ cái chết và sự sợ hãi ____ linh tính các loại”.

“Có phải cô ta nói rằng Thần Lực là đến từ Tín Ngưỡng Chi Lực, địa vị của các thần có thể thay thế lẫn nhau không?”.

“Đúng vậy”.

“Thực ra cũng không hoàn toàn chính xác”. Anute dừng lại một chút, nhìn chăm chăm Hàn Hiểu, một lúc sau mới chậm rãi giải thích: “Thần Lực, có thể nói là sức mạnh thao túng giới tự nhiên, mắt người thường đều không có cách nào phát hiện ra được, sức mạnh vốn có từ khi trời đất và chúng sinh bắt đầu. Sự tồn tại của Thần cũng không phải là do con người tạo ra, năng lực cũng là cố định, nhưng sự sùng bái của loài người có thể làm cho sức mạnh này tăng lên”.

“Akhenaton không có khả năng tự mình sáng tạo ra một Tân Thần, cho nên hắn bị thao túng, kẻ mà hắn sùng bái rất có thể là kẻ đang muốn chiếm đoạt sức mạnh – Tà Thần”.

“Hả!”. Hàn Hiểu kinh ngạc tròn tròn mắt, không nghĩ đến nó còn liên quan đến cả chuyện này nữa.

“Cho nên ta không thể tha thứ cho con cháu của hắc, Tà Thần rất có khả năng đã đem tay chân của hắc thâm nhập vào vương triều của Akhenaton, thậm chí là của Tutan. Ra và ta nghĩ giống nhau, nhưng mà Bastet lại cho rằng con cháu của Akhenaton vô tội”.

“Vậy, nếu như theo lời anh nói _____ Ankhesenamun cũng đã bị Tà Thần thao túng rồi sao?”.

“Bản thân nàng ta cũng có linh lực, thao túng nàng ta không phải là chuyện dễ dàng. Ra đã hạ ‘con mắt’ trên người của Ankhesenamun và Tutan, một khi tà khí xâm nhập vào thân thể bọn chúng, ta và Ra sẽ lập tức phát hiện ra, cho nên rất có khả năng Tà Thần đã thao túng những người bên cạnh Ankhesenamun hoặc là lợi dụng điểm yếu của nàng ta để uy hiếp, mưu đồ muốn thông qua nàng ta để khống chế toàn bộ vương triều, thay đổi tín ngưỡng của mọi người nhằm thu được sức mạnh”.

“_____”.Càng nghe càng phức tạp.

“Ta vốn dĩ đem em về đây không lộ chút sơ hở nào, nhưng không nghĩ tới em lại bị lộ mất rồi”.Ánh mắt trong nháy mắt trở nên âm trầm, toàn thân Anubis tỏa ra khí thế cường liệt khiếp người, Hàn Hiểu nhìn thấy thế không khỏi sợ run cầm cập.

“Ankhesenamun nhất định là thông qua Bastet biết được thân phận con của Minh Thần, như vậy ‘đối phương’ cũng rất có khả năng là đã biết rồi”.

Cảm giác bất an nào đó chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất, Hàn Hiểu ra sức nuốt nước bọt, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, có loại dự cảm chẳng lành.

“Phương pháp lấy được sức mạnh nhanh nhất, chính là thôn tính Minh Thần còn nhỏ tuổi”.Mặt Anubis sầm xuống, lời nói âm trầm gần như từ trong kẽ răng phát ra: “Bastet đang buộc ta phải ra tay, nàng ta muốn cứu vương triều của Tutan, nàng ta muốn mượn sức mạnh của ta để bắt được kẻ giật dây đằng sau. Tất cả mọi chuyện này vốn dĩ không hề liên quan đến ta”.

“Nhưng mà _____ Tà Thần không phải rất nguy hiểm sao?”.

“Hừ, chờ đến khi ‘hắc’ tập hợp đủ lực lượng rồi, lúc ấy Hàn Lễ đã có thân thể thực sự rồi, không cần phải sợ”.Anubis cười lạnh, dáng vẻ kiêu căng khiến cho Hàn Hiểu có cảm giác xa lạ, cùng với bức tượng lạnh lùng nhìn xuống chúng sinh cao cao tại thượng trong ngôi thần miếu đó giống nhau như đúc.

“Các thần có biến đổi thế nào cũng không liên quan đến tôi, Minh Thần không sợ bất kì sức mạnh tà ác nào, bởi vì ...bản thân Minh Thần chính là sức mạnh hắc ám mạnh nhất!”.

Hàn Hiểu cúi đầu xuống, thấp đầu, khó chịu không thoát ra khỏi cổ họng.

Chắc là Anubis cũng cảm thấy bản thân có chút thất thố, hắc khê thở dài, đi tới bên cạnh Hàn Hiểu ngồi xuống: “Ta có chút hơi kích động, phải biết rằng, đáng lẽ ra không nên lôi em vào chuyện này”.

Bối môi, Hàn Hiểu trong lòng có chút không thoải mái.Cậu thầm muốn cứ vui vui vẻ vẻ sống qua từng ngày như những người bình thường, bây giờ chỉ có thể tự chế giễu bản thân, không nói đến chuyện tự đứng chông chênh tại sao lại mang thai một thần tử, lại còn rơi vào hoàn cảnh Tà Thần đuổi cùng giết tận nữa.

“Có điều, em cũng không cần quá lo lắng, có ta ở đây, không ai có thể thương tổn đến em”.Anute đưa tay ôm chầm lấy Hàn Hiểu, thấy đối phương không có phản ứng gì mà chỉ khẽ gật đầu rồi rũ mắt xuống.

Anute hơi hơi nheo mắt lại, đưa tay nâng cằm Hàn Hiểu lên.

“Sao vậy, trong lòng có chuyện gì cứ nói thẳng với ta”.

Hàn Hiểu cắn môi, vẫn ‘ngậm hột thị’ như trước.

Ánh mắt của Anute âm u tối sầm lại, nhưng rất nhanh chóng lại khôi phục bình thường.Quả thực, vấn đề của Hàn Hiểu là do hắc so sát. Từ trước đến nay, hắc vẫn luôn luôn cao cao tại thượng nhìn xuống loài người nhỏ bé, hắc đã quen với chuyện loài người đối với hắc luôn luôn kính sợ và phục tùng, hắc đã quên: Hàn Hiểu cũng có cách nghĩ và ý kiến của riêng mình.

Hàn Hiểu là người bạn đời mà hắc lựa chọn, không phải là tín đồ của hắc, càng không phải là hình nhân tội lỗi. Giống như Ra đã từng nói với hắc: “Người mặc dù là thần, nhưng trên phương diện tình cảm thì người

hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào. Người hẳn là cần phải suy nghĩ nhiều hơn về cảm nhận của Hàn Hiểu, bằng không, người hối tiếc sẽ chính là người”.

“Xin lỗi”. Nhẹ nhàng hôn lên cổ Hàn Hiểu, Anute tựa lên vai cậu, nếu như để dáng vẻ này của Anute bị người quen của hắn nhìn thấy, người đó nhất định sẽ cảm thấy giây phút tận thể đã đến rồi sao... Đây là Minh Thần hung tàn nắm trong tay cái chết và hắc ám sao?

“Xảy ra nhiều chuyện như vậy, chắc trong lòng em cũng rất bất an đúng không”. Anute nghịch tóc của Hàn Hiểu, dịu dàng ghé vào tai cậu nói chuyện: “Thực ra, ta nên hỏi ý kiến của em trước, nhưng ta sợ em cự tuyệt ta”.

Hàn Hiểu không ngờ Anute lại nói như thế, bởi vì lúc trước bên cạnh nhau, Anute đều thể hiện rất cường thế. Tuy Anute đối với cậu rất dịu dàng nhưng rất ít khi quan tâm đến cảm nhận của cậu... Bất kể là mang thai thần tử hay là đưa cậu về Ai Cập cổ đại, Anute đều không cho cậu có ý kiến.

Thực ra bản thân Hàn Hiểu cũng nhận ra rằng là do hoàn cảnh sống, cậu không có sở trường cùng người khác cạnh tranh, người khác nói cái gì thì cậu làm cái ấy, là người không có quá chủ kiến trong mọi hoàn cảnh, mà tại nơi làm việc các đại tỷ cũng khá chiều cổ đến cậu, bằng không, với tính cách của Hàn Hiểu không biết bị người ta chèn ép ra dạng gì rồi.

Mà hiện giờ, dáng vẻ Anute chịu hạ mình nói chuyện cùng cậu, trong lòng Hàn Hiểu thực ra có chút cảm động. Cậu có một ưu điểm lớn nhất cũng chính là nhược điểm đó chính là dễ mềm lòng.

Nhìn vào đôi mắt tràn đầy ảm áp thân thiện kia, Hàn Hiểu thực sự cũng chẳng thể nào cứng rắn được, cho nên thái độ dịu đi rất nhiều. Anute khẽ nở nụ cười, đương nhiên ở góc độ của Hàn Hiểu thì không nhìn thấy. Bé con của hắn quả thật rất đáng yêu, có lẽ, chính là vị sự thuần khiết và đơn giản này của Hàn Hiểu đã thu hút hắn.

“Ta nên dựa theo cách của loài người mới đúng, đầu tiên phải thổ lộ, đúng không?”. Anute kề sát bên tai dùng giọng trầm thấp khàn khàn nói vào tai cậu, giống như rượu ngon ngọt ngào nồng đậm, vừa nghe vào khiến người ta có thể say.

“Mắc cỡ sao?”. Vừa cười vừa kéo vào lồng ngực, Anute ôm chặt lấy Hàn Hiểu, làm cho cậu không thể trốn: “Chúng ta ngay cả con cũng có với nhau rồi mà”.

Nói chưa rút lời, nhắc đến chuyện này khiến cho Hàn Hiểu lại nổi giận trong lòng, cậu ngẩng đầu giận dữ nhìn Anute, nhưng mà đôi mắt tròn to long lanh kia chẳng có chút thuyết phục nào.

Anute nhướn mi, tay đặt lên bụng Hàn Hiểu: “Sao vậy, chẳng lẽ em không thích Hàn Lẽ? Vậy thì bỏ cái tên nhóc bướng bình gian xảo này đi, chờ đến khi giải quyết xong Tà Thần, chúng ta sinh đứa khác”. Hắn cố ý dùng giọng nói lạnh lùng, quả nhiên nhìn thấy mặt Hàn Hiểu lộ ra vẻ kinh hoảng, hai tay gắt gao bảo vệ bụng.

“Anh muốn làm cái gì! Anh, anh, anh có phải là con người không thế!”.

“Nhưng em không thích mà”.

“Ai nói tôi không thích! Tôi chỉ là ____”. Hàn Hiểu dừng lại, mặt đỏ lên, vẻ mặt hết sức khó xử: “Tôi chỉ là ____ chỉ là ____”. Cậu cứ ậm à ậm ừ nửa ngày cũng không nói được nguyên nhân.

Cậu không ghét Hàn Lẽ, thậm chí là rất thích đứa nhóc mũm mĩm trắng trẻo bướng bình đáng yêu đó ____ chỉ có điều, cậu là một thằng đàn ông a, đàn ông sao lại sinh con cơ chứ? Hàn Hiểu hết sức rối loạn ở điểm này. Còn có, đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì vào thời điểm cậu và Anute làm cái chuyện ‘ấy ấy’ cũng là một nút thắt không thể cởi được trong lòng Hàn Hiểu.

“Liên quan đến chuyện mà em đang nghĩ trong lòng, ta cũng có thể kể cho em nghe”. Cúi đầu nở nụ cười, tâm tình Anute dường như đang rất vui sướng, dáng vẻ tươi cười đều hiện lên hết trên mặt, không cần sử dụng thuật đọc ý nghĩ, Anute có thể biết rõ trong lòng Hàn Hiểu đang nghĩ cái gì... Bận đời đáng yêu của hắn gần như đem tất cả tâm sự hiện hết lên trên mặt.

“Còn nhớ lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta không? Ở thần miếu Luxor, em đụng vào pháp thân của ta, ngay vào lúc đó chúng ta ____”.

“Đừng, đừng nói nữa!”.

Hàn Hiểu hoang mang nhảy dựng lên bịt miệng Anute lại, bây giờ không riêng gì mặt mà cả người cũng đỏ hết cả lên rồi, Anute kéo tay cậu ra, khẽ cười, đưa mặt lại gần đến mức hai trán chạm vào nhau, nhìn thẳng vào mắt đối phương.

“Không như em nghĩ đâu, thần và người khác biệt, không cần trải qua quá trình giao hợp cũng có thể sinh sản, nói cụ thể ra thì em cũng không hiểu, đơn giản mà nói thì khi đó ta chỉ đem thần lực rót vào trong người em, khiến cho thần tử ở trong cơ thể em định dục thành hình mà thôi”.

Đề tài cậu chuyện vừa chuyển, Anute đột nhiên tiến lại gần hôn Hàn Hiểu, tiếp xúc như chuồn chuồn lướt nước, nhưng so với nụ hôn cháy bỏng thì càng làm tim đập nhanh hơn.

“Nhìn em đối với ‘chuyện kia’ rất là mong đợi, chi bằng, bây giờ chúng ta làm đi?”. (QT: tới luôn đi anh =)))

Hiển nhiên là Hàn Hiểu vẫn chưa hoàn hồn do nụ hôn bất thành lành kia, cậu nhìn Anute, ngây ngô hỏi một câu:

“Làm cái gì cơ?”.

Anute khẽ nhếch môi lên mỉm cười, trong lòng có bao nhiêu tình cảm đều hiện lên trong đôi mắt đen, hần nhẹ nhàng nâng cằm của Hàn Hiểu lên, trong nháy mắt đem hơi thở tà mị và hắc ám thuộc về Minh Thần bày hết ra.

“Làm, tình”.

Hắn chậm rãi nói ra hai từ, khoái trá nhìn Hàn Hiểu: đầu tiên là mở to hai mắt, rồi sau đó quát to một tiếng, chạy xuống giường. Anute đương nhiên không thể buông tha cho cậu, bàn tay to dễ dàng tóm lấy, bế người quay về giường.

“Buông ra! Biến, biến thái! Lưu manh!”. Hàn Hiểu vừa lớn tiếng chửi bới vừa giãy dụa không ngừng, Anute thì dở khóc dở cười. Tình nhân bé nhỏ của hắn phản ứng có chút thái quá đi. Không phải bạn đời của loài người cũng làm những chuyện như thế này hay sao? Hắn là thần, dục vọng không mãnh liệt như loài người, nhưng hắn cũng muốn độc chiếm người bạn đời của mình chứ, làm cho trên người đối phương toàn là mùi của mình.

Ài, nếu có thể tùy ý làm theo ý nghĩ của mình thì tốt rồi, Anute bắt đầu dĩ mà thở dài... Vì đối phương là Hàn Hiểu, là người hắn yêu, cho nên không đành lòng tổn thương đối phương.

++++++

“Chủ nhân”. Một đám cát đen xoáy tròn, một con chó rừng đen bỗng nhiên xuất hiện, nằm rạp dưới chân Anute.

“Xảy ra chuyện gì?”.

“Đoàn tư tế đã hành động rồi”.

“Ha ha

”. Vươn vai, Anute lười biếng duỗi thẳng lưng một cái. Hắn buông Hàn Hiểu ra, từ trên giường đứng dậy, kéo theo những đường nét chuyển động êm ả của thân thể cường tráng giống như mãnh thú.

Đối phương quả nhiên là không kiềm chế được đã bắt đầu hành động rồi, cái tên kia cũng có chút quá lớn mật rồi, hành động mà cũng không có chút che giấu nào, liền khẩn cấp muốn đoạt lấy sức mạnh con Minh Thần, một khi đã vậy, đừng trách vị thần hắc ám này không khách khí.

“Teron”.

“Vâng, chủ nhân có gì dặn dò”.

“Triệu tập quân đoàn hắc ám, tăng cường giám sát Amarna (*)”.

(*) Amarna: một thành phố của Ai Cập.

“Tuân lệnh”.

“Ta phải ra ngoài một khoảng thời gian”.Dừng lại, Anute quay đầu nhìn về phía Hàn Hiểu, đối phương đang chớp chớp đôi mắt vô tội, vừa nghi hoặc vừa tức giận nhìn thẳng vào hắn.

Ánh mắt của Minh Thần chậm rãi chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại phần bụng của Hàn Hiểu, quả thực là không thể quá yên tâm được a!

Giơ tay phải lên, Anute vẽ lên không trung một hoa văn kì quái, nhanh sau đó ánh sáng đen chợt lóe lên, một câu thần chú bảo vệ được thi triển trên người Hàn Hiểu.

Ngoài câu thần chú bảo vệ ra, trên người Hàn Hiểu vẫn còn có câu thần chú lần theo dấu vết của Bastet và thần chú theo dõi của Ra...Bạn đời của mình được nhiều thần thánh quan tâm đến vậy, Anute thực không biết nên vui hay là cảm thấy bất đắc dĩ. Thôi bỏ đi, chuyện này đối với Hàn Hiểu cũng không phải là chuyện xấu.

“Em ngoan ngoãn đợi ở nhà, đừng có chạy loạn nữa”.

“Hả?”.

Nhướn mày, Anute vẫn chưa quên chuyện Hàn Hiểu lén chạy ra ngoài: “Chuyện lần trước không phạt em không có nghĩa là ta quên, hình nhân người hầu trong nhà đều đổi mới hết một lượt rồi, em cứ am tâm mà đợi ở đây, đừng có ý nghĩ chạy lung tung nữa”.

“_____”.Hàn Hiểu không nói gì, đây là muốn giam lỏng cậu sao?

“Đó cũng là em và đứa bé thôi”. Anute mỉm cười, hôn lên môi Hàn Hiểu: “Chúng ta ở ngoài sáng, kẻ địch ở trong tối, trước khi đối phương bại lộ, thì em phải kiềm chế xuống”.

“Biết rồi”.Hàn Hiểu đỏ mặt, che miệng lại, liên tục lùi về phía sau...Thật sự là không thể lơ là với tên này một chút nào.

“Đúng rồi...”.

Hàn Hiểu còn muốn nói gì nữa, đã thấy bóng đen trước mắt lóe lên, Anute và Teron trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa rồi.

“_____Thật đáng ghét, nói đi là đi, chuyện gì cũng không nói cho mình biết”. Hàn Hiểu nằm vật ra chiếc giường mềm mại. giận dữ, dường như đem đầu vùi sâu vào trong ga trải giường.

Nằm im lặng một hồi, Hàn Hiểu xoay người, đưa tay đặt lên bụng mình. Sự ấm áp truyền đến làm cho cậu yên tâm. Theo như Anute nói, Hàn Lẽ vì tiêu hao linh lực quá độ nên tạm thời mới rơi vào trạng thái hôn mê...Chắc một thời gian dài nữa sẽ không nhìn thấy tên nhóc con nghịch ngợm kia! Hàn Hiểu thở dài, nhớ đến cảnh ngộ của Hàn Lẽ, tâm tình nặng nề nói không nên lời.

Ankhesenamun là người bạn đầu tiên của Hàn Lẽ, Hàn Lẽ đã từng vì nàng mà lo lắng, bất chấp nguy hiểm cũng muốn giúp nàng, nhưng lại gặp phải đối phương vô tình phản bội_____Thằng bé chắc sẽ rất đau lòng đây, so với linh lực bị tiêu hao quá độ và thân thể bị thương thì nội tâm thằng bé bị đả kích mới là điều Hàn Hiểu lo lắng nhất.

“Con người _____ quả thực là sinh vật ích kỉ vô tình_____”. Hàn Hiểu nhắm mắt lại, lẩm bẩm với chính mình. Thần có sức mạnh tuyệt đối, siêu việt hơn so với con người, sao có thể là sinh vật được chứ ? Có lẽ không nên dùng hai từ sinh vật để hình dung mới đúng, Anute đã tồn tại mấy ngàn năm, thậm chí là mấy vạn năm, còn mình mới có hơn hai mươi năm sinh mệnh ngắn ngủi, Anute là Minh Thần cao cao tại thượng có thể dễ dàng khống chế sinh mệnh của phạm nhân, chắc chắn đã gặp qua vô số sự xấu xa của bản tính con người.

Hàn Hiểu chưa bao giờ cảm thấy mình là một người vĩ đại, cậu yếu ớt, nhát gan, thậm chí ngay cả nội tâm cũng coi cũng không có, là một con người bé nhỏ bình thường. Nhưng bản thân mình rất cuộc là có tài cán gì mà lại được Minh Thần vĩ đại lựa chọn? Có lẽ,nói không chừng mình chỉ là một công cụ được chọn ra để mang thai ‘thần tử’. (QT: đa sầu đa cảm vãi =))).

“Anute, đừng đối xử với tôi quá dịu dàng như thế _____.”.Hàn Hiểu nhếch miệng, cảm thấy chua xót, có gì đó đang từ trong lòng mạnh mẽ trào ra: “Bị vứt bỏ, bị lợi dụng, tôi thật sự rất ghét”.Cậu cười khổ lau đi giọt lệ ở khóe mắt, hết lần này đến lần khác nhắc nhở bản thân không nên nghĩ nhiều nữa.

Đúng vậy, chỉ cần không hi vọng sẽ thuộc về mình thì sẽ không tổn thương. Mang suy nghĩ đó, Hàn Hiểu không biết lúc nào từ từ chìm vào giấc ngủ. Đã xảy ra quá nhiều chuyện, thần kinh của cậu vốn vẫn luôn luôn trong tình trạng căng thẳng, bây giờ đã vượt quá giới hạn cậu có thể chịu đựng rồi.

Giữa朦胧 lung, Hàn Hiểu dường như đi đến một chỗ có nắng đẹp ấm áp.

Cảm giác rất quen thuộc....

Bầu trời xanh thăm thẳm gần như trong suốt, bốn xung quanh là một màu vàng tịch tịch hoang vắng mờ mịt, gió nóng thổi mang theo một chút lặng lẽ mênh mông, cát bụi bị cuốn không ngừng gào thét ở đằng xa_____

Nơi này là nơi nào? Cậu nhớ đã từng đi qua nơi này, Hàn Hiểu nhắm mắt nhắm mày, sao lại nghĩ không ra. Cậu đưa mắt quan sát bốn xung quanh, xuyên qua màn sương mù và cát, cậu dường như nhìn thấy bóng dáng của ai đó...bóng dáng của một người phụ nữ.

Người phụ nữ chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt bình yên không chút gợn sóng nhìn Hàn Hiểu, rất nhanh ánh mắt rời đi_____vẫn vẹn trong nháy mắt tiếp xúc, nhưng đôi mắt trong veo lại toát ra tình cảm phức tạp.

Cậu không tự chủ được mà bước về phía đó.

Dáng vẻ của người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa cao quý, đường cong của ngũ quan nhu hòa, vành tai mỏng mà tinh xảo, chiếc cổ dài tuyệt đẹp, môi hồng phớt, ánh mắt hắc bạch phân minh lại xinh động khiến nàng lộ ra vẻ ôn nhu, chiếc mũ cao cao, đồ trang sức đeo trên ngực hoa lệ càng làm cho người phụ nữ tăng thêm phần cao quý khó có thể tả được.

Không biết từ lúc nào Hàn Hiểu đã đến bên cạnh người phụ nữ, đối phương dường như hoàn toàn không phát hiện ra sự hiện diện của cậu.

Cúi đầu, người phụ nữ hôn đứa bé trong lòng đang ngủ say_____nước mắt từng giọt từng giọt từ khóe mắt nàng chảy xuống, lướt qua dung mạo tuyệt mỹ.

Hàn Hiểu cảm thấy trái tim lập tức bị bóp nghẹn, cậu ngồi xuống thở hổn hển, lúc mở mắt lần nữa thì người phụ nữ kia đã không thấy đâu nữa, mà chính cậu lại ở trong chiếc ao lớn hình chữ nhật.

....Lại một cảm giác quen thuộc: dường như đã nhìn thấy cảnh tượng này rồi: nước ao sạch sẽ trong veo, có thể nhìn thấy hoa văn của bức bích họa dưới đáy. Nụ sen chớm nở vươn cao thẳng đứng ở trong ao, nhụy hoa khẽ đung đưa theo gió.

Đứa trẻ còn nhỏ lẳng lặng nằm trong đóa sen, nó kêu ê ê a a, rồi mở mắt nhìn về hướng Hàn Hiểu, hai tay

Bỗng nhiên,có tia chớp rất lớn xé rách bầu trời, bốn phía cuồng phong gào thét, bão cát màu đen mạnh đến mức long trời nổi đất cuốn hết mọi thứ tiến tới, đóa hoa nhanh chóng khô héo, nước ao tinh khiết trong nháy mắt trở lên vô cùng đục ngầu.

Đứa nhỏ hoảng sợ khóc lên, nước ao đen xì nổi lên sóng lớn, biến thành vô số những con cá sấu hung ác to lớn, toàn bộ đều nhào về phía đứa bé yếu ớt không có sức phản kháng.Hàn Hiểu kinh sợ hô lên rồi chạy vọt về phía trước, trong tích tắc khi những con cá sấu hung ác há chiếc miệng rộng ra, mặt của đứa nhỏ giống hệt Minh Thần còn nhỏ tuổi...

“Không!”.Hàn Hiểu hét lớn lên, hoảng sợ mở mắt ra, cậu thở hổn hển, tim đập thành thịch không ngừng.Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, lẳng lặng chiếu trên mặt đất. Hàn Hiểu thở dốc một trận, rồi sau đó mới biết được đó chỉ là một giấc mơ, nhưng giấc mơ ấy hết sức thật, thật đến nỗi làm cậu lạnh cả sống lưng, đến bây giờ vẫn còn lạnh cả người.

Hết chương 6.

9. Chương 7-1

“Chủ nhân?”.

Nghe được tiếng kêu của Hàn Hiểu, người hầu hình nhân lần lượt chạy vào phòng, quỳ rạp trước mặt Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu phát tay ý bảo mọi người lui xuống, cậu sờ sờ ngực vẫn còn đập thành thịch không ngừng, càng nghĩ càng cảm thấy đây không phải là điềm báo tốt. Bastet từng nói: mang thai thần tử thì thân thể ít nhiều gì cũng sẽ có một chút biến đổi, nhất là giấc mơ kì lạ ban này, rất có khả năng đó là điềm báo tương lai.

Tốt nhất là nên nói cho Anute biết, nhưng mà không biết bao giờ anh ta mới quay trở lại đây.

Hàn Hiểu thở dài, sờ sờ mặt, cảm thấy bản thân có thêm vài nếp nhăn rồi, theo như lời chị Annie nói thì chính là: rõ ràng vẫn còn xuân xanh mơn mớn mà mặt mày ỉ ợt giống như ông cụ non. Tuy rằng cậu không mang khuôn mặt khổ sở cả ngày, có điều cũng không khác là mấy.

Ngoài phòng truyền đến tiếng ồn ào ầm ỉ, người hầu ở cổng lập tức chạy ra, Hàn Hiểu cũng rất tò mò bám theo, chỉ thấy có vài binh lính trông giống như quan quân đang nói chuyện qua loa vài câu với người hầu, sau đó vội vã rời đi.

“Xảy ra chuyện gì?”. Hàn Hiểu tiện tay chặn một người hầu lại hỏi.

“Tướng quân Horemheb đã trở về”.

“Horemheb?”. Ai vậy nhỉ? Hàn Hiểu đối với lịch sử Ai Cập cũng không biết nhiều lắm, ngoại trừ Kim Tự Tháp, xác ướp vốn đã nổi tiếng trên thế giới, còn những chuyện khác thì cậu chẳng biết gì cả.

“Đúng vậy, chính là đại tướng quân Horemheb, ngài ấy đã kết thúc cuộc chiến với Mitanni, đang trên đường khải hoàn về Thebes, khoảng chừng hai ba ngày nữa là về đến thủ đô rồi”.

“À, thì ra là vậy”. Hàn Hiểu lúc này mới nhớ ra, ở nhân gian, Anute có thân phận là quý tộc cha truyền con nối, có vẻ như là một tướng quân gì đó. Nhân cơ hội này, Hàn Hiểu từ người hầu kia biết được một ít tình huống cơ bản của thời đại này.

Sau khi Pharaoh tiền nhiệm chết, vương phi Nefer không rõ tung tích, năm đó, đứa con gần 9 tuổi – Tutan – lên kế thừa vương vị, cưới chị gái Ankhesenamun làm vương phi. Người Ai Cập cổ đại rất coi trọng huyết thống, vì bảo vệ huyết thống thuần khiết, người trong vương tộc thông thường sẽ kết hôn với người có quan hệ gần gũi. Nhưng mà Tân Vương ngồi vào ngai vị khi còn quá nhỏ tuổi, vương quyền bị kẻ tướng Ay cùng với đại tướng quân thống lĩnh quân đội hùng mạnh – Horemheb nắm giữ, tiểu quốc vương trên thực tế chỉ là bù nhìn.

Hiện giờ, thân thể của vua Tutankhamun càng ngày càng yếu, vương hậu Ankhesenamun lại không có con nối dõi, quyền thừa kế vương vị chính là thứ mà mọi người thêm nhỏ dãi, trong đó phải kể đến kẻ tướng Ay – người có dã tâm lớn nhất. Mà tướng quân Horemheb sau khi chấm dứt chiến tranh với Mitanni thì quay về Thebes, chắc là cũng vì vương vị mà đến.

Dục vọng tham lam của loài người mà ____ Hàn Hiểu không khỏi nghĩ đến câu Anute vẫn hay nói: Trên đời này thứ đáng sợ nhất không phải là hắc ám, mà là dục vọng tà ác trong lòng con người.

Vào lúc sáng sớm, Anute đã trở lại phủ đệ của mình, khi hắn biết được tin Horemheb đang trên đường trở về, khóe miệng giống như cười châm biếm. Nụ cười kia dường như có ý là: vở kịch hay sắp bắt đầu.

Ba ngày sau, đại tướng quân về đến Thebes, vua đích thân tại đại thần điện nghênh đón Horemheb, đồng thời ở trong hoàng cung tổ chức yến tiệc linh đình để khoản đãi vị anh hùng Ai Cập đã áp chế được quân Mitanni.

Gần như tất cả các quý tộc đều được mời đến tham dự yến tiệc, Anute cũng không ngoại lệ, hắn mang theo Hàn Hiểu tiến về Hoàng Cung tham gia tiệc chúc mừng.

Chính điện của Hoàng Cung vô cùng hùng vĩ, phía trước điện là một con sông nhỏ bao quanh, nước được dẫn trực tiếp từ sông Nile, đại điện được 12 cây cột hình trụ chống đỡ, mỗi một cây đều đại diện cho một chủ thần, những tấm màn che làm bằng sa lại bay bay nhẹ bập bênh, bày đầy những dụng cụ tinh mỹ, vừa hùng hồn tráng lệ vừa cực kỳ xa hoa.

Hàn Hiểu lúc này mới nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ của vị vua trẻ tuổi, thân thể Tutan dường như tốt hơn một chút, vẻ mặt tuần tú tái nhợt bởi vì đã trang điểm mà có một chút hồng hào. Nói thật, dáng vẻ của vị vua trẻ tuổi cực kỳ tuần tú, bộ dáng có vài phần giống Ankhesenamun. Chị của hãn Ankhesenamun, đồng thời cũng là vương phi Ai Cập chính là đang ngồi bên cạnh vị vua trẻ tuổi, cách ăn mặc và trang điểm khéo léo làm cho nàng càng thêm cao quý tao nhã.

Đứng ở bên trái của vị vua trẻ tuổi là một ông lão, dáng người gầy gò vẻ mặt nghiêm túc, trên người đeo đầy trang sức hoàng kim. Anute khẽ nói cho Hàn Hiểu biết đó là tể tướng Ay. Còn Horemheb lại có diện mạo khí chất của một người đàn ông trung niên hết sức bình thường.

Sau khi xong nghi thức chào đón là một loạt các nghi lễ dài dòng, tạ ơn các vị thần đã mang đến hưng thịnh và phồn vinh cho Ai Cập. Đây là một quá trình cực kỳ rườm rà và nhàm chán, Hàn Hiểu xem mà muốn ngáp mấy cái, Anute thấy bộ dạng của cậu đành lắc đầu, lặng lẽ đưa cậu ra khỏi chủ điện.

“À! Đúng rồi!”.

“Có chuyện gì vậy?”. Anute nhướn nhướn mi, nhìn vẻ mặt chột kinh ngạc của Hàn Hiểu đã sớm quen rồi.

“Ankhesenamun, cô ta, cô ta có nhận ra chúng ta không?”.

“Em là đứa ngốc sao?”. Anute cười cười nheo mũi cậu: “Bây giờ chúng ta đang hóa thân, ở trong mắt mọi người chẳng qua chỉ là những quý tộc Ai Cập bình thường. Huống chi Ankhesenamun chưa nhìn thấy em thì làm sao nhận ra được”.

“Ừ nhỉ, đã ____”.

Anute mỉm cười nhìn Hàn Hiểu, biết rõ trong lòng cậu đang lo lắng điều gì.

“Yên tâm, biết rõ hình dáng của em chỉ có Ra và Bastet, ngay cả Tà Thần cũng chỉ biết có sự tồn tại của thần tử, nhưng không biết rốt cuộc thần tử đang ở chỗ nào. Chỉ cần em không hành động thiếu suy nghĩ, rời khỏi phạm vi kết giới bảo vệ của ta, Tà Thần muốn động đến em gần như không có khả năng”.

“Thật sao? Nhưng mà không phải là sinh mệnh của Pharaoh nối liền với Hàn Lễ sao? Còn có chú lực gì đó nữa, không phải thông qua Pharaoh sẽ tìm được Hàn Lễ đấy chứ?”.

Về mặt Anute cứng lại, dáng vẻ có chút ảo não cùng thất bại, một lúc lâu sau hãn mới nghiêng răng nói một câu: “Không sao ____ có ta ở đây, em không cần lo lắng”.

Hàn Hiểu cười gượng hai tiếng nhìn dáng vẻ của Anute, rõ ràng hoàn cảnh bản thân không có phép quá lạc quan, có điều cậu cũng không lo lắng thái quá, cho dù không vì sự lo lắng của cậu thì Anute cũng sẽ tuyệt đối không để cho Hàn Lễ bị tổn thương đến một sợi lông chân. Chẳng qua vì giấc mơ của mình nên Hàn Hiểu ít nhiều gì cũng có chút lo lắng.

“Anute, mấy ngày hôm trước tôi có nằm mơ”.

“Mơ thấy gì?”.

Hàn Hiểu đem tất cả mọi chuyện trong mơ nói ra, Anute trầm tư một lát rồi vung tay trước mặt Hàn Hiểu, bầu không khí bỗng chốc méo mó, trong gió dần dần hiện lên khuôn mặt của một người phụ nữ, rõ ràng chính là người phụ nữ Hàn Hiểu gặp trong giấc mơ.

“Là nàng ta sao?”.

“Ừ, chính là nàng ta, nhưng mà dáng vẻ bi thương hơn một chút, nàng ta là ai vậy?”.

“Nefer”. Anute dừng lại một chút rồi nói, giọng nói có chút lạnh như băng: “Nàng ta chính là vương phi của Akhenaton, mẫu thân của Tutan”.

“Hả?”. Hàn Hiểu kinh ngạc kêu lên một tiếng, không hiểu tại sao bản thân mình lại mơ thấy vương phi.

“Sinh mệnh của Tutan thông qua ‘bánh xe vận mệnh’ liên hệ với Hàn Lễ, cho nên em có thể nhìn thấy trước vận mệnh của hắn cũng không có gì là kì lạ”.

“Anh nói là cái đứa trẻ bị cá sấu nuốt đó chính là Tutan sao?”.

“Đúng vậy, đây là vận mệnh đã định sẵn của Tutan, không ai có thể thay đổi. Còn có ____”. Anute chuyển đề tài, tựa tiểu phi tiểu nhìn Hàn Hiểu: “Em hắn là cần phải học kĩ lại lịch sử Ai Cập đi”.

“Hả?”.

“Ài, thật là một bé con ngốc nghếch”.

“Cái gì cơ, anh nói ai vậy?”.

“Người cần gặp cũng đều gặp rồi, chúng ta về thôi”.

“Khốn nạn, không được nói sang chuyện khác”.

Bị Anute trêu chọc, gánh nặng đè trong lòng Hàn Hiểu cũng được vắt sang một bên, cậu giả vờ tức giận cùng Anute cãi nhau một trận, không biết từ lúc nào đã bị Anute dùng phép đưa về phủ đệ của mình.

Anute lười biếng mà tựa vào đầu giường, khoe môi khẽ cười, ánh mắt luôn luôn dán chặt lên người Hàn Hiểu, con ngươi tà mị chợt lóe sáng, đáng vẻ cực kì giống như mãnh thú đang chờ đợi con mồi.

Cảm giác lạnh sống lưng lướt qua khiến Hàn Hiểu run rẩy, Hàn Hiểu thầm kêu không tốt, lặng lẽ di chuyển người, muốn rời khỏi phạm vi chiếc giường.

“Muốn đi sao?”. Cậu vừa mới khẽ động đã bị Anute bắt trở về.

“Tôi, tôi khát nước, muốn uống nước ____”. Hàn Hiểu ngây ngô cười ‘hờ hờ’, có điều chiêu này hiển nhiên là không có tác dụng với Anute.

“Trong nhà có người hầu, muốn uống nước cứ trực tiếp kêu một tiếng là được”.

“ ____ ” Giai cấp địa chủ đại gian đại ác.

“Em mắng ta ở trong lòng sao?”.

“Không, không có! Tuyệt đối không có!”.

“Phải vậy không?”. Anute nghi ngờ nheo mắt lại, chậm rãi tiến gần Hàn Hiểu, đến khi Anute cách chớp mũi Hàn Hiểu vài cm thì đột nhiên dừng lại, trợn mắt kêu: “Không xong rồi”.

“Sao, xảy ra chuyện gì?”.

“Hơi thể của Hàn Lễ quá yếu”.

“Cái gì?”. Chuyện này có thể khiến Hàn Hiểu sợ hãi, cậu bất chấp vẫn bị kẻ nào đó trước mặt mình nhìn như ‘con mồi’, chủ động tiến lại gần ‘ai đó’ vừa túm vừa lay: “Anute, anh mau nghĩ cách đi”.

“Phải lập tức bổ sung thần lực cho thằng bé”.

“Ừ ừ, vậy anh nhanh bổ sung đi”.

“Cách tốt nhất là hấp thụ tinh khí của ta”.

“Ừ ừ, vậy anh mau cấp tinh khí ____”. Khoan, tinh khí? Nhìn vẻ mặt vô tội của Anute, Hàn Hiểu dè chừng hỏi một câu:

“Tinh khí ____ là cái gì?”.

“Chính là cái thứ mà em nghĩ ấy”.

Thứ mà mình nghĩ ____ đó không phải là ____ sắc mặt của Hàn Hiểu trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bỗng dưng trong người bắt đầu nóng lên, ngay cả tai cũng đỏ.

“Anute, anh ...Biến thái!”. Cái tên Minh Thần cuồng tình dục chết tiệt này!

Người bị mắng chửi tao nhả nâng ngón tay lên, đem những mái tóc đen gọi cảm vén về phía sau.

“Là em quá ngây thơ thôi”.

“Anh mới ngây thơ ấy! Cả nhà anh đều ngây thơ”.

“Vậy sao?”.Anute nhún nhún mi, tựa tiểu phi tiểu đánh giá Hàn Hiểu, đôi môi mỏng dễ nhìn khê mở ra, đem hết tình sử của cậu vạch trần.

“Năm em 8 tuổi lúc học tiểu học thăm mền Tiểu Mỹ lớp bên cạnh, cao trung thì phải lòng hoa khôi của lớp, lên đến đại học thì có hẹn hò với bạn gái đầu tiên, có điều đối phương cùng em qua lại mới có nửa tháng liền yêu người khác, kinh nghiệm của em mới dừng ở mức nắm tay, ngay cả hôn môi cũng chưa từng

À, không, nụ hôn đầu tiên của em đã thuộc về ta ”.

Anute nhếch môi lên, dáng vẻ cười như hoa khiến cho Hàn Hiểu nhìn thế nào cũng thấy ngứa mắt.

“Anh, anh, sao anh lại biết”.Trời ơi

Tâm tư thâm kín của cậu mà, thiên lý ở đâu: “Anh nhìn trộm quá khứ của tôi sao, biến thái! Lưu manh!”.

“Cũng không thể nói như vậy”.Anute cúi đầu, hôn xuống mu bàn tay của Hàn Hiểu, trong ánh mắt tràn đầy sự trang trọng và nghiêm túc chưa từng có.

“Ta chỉ muốn biết tất cả những gì liên quan đến em mà thôi”.

“Nhưng cũng không thể coi trộm chuyện riêng tư của tôi!”.

“Được rồi”.Anute nhún nhún vai, không có chút nào tỏ ra là mình đã làm sai: “Nếu như em không vui, lần sau ta sẽ không sử dụng pháp thuật nữa.Có điều, em phải tự mình nói cho ta biết”.

“Tôi không cần, sao tôi phải nói những chuyện liên quan đến mình cho anh chứ”.

“Em ngay cả người cũng là của ta rồi, còn gì không thể nói?”.

Trong lòng Hàn Hiểu rơi lệ: quả nhiên, Thần đều là sinh vật kiêu căng và cuồng vọng, đối với một con người nhỏ bé không có sức mạnh như cậu, thật đúng là đau lòng à.

“Đúng rồi, em chưa từng có kinh nghiệm gì, vậy bình thường lúc muốn phát tiết thì làm thế nào?”.Anute ngắm nghía mái tóc của Hàn Hiểu, vẻ mặt cười nhạo nói: “Thủ dâm sao?”.

Hàn Hiểu bị hai chữ này làm cho nghẹn ho ‘khụ khụ’, nhìn dáng vẻ nho nhã lịch sự của Anute thế kia mà lại nói ra từ thô tục như vậy.

“Anh, anh, anh, bị ối”.

Nhún nhún mi, Anute càng ngày càng cảm thấy trêu đùa Hàn Hiểu đúng là chuyện vô cùng hứng thú.

“Đừng nói với ta là em chưa làm qua”.

“Tôi, tôi ____”.Đương nhiên là đã làm rồi, đàn ông chưa làm qua chuyện đó còn có thể gọi là đàn ông sao?

Anute mãn nguyện mà thay đổi tư thế, một chân co lên, một tay đặt ở đầu gối gõ nhẹ.Hắn nhún mày huyết sáo, từ khoe miệng đến chân mày đều như đang cười.

“Em có biết dục vọng của thần thực ra rất lạnh nhạt, muốn làm nổi lên dục vọng không phải là chuyện đơn giản”.Hắn nhìn về phía Hàn Hiểu cười một nụ cười xấu xa: “Cho nên, thủ dâm cho ta xem chút đi”. (QT: anh quả là quá bỉ =)))

“Tôi không....”.

Nói mới được gần nửa câu, Hàn Hiểu hoảng sợ phát hiện hai tay mình bắt đầu chuyển động.

Đầu tiên ngón tay cẩn thận tỉ mỉ vuốt ve đôi môi, Hàn Hiểu không phát ra được tiếng, cậu quay đầu trừng mắt Anute một cái, nhưng phát hiện, lúc này mắt của Minh Thần u ám đến dọa người, đó là đôi mắt nhuộm màu tình dục, hận không thể lập tức đem cậu ăn sạch.

“Ừm_____”.Ngón tay đột nhiên tăng thêm lực, hung hăng chà đạp cánh môi, Hàn Hiểu có một loại ảo giác: bàn tay đang làm loạn trên môi không phải là của mình mà là môi của Anute.

_____ Sau khi hung hăng giầy vò môi dưới một hồi, ngón tay chậm rãi đi xuống phía dưới, khẽ vuốt lên yểu hầu nhô lên, sau đó tiếp tục đi xuống_____ chậm rãi luồn vào trong ngực.

Đôi mắt của Hàn Hiểu nhanh chóng trợn to, vẻ mặt Anute vẫn tựa tiểu phi tiểu như trước, mắt khẽ híp vào, không bỏ sót bất cứ động tác nào của Hàn Hiểu.

Cái tên dâm dê này! Hàn Hiểu rửa thầm một tiếng, hai tay không có cách nào không chế được vẫn vuốt ve ngực của mình.Hôm nay đồ cậu mặc chính là trang phục truyền thống của Ai Cập, dưới chỉ có mặc quần xếp, bên trên hoàn toàn ở trần, trước ngực đeo một đồ trang sức lủng lẳng.

Ngón tay khẽ lướt qua đầu vú, Hàn Hiểu không nhìn được mà run lên một cái, cậu cố gắng cắn chặt môi dưới, không để mình phát ra âm thanh. Nhưng mà Anute cũng không đơn giản như vậy mà buông tha cho cậu, không chế hai bàn tay của cậu nắm lấy đầu vú, nhéo mạnh hai cái.

“Aaaa!”Hàn Hiểu bất ngờ thở hổn hển một tiếng, con người xinh đẹp đang trợn trừng lại càng trừng to hơn nữa.

Trò chơi của Anute vẫn còn tiếp tục, hần nhướn nhướn mày, bàn tay xinh đẹp của Hàn Hiểu liền từ từ đi xuống phía dưới bụng_____

“Dừng, dừng lại!...”.Giọng nói kháng nghị cũng không tạo được hiệu quả, ngược lại, hai tay như có ý thức liền chui vào trong quần xếp.

“Ừm_____”.Hàn Hiểu xoay xoay thân thể muốn trốn tránh, nhưng mà cho dù cậu có di chuyển ra sao thì ngón tay đều có thể linh hoạt đuổi theo di chuyển của cậu.

“Anute, dừng ...Ừm aaaa_____”.

Quần xếp sớm đã trượt xuống tới chân, dáng vẻ bây giờ của Hàn Hiểu gần như phơi bày ra hết, đối với Anute mà nói, đây là một cảnh tượng khiến cho người ta nhanh chóng muốn phạm tội.

Cơ thể Hàn Hiểu trắng nõn, rất đẹp, khuôn mặt bởi vì xấu hổ và giận dữ mà ửng đỏ, cậu một tay cầm lấy cái biểu tượng của đàn ông mà chà xát, tay kia thì ở đầu vú của mình khẽ đùa bỡn.

Hít sâu một hơi, Anute cảm giác dục vọng trong nháy mắt bùng bùng lên, nếu không phải trong đầu còn sót lại chút lí trí, nói không chừng mấy giây sau hần sẽ không kiềm chế được bản thân mà mạnh mẽ lao về phía Hàn Hiểu.

“Ừm_____ Anute, anh là tên khốn nạn _____”.

Hàn Hiểu vừa chửi mắng vừa duy trì động tác ‘thủ dâm’, ngón tay vốn đang làm loạn trên đầu núm vú cũng chậm chậm đi về phía lỗ nhỏ, ở miệng lỗ nhỏ nhẹ nhàng xoay tròn mát xa.

“Không, không muốn.....”.Hàn Hiểu xấu hổ gần như muốn ngất đi, cậu trước nay thủ dâm nhưng cũng không làm đến chuyện này a, Anute, tên đại biến thái, tên cuồng tình dục.

“Không muốn sao?”. Khóe miệng Minh Thần cười đều, chậm rãi nhích lại gần, hần tao nhả nâng cầm Hàn Hiểu lên.Ngay sau đó, Hàn Hiểu phát hiện ra cổ mình đã bị Anute gắt gao giữ lại, hơi thở trong giây lát cũng bị ép hòa nhập vào trong đôi môi của đối phương.

Đây là một nụ hôn vô cùng nóng bỏng bá đạo.

Hàn Hiểu bị hần hôn đến toàn thân phát run, khoái cảm từ đầu lưỡi đang dây dưa loạn xạ mà lan ra khắp cơ thể.

“Còn nói không muốn _____”.Sau khi Anute hôn lên tai Hàn Hiểu, khẽ liếm khiến cho Hàn Hiểu nổi ham muốn: “Em xem, phản ứng của chỗ này rất mãnh liệt a”.

Hần cố tình cọ cọ vào dương vật của Hàn Hiểu, vật nhỏ không chịu nổi kích thích đã sớm hăng hái đứng thẳng lên, đỉnh còn không ngừng chảy ra dịch lỏng sền sệt.

“Rất có tinh thần”.Anute khẽ cười, tay hắn cực kì dịu dàng tiến về phía lỗ nhỏ của Hàn Hiểu, ở miệng lỗ nhỏ từng chút từng chút một nhẹ nhàng vuốt ve.Sau đó hắn lại đưa tay lên, vừa dùng kĩ xảo cực kì điêu luyện đùa nghịch dương vật của Hàn Hiểu vừa dùng đôi môi mạnh mẽ hôn cậu.

Luồng nhiệt theo động tác vừa dâm ô vừa dâm dăng lan tỏa khắp cơ thể, da của Hàn Hiểu nóng lên, miệng thở hổn hển, hai chân không hề che dấu mở rộng ra. Lỗ nhỏ hồng phấn dưới sự công kích của ngón tay từ từ mềm ra, bên cạnh đó tình trạng của dương vật càng ngày càng bạo phát, nhưng Anute vẫn không nhanh không chậm khiêu khích Hàn Hiểu, thậm chí còn không chế hai tay không cho cậu phát tiết ra. Hàn Hiểu chỉ có thể cam chịu mà thở hổn hển, liều mạng vận vẹo cơ thể.

Nóng quá ____ Hàn Hiểu dưới sự trêu đùa của Anute mà phát ra tiếng rên rỉ, thực sự cậu không nhịn nổi nữa rồi, tất cả những hành động khiêu khích đùa bỡn giống như một sợi lông chim nhẹ lướt qua, ngứa ngứa khó nhịn.

Trước mặt trở nên mơ hồ, chỉ cảm thấy toàn thân bị một luồng nhiệt nhanh chóng bao trùm, ý thức của Hàn Hiểu sớm đã không còn tỉnh táo nữa, mơ hồ cảm thấy lỗ nhỏ đang căng ra.Ngón tay của Anute mang theo chất lỏng lạnh lạnh tiến vào dò xét, chậm rãi đưa đẩy.

Vách thịt bên trong cùng ngón tay ma sát phát ra tiếng,ý thức của Hàn Hiểu giật lên một cái, cảm giác tê dại khiến cho cậu nhịn không được mà phát ra tiếng nức nở ____ vài giây sau, ngón tay được rút ra ngoài, thay vào đó là một vật cứng rắn nóng rực đột nhiên tiến vào.

Lỗ nhỏ nhỏ hẹp bị căng ra cực hạn, phía dưới Anute dùng sức đẩy một cái, đem toàn bộ tiến vào bên trong cơ thể Hàn Hiểu.

“Aaaa...”.Mặc dù đã làm qua màn dạo đầu, Hàn Hiểu vẫn không tránh khỏi cảm giác đau, giống như có một đầu gỗ thô to cứng rắn ở trong thân thể cậu hung hăng va chạm, mỗi lần va chạm đều như muốn đem đem nội tạng từ miệng lỗ nhỏ kéo ra (QT: OMG @@)

“Ưm ____ ưm aaa aa ____ đau quá ____”.

Hàn Hiểu nằm sấp trên giường ai oán kêu, vận vẹo cơ thể trái phải, muốn né tránh lại bị bàn tay to đặt ở eo giữ chặt lại.

“Ưm ____ đau chết mất ____”.Đau quá đau quá, cậu sắp chết đến nơi rồi, thì ra bị người ta đặt ở dưới thân lại chịu nhiều thiệt thòi đến vậy! Anute chết tiệt, Minh Thần chết tiệt!

“Hức hức ____”.Hàn Hiểu có một loại ảo giác, giống như cùng với thân thể Anute gắn kết chặt chẽ truyền đến, như vậy là cuộc sống bình yên của cậu đã không còn cách nào quay trở lại rồi.

Trong căn phòng mờ mờ, hai cơ thể người gắn kết gấu gao lấy nhau, Anute như có tinh lực vô tận (QT: nói thừa, anh ấy là Thần mà:D), từ cái khoảnh khắc ôm lấy Hàn Hiểu kia, động tác ra vào tần suất cao vẫn chưa từng ngừng chút nào.

Đến lúc này, Hàn Hiểu ngay cả sức mắng chửi cũng không có, cậu mệt mỏi dựa trên người Anute, nhắm chặt hai mắt, đôi môi khẽ nhếch lên chỉ phát ra những tiếng rên rỉ yếu ớt.

+++++

Trận hoan ái này giằng co ba ngày, Hàn Hiểu đáng thương trong ba ngày vẫn chưa được xuống giường, chờ đến lúc Anute buông cậu ra, Hàn Hiểu ngay cả sức nhấc ngón tay cũng không có.

“ ____”.Biến thái, cầm thú, tên khốn nạn không biết tiết chế! Hàn Hiểu từ trong đầu lôi các loại từ ngữ mắng chửi ra thảm chửi mắng Anute.

Minh Thần được ‘ăn uống no say’ cảm thấy rất sung sướng nên cũng không so đo với Hàn Hiểu, ôm lấy người bạn đời ở trên giường vuốt ve, liếm vành tai của cậu, động tác càng ngày càng không đúng đắn, Hàn Hiểu tức giận đến mức muốn từ trên giường nhảy dựng lên cắn người.

Muốn nữa sao? Có để cho người ta sống nữa không đây!

“Anh đã đủ chưa!”.Hàn Hiểu tức giận nghiêng rằng, mạnh mẽ xoay mặt sang bên.

“Ha ha”.Anute cảm thấy vừa lòng liền dừng lại, hẳn biết, lúc này mà trên Hàn Hiểu chẳng khác nào đổ dầu vào lửa.

Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Hàn Hiểu, xoa xoa vài cái, cảm giác tình trạng của thần tử ổn định hơn rất nhiều, cũng an tâm.

“Này, Anute”.Thay đổi tư thế sang nằm bên cạnh Minh Thần, Hàn Hiểu rầu rĩ không vui mở miệng nói: “Anh mang tôi đến Hoàng Cung không phải chỉ để xem náo nhiệt thôi chứ, rốt cuộc anh có tra ra được thân phận của Tà Thần không?”.Anute ở trong Hoàng Cung có nói một câu mà Hàn Hiểu vẫn còn nhớ ...’Người nên gặp’ rốt cục là sao?

“Lúc trước ta đã nói, Tà Thần ẩn núp ở bên cạnh Ankhesenamun và Tutan, hẳn không có khả năng trực tiếp hành động, nhất định sẽ khống chế hình nhân để phụng sự cho mình.Tể tướng Ay nắm quyền lực trong tay và người điều khiển quân đội Ai Cập – Tướng quân Horemheb chính là lựa chọn tốt nhất của hắn”.

“Anh nói là, hắn đã khống chế hai người này?”.

“Cũng chưa chắc, ta không cảm nhận được tà khí từ trên hai người này”.

“Hả?”.

“Cái tên kia ẩn giấu rất giỏi”.Anute dường như nhớ đến chuyện gì đó, mắt hơi nheo lại: “Hắn rất thông minh cũng rất xảo quyệt, biết rõ ta đang tìm hắn nên hẳn không có bất cứ hành động gì khiến bại lộ thân phận, Hoàng Cung là nơi tràn đầy hủ bại và thối nát.Dã tâm và tham lam của mọi người sẽ theo dục vọng mà bành trướng.Y thức của kẻ bị lòng tham chi phối, không cần Tà Thần chủ động tiếp cận, bản thân kẻ đó cũng sẽ tự mình đưa tới cho vị thần tà ác”.

Dường như rất thâm sâu a, Hàn Hiểu có chút mờ mịt: “Anute, có thể nói rõ ràng hơn một chút được không?”.

“Ý của ta là cái tên kia sẽ không chủ động hiện thân, hẳn chỉ cần chờ”.Anute sờ sờ đầu Hàn Hiểu, trong mắt hiện lên tia dữ tợn, xem ra đối thủ lần này rất khó đối phó.

“Chờ đợi?”.

“Đúng vậy, tể tướng Ay và Horemheb đều là hai kẻ có dã tâm xưng vương.Em nghĩ em, nếu như hai kẻ đó nhìn thấy thân thể Tutan tốt lên, bọn họ sẽ làm gì?”.

“Anh nói là _____ ám sát?”.Hàn Hiểu nuốt nước bọt, quả nhiên là vậy, từ xưa đến nay, Hoàng Đế không có thực quyền thì không có kết cục tốt.

“Ừ, ta đã xâm nhập vào cơ thể của Tutan, phát hiện ra trong cơ thể của hắn có tích lũy một loại độc tố rất lợi hại.Người hạ độc từ đầu đã muốn ám sát Tutan, hẳn làm rất khéo léo, chắc là mỗi ngày đều cho một ít độc vào đồ ăn hoặc thức uống. Loại độc này một khi phát tác, Tutan sẽ giống như mắc phải bệnh đột nhiên mà chết, ngay cả y quan giỏi nhất kiểm tra cũng không phát hiện được nguyên nhân”.

“Hả!”.Hàn Hiểu thầm kêu lên một tiếng không tốt, lặn một cái nhào lên người Anute.

“Tutan có thể chết sao! Vậy Hàn Lẽ phải làm sao? Con của anh phải làm sao?”.Sinh mệnh của Hàn Lẽ bây giờ đang gắn kết với Tutan, nhờ may vị vua thiếu niên kia có xảy ra chuyện gì thì đứa con trong bụng cậu có phải cũng gặp tai họa hay không?

Hàn Hiểu gấp đến độ muốn liều mạng, Anute thì ngược lại, không hề có chút lo lắng gì, thỏa mãn dựa người về phía sau, hưởng thụ Hàn Hiểu chủ động hiềm thấy.

“Em quên rồi sao? Ta chính là vị thần cai quản cái chết. Chỉ cần ta không muốn Tutan chết thì hẳn không thể chết”.

Tự cao vậy sao? Hàn Hiểu lườm Anute đang mỉm cười một cái.Thật là càng khấn trương càng loạn, sao cậu lại quên, cái người nằm trước mặt cậu chính là Minh Thần đại nhân cai quản cái chết cơ chứ.

“Anh không nói suýt nữa tôi quên, anh nói trước với Osiris một tiếng, dù sao bây giờ chuyện về người chết cũng do ngài ấy quản”.

“Osiris?”.

“Đúng vậy, một vị Minh Thần khác”.Người mà ngàn năm trước anh đã phân cho một phần sức mạnh.

“Chắc là Bastet đã nói với em.Sức mạnh của ta sẽ không bị chuyển mọi người thay đổi tín ngưỡng mà thay đổi. Sức mạnh của ta xuất phát từ cái chết và sự sợ hãi hắc ám của loài người”.Khóe môi nhếch lên, Anute cười lạnh: “Sức mạnh quá cường đại không phải là chuyện tốt,sẽ dẫn tới oán hận và xa lánh. Thực ra, đôi khi Thần và loài người cũng không khác nhau là mấy, con người có thói hư tật xấu thì Thần cũng có.Vì duy trì cân bằng, một ngàn năm trước ta đã đem sức mạnh của mình phân cho Osiris. Từ đó đến nay, ta từ vị thần quản lý hắc ám trở thành vị thần của Minh Giới, còn Osiris thì nắm trong tay sinh tử, đồng thời tượng trưng cho nguyện vọng có thể luân hồi của con người”.

“Thực ra, bây giờ ta đã muốn lui về sau nhường cho lớp trẻ rồi”.Anute nháy mắt mấy cái, có chút vô tội nói: “Trong mắt mọi người bây giờ, ta chỉ là một sứ giả của thế giới tử vong thôi, Minh Thần được mọi người nhắc tới phần lớn là gọi Osiris.Thực ra tên kia muốn giành được sức mạnh phải nên đi tìm Osiris làm phiên mới đúng”.

Anute vừa dứt lời, trong không khí liền vang lên một tiếng hừ lạnh.

“Người đúng là bạn chí cốt đấy,Anute. Ta khổ khổ sở sở, chịu một nhọc dưới lòng đất giúp người cai quản thế giới tử vong ; còn người thì sao, rất ung dung tự tại ở trên mặt đất, còn tạo ra một thần tử nữa chứ ”.

Anute không khỏi cười khở, lập tức đưa tay khởi động kết giới.Quả nhiên, mấy giây sau, trong phòng liền xuất hiện cuồng phong gào thét, cát bụi màu đen trong nháy mắt phá hủy căn phòng nhỏ xinh đẹp của hắn.

Không khí giống như nước gợn sóng vụn vụn vỡ ra, bóng dáng màu đen mờ nhạt xuất hiện giữa không trung nhanh chóng trở nên rõ nét.....

“Osiris, Isis!”.

10. Chương 7-2

Anute dùng phép mặc quần áo cho mình và Hàn Hiểu, sau khi tắt cả mọi thứ ổn thỏa mới xoay người đối diện với người mới tới.

Đó là một cặp nam nữ, một đôi nam nữ có diện mạo tuyệt vời không bút mực nào cả thể miêu tả được, trên người của người nam khoác một bộ đồ truyền thống Ai Cập cổ đại màu đen viền vàng, khuôn mặt tuấn đạt nghiêm khắc, khí thế giống như một vị chúa tể quyền uy một thời, mà người nữ, toàn thân là bộ đồ màu trắng hơn tuyết, mái tóc đen nhánh, khuôn mặt xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, giống như mỹ nhân trong tranh, toàn thân tỏa ra một cảm giác bay bổng thoát tục.

“Anute, đã lâu không gặp”. Isis mỉm cười chào Minh Thần, Anute giơ tay đáp lễ, mà Hàn Hiểu vẫn đứng ở một bên nhìn đến ngây người, hai con mắt chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm vào tuấn nam mỹ nữ.Chuyện này khiến cho Osiris có chút không thoải mái, hắn khẽ ho nhẹ một tiếng ý bảo Anute trông coi người yêu bé nhỏ của mình kỹ hơn một chút.

“Sao hai người lại tới đây, ta cũng đang định đi tìm hai người đây”.

Anute vừa nói vừa nhéo cằm Hàn Hiểu, nhẹ nhàng đem mặt của người yêu quay về phía mình. Osiris nổi danh là một người đàn ông hay ghen, tuy rằng gã còn chưa đến mức chấp nhất với con người, nhưng có trời mới biết được cơn ghen của đàn ông bùng nổ sẽ xảy ra chuyện gì. Huồng chi hân và Hàn Hiểu khó khăn lắm mới gần gũi thân mật được hơn một chút cho nên hắn cũng không hi vọng bạn đời của mình thích phụ nữ trở lại.

“Người đã điều động quân đoàn Hắc Ám, ta đoán ở ở bên trên chắc là đã xảy ra chuyện gì rồi ”.

Vừa mở miệng đã nói chuyện chính, vẻ mặt của Osiris nghiêm túc lên rất nhiều: “Ta nhớ lần người điều động quân đoàn Hắc Ám cũng là chuyện 1000 năm trước. Anute, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Ta nghe nói ____”.Ánh mắt hắn quét về phía Hàn Hiểu, trong mắt chứa đầy sự không vừa lòng.

“Ta nghe nói người trầm mê một phạm nhân, nếu người cảm thấy nhàm chán thì cứ trực tiếp biến hắn làm hình nhân là được, cần gì...”.

“Osiris!”. Anute mặt lạnh cắt ngang lời nói của đối phương.

“Chuyện của ta không cần người quản”.

“Anute! Người!”.

Thấy Osiris gần như phát hỏa, Isis vội vàng kéo ông chồng nóng tính của mình lại, mở lời chuyển sang đề tài khác.

“Anute, người nói có chuyện cần tìm chúng ta, vậy rốt cuộc đó là chuyện gì”.

“Tutankhamun, ta hi vọng các người có thể tạm thời giữ lại tính mạng cho hắn”.

“Tutankhamun? Vị vua thiếu niên kia, huyết mạch của Akhenaton sao?”. Osiris nhíu mày lại, vẻ mặt khó hiểu: “Tại sao? Không phải người và Ra đều rất chán ghét Akhenaton hay sao? Vậy sao bây giờ lại muốn cứu con cháu của hắn?”.

“Không phải là cứu, chẳng qua là tạm thời giữ lại tính mạng của hắn thôi”.

“Người chờ một chút...”. Osiris nhắm mắt lại, giữa lòng bàn tay trái hiện lên một quả cầu sương đen: “Ta nhìn thấy, sinh mệnh của Tutan và linh hồn nào đó liên kết với nhau, đó là...đó là giống như tồn tại của thần! Sao lại có thể như vậy được!”.

“Cái gì mà có khả năng với lại không có khả năng”. Anute nhếch khóe miệng lên, bàn tay nắm lấy đem Hàn Hiểu kéo vào trong lòng: “Đó là thần tử của ta, tương lai sẽ là Minh Thần”.

“Thần tử ____ của người”. Osiris trợn trừng mắt, giống như hắn nghe thấy chuyện gì khủng khiếp lắm vậy. Hắn há miệng, hơn nửa ngày vẫn chưa thốt ra được một câu.

“Người lại ____ tạo ra một thần tử ____ đã thế lại cùng với tên phạm nhân bên cạnh này ____”.

“Đúng vậy. Người cũng biết ta phải phân tán sức mạnh của mình”. Anute cúi đầu nhìn Hàn Hiểu một cái, cũng không có giải thích gì nhiều, hắn cho là mình không cần thiết phải bày tỏ tình cảm cùng với bạn đời của mình. Nhưng mà một câu nói vô ý của hắn ở trong lòng Hàn Hiểu lại xuất hiện sóng lớn.

Thì ra ____ mình chẳng qua chỉ là một công cụ để mang thai thần tử, tâm của Hàn Hiểu trong nháy mắt như rơi xuống vực thẳm, thì ra Anute coi trọng mình chẳng qua vì hắn muốn phân tán thần lực.

“Cũng đúng, sức mạnh của người quá cường đại không phải là chuyện tốt”. Có điều, không phải thời gian của Anute vẫn chưa đến sao? Sức mạnh của hắn vẫn còn trống rất nhiều. Osiris trong lòng có một chút nghi vấn nhỏ nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

“Người muốn ta làm thế nào”.

“Giúp ta lưu ý những người gần đây xuống thế giới tử vong đưa tin, còn có, giữ lại mạng sống của Tutan”.

“Ta biết rồi”. Osiris sau khi đồng ý, ý vị thâm trường nhìn Hàn Hiểu một cái. Dù nói là vậy, nhưng Thần sẽ không mạo hiểm tạo ra một thần tử, hơn nữa cũng không giống như cách của Anubis.

Anubis là vị thần hắc ám vẫn luôn luôn bảo vệ Ai Cập từ lúc thành lập đến nay, hắn tạo ra sức mạnh thần tử vô cùng thuần túy, hơn nữa không hợp với thế giới ánh sáng, là miếng mồi ngon mà bọn tà ma đều mong ước.

Bây giờ Anubis cam tâm tình nguyện vì một phạm nhân tạo ra thần tử, chuyện này rốt cuộc là có ý gì, hắn thực sự rất mong chờ.

“Thần tử, sẽ còn gặp lại”. Osiris nói một câu hàm ý sâu xa, cùng với vợ biến thành một tia sáng vàng, từ từ biến mất trong bóng đêm.

“Woa, đó là Osiris và Isis trong truyền thuyết”. Hàn Hiểu vỗ vỗ hai má, trên mặt vẫn là vẻ không thể tin được.

“Cái gì mà trong truyền thuyết”.Anute có chút dở khóc dở cười, tiểu tình nhân của mình mơ mơ màng màng, không phải hẳn ngay cả Thần Mặt Trời cũng đã gặp qua rồi sao, chỉ là nhìn thấy Osiris và Isis không cần phản ứng thái quá như vậy chứ.

Hàn Hiểu cười ‘khà khà’, cúi đầu giấu đi vẻ mặt đau khổ. Cậu vẫn chưa quên lời nói của Anute, thiếu chút nữa _____ thiếu chút nữa là cậu ngu ngốc nghĩ rằng Anute thực sự quan tâm đến mình.

Thật sự một chút tự giác cũng không có, Hàn Hiểu trong lòng thầm mắng mình ngu ngốc...Hàn Hiểu ơi Hàn Hiểu, mày chỉ là một phạm nhân bình thường, sao cứ hết lần này đến lần khác mơ tưởng xa xôi thứ không thuộc về mình chứ _____

“Cái tên Osiris này cũng thật là, mỗi lần đến là một lần phá nát phòng của ta”.Anute thì ngược lại, chẳng chú ý đến tâm tư tiểu tình nhân của mình, hẳn nhìn quanh căn phòng giống như vừa bị bão lốc quét qua, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.Quả thực, hẳn thân là Minh Thần nhưng lại đem hết mọi chuyện giao cho Osiris là không tốt, nhưng đối phương có cần nhỏ mọn như vậy không, thấy mặt một lần là phá phòng một lần.

“Chủ nhân”.

Người hầu hình nhân quỳ gối ở ngoài phòng, đối mặt với căn phòng tàn tạ bị phá nát ở trước mặt, biểu cảm trên mặt của bọn họ ngay cả một chút cũng không có. Thân là hình nhân, bọn họ chỉ là một loại con rối gỗ không có linh hồn.

“Chủ nhân”.Người hầu hình nhân hết sức hoàn thành trách nhiệm công việc của mình báo cáo: “Trong phủ tướng quân Horemheb thiết yến, mời chủ nhân đến dự”.

“Ồ? Chuyện này thật là thú vị”.

“Chuẩn bị xe đi”.Anute tác phong không đứng đắn néo néo mặt Hàn Hiểu: “Đi, chúng ta đi dự tiệc, nhìn xem Horemheb rốt cuộc muốn gì”.

++++++

Dinh thự của Horemheb vô cùng xa hoa, biệt viện có bốn thủy đạo trực tiếp tương thông với nhau, lần lượt các xe sang trọng và thuyền tiến vào dinh thự.

Thân phận của Hàn Hiểu lúc này là em trai của Anute, bởi vì thân thể không tốt nên vẫn luôn luôn ốm đau nằm ở nhà.Vốn dĩ Anute muốn ‘biến’ Hàn Hiểu thành vợ của mình, nhưng mà vì Hàn Hiểu phản đối kịch liệt và nguyên nhân phụ nữ xuất hiện ở nơi bàn luận chính trị không được tiện cho lắm, vì vậy Hàn Hiểu liền thành ‘em trai’ của Anute.

Hàn Hiểu đi theo Anute dưới sự hướng dẫn của người hầu, đi vào đại sảnh nguy nga tráng lệ. Tuy nói là đại tướng quân thiết yến, nhưng những người được mời cũng không quá nhiều, dù sao Hàn Hiểu cũng không biết những người đó, cậu chỉ có trách nhiệm đi theo Anute là được, có điều giống như Anute đã nói qua, thân phận được hẳn hóa thân thành nghe đâu là một vị tướng quân, chức vị không lớn cũng không nhỏ, ở trong quân đội tuy rằng không có thực quyền, nhưng thân phận quý tộc cha truyền con nối cũng không thể khinh thường, chắc đây cũng chính là nguyên nhân mà Horemheb mời hẳn.

Rượu ngon và thức ăn nhanh chóng được mang ra, trong tiếng nhạc du dương mang màu sắc Trung Đông, những vũ nương xinh đẹp mặc trên người những bộ quần áo lộng lẫy và đeo những món trang sức hoàng kim hoa mỹ, từng người từng người một đi lên, yến tiệc chính thức bắt đầu _____

Lúc đầu, Hàn Hiểu vẫn say sưa thưởng thức màn trình diễn ca múa kia, có điều sau đó khi các vũ nương xinh đẹp kia đi đến bên cạnh những người đàn ông, ánh mắt Hàn Hiểu không dám liếc bậy, có một vị thần của Minh giới có máu hoạn thư ở bên cạnh, Hàn Hiểu cũng không muốn các cô nương đáng thương kia phải hoa tàn ngọc nát.

Gần như mỗi một quyền thần (quan to) đều có một hoặc hai mỹ nữ bên cạnh, bên cạnh Anute cũng không ngoại lệ, nhưng làm cho Hàn Hiểu cảm thấy nghi ngờ chính là, vũ công hầu hạ bên người Anute chẳng hề hăng hái mấy, ánh mắt vừa như vô ý vừa như cố ý liếc nhìn thị vệ cao to trẻ tuổi ở phía sau Anute, tràn ngập ý khiêu khích.

Điều này khiến cho Hàn Hiểu có chút ngạc nhiên, rốt cuộc Anute hóa thân thành dạng gì trong mắt người thường vậy? Chẳng lẽ là một ông chú đầu hói bụng bia? Nhìn thấy Anute khôi ngô tuấn tú lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên nhụyen tháp, Hàn Hiểu thực sự không thể nào tưởng tượng được.

Như cảm ứng được trong lòng bạn đời mình đang nghĩ gì, Anute nửa nằm nửa ngồi trên nhụyen tháp mỉm cười, hướng Hàn Hiểu giơ cao chiếc ly làm bằng vàng chứa đầy rượu nho, sau đó một hơi uống cạn, y phục trên ngực của hắn hơi mở ra, theo động tác ngửa đầu, cổ và xương quai xanh phác thảo ra một đường cong tuyệt đẹp, chỗ nào cũng lộ ra vẻ đẹp, một người đẹp trai tỏa sáng như Anute lại không ai để ý đến, Hàn Hiểu thực sự rất tò mò, rốt cuộc Anute hóa thân thành hình dạng gì!

Horemheb ngồi ở vị trí chủ nhà, thao thao bất tuyệt nói chuyện, Hàn Hiểu hoàn toàn không nghe vào tai, cậu chăm chú quan sát Anute một hồi cũng không phát hiện ra chỗ nào sơ hở, chỉ có thể nhỏ giọng lầm bầm: nhất định lúc về nhà phải làm cho Anute biến thành hình dạng cụ thể cho cậu xem mới được.

Rất nhanh, Hàn Hiểu mất hứng thú với bữa tiệc, ngáp một cái rồi nhìn xung quanh. Nói thật, những người Ai Cập cổ này trong mắt cậu gần như là giống nhau, đại khái là vì trang phục. Người Ai Cập cổ đại rất thích trang điểm, cả trai lẫn gái đều thích trang điểm, đồ kẻ mắt và trang sức bằng vàng đối với giới quý tộc Ai Cập là vật dụng không thể thiếu.

Ánh mắt lướt qua một vòng, bỗng nhiên ánh mắt Hàn Hiểu tập trung vào hai người trẻ tuổi có dáng vẻ giống như quan quân đứng ở phía sau Horemheb. Trong đó một người anh tuấn tao nhã trên mặt lúc nào cũng mang theo chút ý cười, một người thì vẻ mặt lạnh lùng trên người tản ra thông tin ‘chớ thẳng nào đến gần tao’. Bộ dạng của hai người đều cực kỳ xuất sắc, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân Hàn Hiểu chú ý đến bọn họ, Hàn Hiểu dù sao vẫn cảm thấy hình như đã gặp qua hai người kia ở chỗ nào rồi.....

“Đó là Pramesse”.

“Ôi mẹ ơi?”.

Anute bỗng nhiên tiến gần lại, quả thực đã dọa cho Hàn Hiểu nhảy dựng lên.

“Thực sự em nên chăm chỉ học lịch sử Ai Cập một chút”.

Anute khẽ nở một nụ cười, nhấp một ngụm rượu, sau đó nâng cằm Hàn Hiểu lên, cúi đầu hôn xuống.

“Ừm!”.

Hàn Hiểu tròn tròn hai mắt, mãi đến khi Anute dùng chiếc lưỡi thuần thực đem rượu tiến vào miệng mình mới có phản ứng.

“Anh làm trò gì vậy!”.Hàn Hiểu đỏ mặt, thờ phì phì đẩy Minh Thần đang cười tùm ra.

“Sẽ có người nhìn_____”.Nói được nửa câu bỗng dừng cầm tịt. Hàn Hiểu kinh ngạc nhìn vũ công đang ôm không khí trên ghẹo, hiển nhiên là không ai thấy Anute đang ghẹo ‘em trai’ mình.

“Em cứ nhìn chăm chăm vào người đàn ông khác hỏi sao ta không tức giận”.Anute đưa tay ôm Hàn Hiểu vào trong lòng, vẻ mặt như cười mà không cười, hắn cúi đầu thưởng thức chén rượu trong tay, khẽ nói một câu.

“Trò hay bắt đầu rồi”.

“Hả!”.

Hàn Hiểu chẳng hiểu gì cả, chuyện bí hiểm gì vậy?

Vừa lúc đó, Horemheb ngồi trên vị trí chủ nhà vỗ vỗ tay, đám vũ công lập tức đi ra, mà ngay cả đám người hầu cũng lui không còn một ai.

Đây là muốn nói chuyện chính rồi sao? Hàn Hiểu lập tức tỉnh táo tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh lại.

“Các vị”.Horemheb giơ chén rượu lên, cao giọng nói: “Lần này quân Ai Cập đại thắng trở về, hoàn toàn dựa vào Pharaoh và các chư thần phù hộ”.

“Các chư thần Ai Cập tôn kính của ta”.

“Pharoh tôn kính”.

Người bên dưới cũng bắt đầu nhao nhao phụ họa theo.

“Ta nghe nói...”Horemheb chậm rãi để chén rượu xuống, khẽ nói: “Trước khi Pharaoh lâm trọng bệnh, lúc đó quân của ta và quân địch đang giao chiến ở biên cảnh, ta không thể ngay lập tức trở về được.Nhưng mà thân thể của vương luôn luôn rất khỏe mạnh, sao bỗng dừng lại lâm trọng bệnh được”.

Đám người phía dưới trầm mặc mấy giây, rồi sau đó một trung niên ăn mặc lộng lẫy ở phía bên phải Horemheb tiến lên chậm rãi nói: “Cơn thịnh nộ của Thần vẫn chưa dừng, từ khi tiên vương rời đô đến Amarna, quốc gia chúng ta vẫn chưa có ngày nào yên ổn”.

“Vương đã đem đô thành chuyển về Thebes, một lần nữa nghênh đón sự trở về của chủ thần. Quân chúng ta đại thắng lần này không phải là một ví dụ đó sao, Thần đã tha thứ cho Ai Cập rồi”.

“Ý của tướng quân là gì?”.

“Vương còn quá trẻ tuổi a....”Horemheb thở dài một hơi, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng tiêu tụy: “Chính quyền trong triều lại bất ổn, ta lo lắng ...có người sẽ làm chuyện bất lợi với vương”.

“Đại tướng quân_____”.

“Chuyện này...”.

“Ha ha, hi vọng những lo lắng của ta là thừa thãi”.Horemheb lại một lần nữa giơ chén rượu trong tay lên: “Vì sức khỏe của vương, cạn chén”.

“Cạn chén!”.

“Dzô!”.

Tiếp theo đó Horemheb còn nói một số chuyện nữa, đại ý là chúc cho Tutankhamun nhanh chóng khỏe lại và có thể bảo vệ thật tốt cho Ai Cập ...vân vân và vân vân ...những lời nói này có vẻ bình thường nhưng lại làm cho Anute không nhận được mà cười châm biếm.

Không bao lâu sau, yến tiệc kết thúc, Hàn Hiểu thực sự đoán không ra ý đồ của Horemheb, Horemheb phái những người thân tín tiễn từng người từng người quyền quý một, nhưng lại lấy lý do ‘thương thảo chuyện chiến tranh’ để giữ Anute và một số vị quan to trong quân đội lại.

Hàn Hiểu được người hầu dẫn đến một cái đình nghỉ ngơi, sân nhà của Horemheb được bố trí rất sáng tạo, từ sông Nile dẫn nước vào, trồng từng đám từng đám hoa sen.

Hàn Hiểu vẫy tay ra hiệu cho người hầu lui xuống, chậm rãi đi dọc theo hồ nước, thưởng thức vẻ đẹp của hồ sen dưới ánh trăng.

Bỗng nhiên ngã rẽ phía trước xuất hiện một người, Hàn Hiểu không kịp đề phòng bị đụng ngã _____

“Xin lỗi!”.

Đối phương vội vàng kéo Hàn Hiểu lên.

“Không sao, là ta không cẩn thận”.

“À, ngài là đệ đệ của tướng quân Hotep!”.

Hotep? Tên này nghe rất quen a, hình như là tên hóa thân của Anute. Hồng rồi ...Gặp phải người quen sao?

“Ồ...”Ánh mắt vô tội của Hàn Hiểu trợn to, ngơ ngàng nhìn người thanh niên trước mặt, chẳng phải là người luôn mỉm cười đứng bên cạnh Horemheb suốt bữa tiệc đây sao?

“À, quên mất, ta tự giới thiệu. Ta tên là Menet, là cận vệ quân của tướng quân Horemheb”.Người thanh niên nhếch mép cười, hướng Hàn Hiểu hành lễ.

“Ta nghe nói đệ đệ của tướng quân Hotep thân thể không được khỏe lắm, nhìn sắc mặt của ngài không được tốt, vừa này đụng phải không làm ngài bị thương đây chứ?”.

Người thanh niên tên Menet lo lắng nhìn Hàn Hiểu, vẻ mặt Hàn Hiểu lại mờ mịt: sắc mặt không tốt ư? Rốt cuộc cái tên Anute biến mình thành cái dạng gì rồi hả?

“Ngài...ngài không sao chứ?”.

Thấy Hàn Hiểu một hồi lâu cũng không có phản ứng, Menet không khỏi nóng ruột, tướng quân Hotep rất quý trọng đệ đệ của mình. Hơn nữa, đối với đại tướng quân Horemheb, tướng quân Hotep rất quan trọng. Chủ thần phù hộ, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì nha.

“Menet, người nghe ta nói_____”.

Rất nhanh, từ sau khóm cây lại đi ra một người đàn ông trẻ tuổi nữa. Khi hắn nhìn thấy bên cạnh Menet còn có người khác, sắc mặt liền trầm xuống, lập tức dừng nói lại.

“Đây chẳng phải là đệ đệ của tướng quân Hotep sao?”.

Người thanh niên lạnh lùng nhìn Hàn Hiểu, nhú mày suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra.

“Pramesse, người đến vừa đúng lúc, ta không cần thận đụng ngã đệ đệ của tướng quân, ngài ấy một hồi lâu vẫn chưa có phản ứng gì, ta lo lắng...”.

“Đại nhân?”.

An ủi Menet vài câu, Pramesse tiến lên, giơ tay hươ hươ trước mặt Hàn Hiểu vài cái.

“À, xin lỗi, vừa nãy ta hơi thất thần”.

Hàn Hiểu cười xấu hổ, theo bản năng mà vò đầu. Hành động này khiến cho Menet khẽ cười ra tiếng, hắn không ngờ đệ đệ của tướng quân Hotep lại là người có điệu bộ như vậy.

“Đại nhân, ngài không có việc gì là tốt rồi, bằng không tướng quân Hotep sẽ đem ta ném xuống sông Nile làm mồi cho cá sấu mất”.

Menet thả lỏng, làm một hành động chọc cười khiến cho Hàn Hiểu không nhịn được mà cười thành tiếng, cứ như vậy mà trở thành bạn bè.

“Không có đâu, Anu_____ À, ca ca của ta không làm như vậy đâu, xin chào, ta tên là”.

Hổng rồi!

Hàn Hiểu tròn to hai mắt, nói được nửa câu lại không nói nữa_____ cậu vốn không biết tên hóa thân của mình là gì, phải làm sao bây giờ!

“Đại nhân, ngài làm sao vậy? Sắc mặt ngài có vẻ không tốt, đại nhân Kare?”.

Phù, đổ hết cả mồ hôi, thì ra mình tên là Kare a.

Hàn Hiểu lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa lau vừa cười.

“Không có gì, chỉ là vừa nãy ngực có chút đau. Các người gọi ta là Kare là được rồi”.

“Phùngài không việc gì là tốt rồi”. Menet thở phào nhẹ nhõm, rồi dẫn Hàn Hiểu ngồi lên ghế đá nghỉ ngơi.

“Ta biết một vị thầy thuốc không tồi, không biết đại nhân Hotep có đồng ý...”. Pramesse nhìn Hàn Hiểu một cái, muốn nói lại thôi, ai cũng biết tướng quân Hotep thương đệ đệ như mạng sống, trân trọng đến nỗi không cho phép người tiếp cận đệ đệ của mình.

“Không sao, không sao, bệnh cũ thôi”. Không có cách nào khác, Hàn Hiểu chỉ có thể tiếp tục nói dối: “Xin lỗi vì vừa rồi dọa hai người, thực ra bây giờ không sao rồi. Cơ thể ta...À, cũng không tệ lắm”.

Hàn Hiểu có thiện ý giải thích cho Menet và Pramesse, nhưng lại như một loại tự giễu bi thương. Mọi người đều nói đệ đệ của tướng quân Hotep thân mang bệnh nan y, sống không được bao lâu nữa, xem ra là sự thật. Nghĩ như vậy, ánh mắt hai người nhìn về phía Hàn Hiểu không khỏi có vài phần thông cảm và thương tiếc.

“Khà khà, gặp được các người thật là vui, ta ở nhà ...ó, cơ bản là không thấy được người nào”. Hàn Hiểu oán giận nói, đều do cái tên Anute kia, để ý mình như trông chừng tội phạm.

Thật là một đứa trẻ đáng thương....Menet và Pramesse nhìn nhau, càng thêm thông cảm với Hàn Hiểu.

“Vậy thì thế này nha...”Menet cẩn thận mở miệng nói: “Ngày mai chính là lễ hội Opet, ta và Pramesse sẽ tham gia diễu hành và vui chơi hết mình, không biết ngài có sẵn lòng đi cùng chúng ta không?”.

“Menet!”.Pramesse nhìn bạn thân mình một cái, vốn định ngăn cản đối phương, nhưng nhìn thấy đôi mắt tỏa sáng cùng vẻ mặt say mê của Hàn Hiểu, theo bản năng lại đem lời ngăn cản nuốt vào bụng.

“Ta có thể đi sao? Thật là tốt quá! Ta đương nhiên rất sẵn lòng!”.

“À ờ ... phải được sự đồng ý của tướng quân Hotep”.

‘Đương nhiên, đương nhiên là hấn sẽ đồng ý’.

“Thật không?”.

“Đúng vậy, đúng vậy”.Hàn Hiểu liên tục gật đầu, cho dù Anute không đồng ý thì cậu cũng sẽ mè nheo đến khi đối phương đồng ý mới thôi.

“Vậy, ngày mai ta và Pramesse sẽ đi đón ngài”.

Menet dịu dàng cười, hấn cũng biết cơ hội mang Kare ra ngoài cũng không lớn, nhưng nhìn đôi mắt cô đơn lạnh lẽo của đối phương, hấn chính là nhìn không được mà nói ra.

Nếu đã không có bạn bè thì hấn và Pramesse sẽ trở thành bạn bè của Kare!

11. Chương 8

“Lễ hội Opet? Không được”.

Về tới nhà, trước tiên Hàn Hiểu đã nói ra ý muốn tham gia lễ hội Opet với Anute, đúng như dự đoán, yêu cầu vừa mới nói ra khỏi miệng đã bị Anute bác bỏ.

“Vì sao không thể đi, tôi không phải là phạm nhân”.

Anute xoa xoa thái dương, bạn đời của hấn rõ ràng là chưa ý thức được hoàn cảnh của bản thân nguy hiểm như thế nào.

“Ta trước kia đã nói rồi, rất có thể Tà Thần đã biết được sự tồn tại của em”.

“Tôi biết rõ mà, nhưng chẳng phải anh đã nói: trước mắt Tà Thần không có cách nào tiếp cận tôi hay sao, chỉ cần anh ở bên cạnh tôi thì sẽ không có chuyện gì xảy ra hay sao?”.

“Ta còn rất nhiều chuyện cần xử lý”.Anute bắt đầu dĩ thử dài: “Nếu Tà Thần đã biết sự tồn tại của Hàn Lễ, Tutankhamun đối với hấn mà nói đã chẳng còn tác dụng gì nữa rồi.Chỉ cần chiếm đoạt được Tiểu Minh Thần, Tutan tự nhiên cũng sẽ chết, đối với Tà Thần mà nói thì là nhất cử lưỡng tiện.Cho nên, trước mắt người nguy hiểm nhất chính là em”.

“Hả!?”.

Hàn Hiểu ngây người ra, sau đó vẻ mặt suy sụp, nói như vậy, cậu chính là một phạm nhân sao?

“Không thích! Vì sao hết lần này đến lần khác đều là tôi cơ chứ”.Tâm tình của Hàn Hiểu suy sụp ngồi xổm xuống, ai oán mà lấy ngón tay vẽ vòng vòng nguyên rửa Tà Thần đáng ghét kia: hại ta bị tóm đến Ai Cập cổ đại cũng đã đủ xui xẻo rồi, lại còn lúc nào cũng phải đề phòng bị mổ bụng ra, ngay cả một chút tự do cũng không có, còn có ai bị kịch hơn mình không hả giờ!

“Tôi nhất định sẽ buồn bực đến chết, cứ tiếp tục như vậy, đừng nói đến Tà Thần mà ngay cả bản thân cũng bực chết mất rồi.....”.

“Em thật sự rất muốn đi sao?”.

“Đúng vậy...nhưng mà muốn đi thì có ích gì, anh lại không cho phép”.Hàn Hiểu bĩu môi lẩm bẩm, nhỏ giọng oán trách.

“Cũng không phải là không được”.

“Hả_____!?”.

Vừa nghe thấy có chuyển biến.Hàn Hiểu lập tức nhảy dựng lên, mở to hai mắt đáng thương chăm chăm nhìn Anute.

“Tuy rằng ta không có cách để lúc nào cũng bên cạnh em, nhưng ‘hắn’ thì có thể”.Anute mỉm cười, tin tưởng có ‘hắn’ đi theo cạnh Hàn Hiểu, nhất định sẽ rất an toàn.

“Hắn là ai vậy?”.Hàn Hiểu không hiểu liền hỏi.

“Vị thần của ánh sáng và bầu trời _____Horus, con của Osiris và Isis, con rể của Thần Mặt Trời”.

“Hả!?”.Hàn Hiểu kinh ngạc mà hô lên, cậu đối với thần thoại Ai Cập cũng biết có chút chút.Cái tên Horus cũng có nghe qua.Trong thần thoại Ai Cập cổ đại, Horus là vị thần bảo hộ các Pharaoh, là tượng trưng của vương quyền, hình ảnh là một vị thần đầu ưng mình người.

“Có điều hắn chỉ nghe lệnh của Ra, muốn mời Horus cũng không phải chuyện dễ dàng đâu”.Anute bất đắc dĩ mà buông tay, tính cách của Horus và Osiris hoàn toàn trái ngược nhau, vừa cao ngạo vừa lãnh khốc, ngoài trừ Ra ra, ngay cả Osiris và Isis cũng khó có thể mời được hắn.

“Tin rằng khi hắn nhìn thấy đều là thần tử, chắc là sẽ bằng lòng giúp đỡ đi”.

Anute vừa nói vừa giơ tay lên không trung vẽ một kí hiệu kì quái.Hàn Hiểu chỉ cảm thấy trên cổ nóng lên, sau đó một cái dây chuyền hình chim ưng sống động hiện ra.Hàn Hiểu nhớ rõ cái vòng cổ này, chính là khi vừa đến Ai Cập cổ, Anute đã cho Tiểu Hàn Lễ đeo.

“Đây là bùa hộ mệnh của Thần, là tự tay Horus đưa cho ta”.Anute hơi hơi vén khóe miệng lên, như là nhớ ra chuyện gì thú vị lắm.

Chỉ thấy Anute khẽ lẩm bẩm một câu thần chú, đột nhiên, một âm thanh chim ưng du dương cao vút truyền vào trong tai, âm thanh kia linh hoạt kì ảo phiêu đảng, phảng phất như truyền đến từ thời viễn cổ hồng hoang, lại mang theo khí thế hào hùng của sấm vang chớp giạt_____

“Thần tử...”.

Một tiếng thở dài xa xăm, chiếc vòng cổ trên ngực Hàn Hiểu phát ra một tia sáng vàng, rất nhanh, từ trong ánh vàng mờ lung bước ra một bóng người.Đợi đến khi ánh sáng vàng dần biến mất, khuôn mặt người nọ cũng rõ ràng hiện ra.

“Ôi!”.Hàn Hiểu kinh ngạc hô nhỏ một tiếng.

Đứng ở trước mặt rõ ràng là một thiếu niên khôi ngô tuấn tú khoảng 15,16 tuổi, chiếc áo trắng đơn giản khoác lên thân thể trai tráng rắn chắc khỏe mạnh, tuy bề vai có chút đơn bạc, nhưng không khó để nhìn thấy, sẽ có một ngày thiếu niên này sẽ trở thành một người đàn ông xuất sắc. Riêng ngũ quan khôi ngô, đường nét hoàn mỹ không tỳ vết cũng đủ khiến phàm nhân hét lên hâm mộ say mê rồi. Điểm không hoàn mỹ đó chính là mặt thiếu niên luôn bày ra vẻ lạnh lùng, ăn nói không có ý tứ, có điều những điều đó không ảnh hưởng gì đến sức hấp dẫn của thiếu niên. Có phải các vị thần đều khôi ngô tuấn tú như thế không?

“Anubis, người lại muốn làm gì đây! Với khả năng của người chẳng lẽ ngay cả một thần tử cũng không trông chừng tốt được?”.Thiếu niên vừa mở miệng đã hùng hổ dọa người.

“Hắn ngốc không nói làm gì”.Thiếu niên đưa tay lên, không khách khí chỉ thẳng vào mặt Hàn Hiểu: “Hắn là một phàm nhân, không rõ hoàn cảnh của mình.Nhưng còn người thì sao Anubis”. Cánh tay thiếu niên lại không khách khí chuyển sang chỉ thẳng vào mặt Minh Thần: “Đem thần tử lộ ra trước mắt kẻ địch, người là thằng ngốc sao!? Vì sao bây giờ mới triệu hoán ta!”.

Hàn Hiểu hoàn toàn trợn tròn mắt, cậu không biết trên thế giới này lại có kẻ dám chỉ thẳng vào mặt Anubis chửi mắng! Trời ạ, tên Horus này quả thực là quá lợi hại đi mà!

“Ta nghĩ người bề bộn công việc”.Anubis ngược lại không hề tức giận, vô tội nhún vai: “Còn nữa, lộ thân phận thần tử là Bastet, không phải là ta”.

“Bastet...”.Thiếu niên hít sâu một hơi, nhắm mắt kiềm chế xúc động muốn chạy đến chất vấn Thần Mèo: “Đúng là ta rất bận, ta bận rộn truy tìm tung tích của Tà Thần. Nhưng lúc đem bùa hộ mệnh giao cho người ta đã nói, nhờ may thần tử gặp nguy hiểm phải lập tức gọi ta!”.

“Trên người Hàn Hiểu được hạ rất nhiều chú lực bảo hộ chồng lên nhau, giữa các thần lực sẽ trung hòa lẫn nhau. Hơn nữa linh thể của thần tử vốn tự do, cho nên ta đã đem thần tử phong ấn vào trong người Hàn Hiểu, nhưng mà lại bị Ra hóa giải”.

“@%%^\$%&^%”.Horus khẽ chữi thăm một câu, Hàn Hiểu quả thực là không thể tin nổi tai mình nữa, Thần...cũng biết chữ người sao?

“Cho nên, là Ra và Bastet cố ý để lộ ra thần tử, Bastet là vì muốn giúp Tutan, Ra hơn phân nửa là vì xem kịch vui. Người có nên tìm họ để tính sổ không, Horus?”.

“Ta đương nhiên là sẽ tìm bọn họ, nhưng chuyện này người cũng có một phần trách nhiệm”. Horus nói không chút lưu tình, hai mắt ứng khóa chặt trên bụng Hàn Hiểu.

“Tình trạng của thần tử không được tốt lắm”.

“Vận mệnh của Tutan và Hàn Lễ ràng buộc với nhau, lúc trước xảy ra quá nhiều chuyện, tên nhóc kia không chịu nổi quá nhiều chú lực cho nên ta đã để cho nó tiến vào giấc ngủ sâu”.

“Người làm như vậy là đúng. Bánh xe vận mệnh chỉ có người thi triển mới có thể giải”. Horus gật gù gật đầu, đột nhiên xoay mặt trừng về phía Hàn Hiểu.

“Này, phạm nhân, hơi thở trên người người yếu quá, như vậy sẽ nguy hiểm đến thần tử, người cần ngủ với Anute nhiều một chút”. (QT: Ôi mẹ ơi, ta thích Horus rồi đấy)

Đột nhiên bị điểm danh khiến cho Hàn Hiểu sững sốt một chút, lập tức cảm thấy có chút dở khóc dở cười.Trong mắt Horus chỉ có cảm tình dành thần tử a, cậu bỗng nhiên có chút hiểu được nụ cười kia của Anute có hàm ý sâu xa gì rồi.

“Lần này gọi ta là có chuyện gì?”.

“Ta hi vọng người lúc nào cũng có thể đi cạnh Hàn Hiểu. Phía bên Tà Thần, ta sẽ huy động quân đoàn Hắc Ám đi tra xét, còn có, ta hi vọng người dùng pháp thân(*) của mình giám sát Menet và Pramesse một chút”.

(*) Pháp thân: một trong ba loại thân thể trong Phật Giáo Đại Thừa gồm: Pháp Thân, Báo Thân và Hóa Thân(Ứng Thân). Pháp Thân có nghĩa là thân thể chân chính tức là hình dạng vốn có của mình ấy mà:D.

“Người không tự mình giám sát sao?”.

Horus nhú nhú mày, khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng lúc trước.

“Tiếp xúc nhiều với pháp thân của ta, bọn họ có thể sẽ chết. Huống hồ trên người Pramesse lại có vương khí, người cũng không phải không biết, ta không có cách nào tiếp cận hẳn được”.

“Ta đương nhiên là biết, chuyện này ta sẽ xử lý”.Horus lạnh lùng trừng Anute một cái: “Không cần người nói ta cũng đã quyết định rồi, ta sẽ sử dụng hóa thân đi theo tình nhân của người, nửa bước cũng không rời”.Gần như là nghiêng răng, Horus hung tợn nói ra từng chữ từng chữ một: “Ta cũng không hi vọng thần tử xảy ra chuyện gì, để chuyện này cho các người khiến cho ta không lúc nào yên lòng! Thần tử để tự ta bảo hộ”.

“Vậy bên Thần Mặt Trời thì sao, còn có rất nhiều chuyện cần người đi làm”.

“Ra có thể tự mình giải quyết”.So với Thần Mặt Trời, đương nhiên là thần tử quan trọng hơn (QT: anh này cuồng quá)

“Vậy thì quá tốt, giao Hàn Lễ cho người ta cũng rất yên tâm”.

Anute mỉm cười ôm chặt lấy Hàn Hiểu, ghé vào tai cậu nhẹ nhàng nói: “Như vậy thì có thể hoàn toàn yên tâm rồi, ngoài sáng thì có Horus, trong tối thì có Teron bảo vệ, em sẽ rất an toàn”.

Liếc vị Minh Thần đại nhân cười như hồ ly một cái, Hàn Hiểu không thể không nghi ngờ lúc trước có phải Anute cố tình sắp xếp cho Tiểu Hàn Lễ gặp nguy hiểm, mục đích chính là muốn làm cho Horus khẳng khái một mực trông chừng Tiểu Hàn Lễ dù hay không.

“Nói như vậy, lễ hội Opet ngày mai, tôi có thể đi được phải không?”. Hàn Hiểu mặc kệ các thần lục đục với nhau, lễ hội Opet mới chính là thứ cậu quan tâm nhất.

“Đương nhiên, tâm tình của em mà tốt lên thì Hàn Lễ mới khôi phục nhanh”. Anute cười cưng chiều, tuy rằng sắc mặt Horus nhìn không được tốt cho lắm nhưng cũng không phản đối. Quả thực tâm trạng của Hàn Hiểu có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của Tiểu Minh Thần.

Thai nghén thần tử không phải là chuyện đơn giản, thân thể của Hàn Hiểu đã từ từ có hướng biến thành bán thần, chỉ cần sơ suất một chút, Hàn Hiểu và thần tử đều ‘thần hình câu diệt’ (*). Đương nhiên Anute không có nói chuyện này cho Hàn Hiểu biết và hẳn cũng tuyệt đối không để cho chuyện này xảy ra! Cho nên hẳn mới trăm phương nghìn kế kéo Horus ở bên Ra sang đây.

(*) Thần hình câu diệt: cả linh hồn và thể xác đều bị hủy diệt.

Anute hiểu rõ, trong tất cả các vị thần chỉ có Horus mới có thể toàn tâm toàn ý bảo hộ Tiểu Hàn Lễ. Trước để cho tên nhóc kia uất ức chịu một chút sợ hãi, có điều, đối lấy một vị sĩ cường đại như Horus cũng không phải là quá thiệt thòi.

“Ha ha, lễ hội Opet! Cuối cùng ta không cần làm phạm nhân nữa rồi”.

Hàn Hiểu hưng phấn cao giọng nói, tâm tư của cậu rất đơn giản, chỉ cần biết được ra ngoài chơi mà hoàn toàn không biết Anute đã đem vấn đề an toàn của cậu sau này giải quyết xong xuôi hết rồi.

“Đúng rồi, lễ hội Opet là lễ hội gì, có cần tôi chuẩn bị thứ gì không?”.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của bạn đời, Anute nở một nụ cười xuất phát từ đáy lòng. Vốn dĩ, đem Hàn Hiểu trở về Ai Cập cổ đại – thời kì hoàng kim của các vị thần, chính là để giải sầu. Nếu như có thể, hẳn thật sự hi vọng Hàn Hiểu có thể luôn luôn tươi cười như thế này.

“Lễ hội Opet là một ngày quan trọng của dân Ai Cập, trong ngày này....”. Anute chậm rãi nói với Hàn Hiểu về ngày hội cổ xưa của Ai Cập.

Hai người thân thân thiết thiết không thềm để ý đến người bên cạnh, Horus chỉ có thể giương mắt ếch ra nhìn. Bỗng nhiên có một loại cảm giác bị người ta tính kế. Đương nhiên, kẻ buồn bực nhất không phải là hắn mà là kẻ bị bắt cóc mất trợ thủ đắc lực nhất của mình – Thần Mặt Trời.

Mùa lũ của sông Nile đối với người dân Ai Cập mà nói có một ý nghĩa rất quan trọng. Có thể nói chính là vì lũ của sông Nile mang theo đất phì nhiêu màu mỡ mới sinh ra một nền văn minh Ai Cập huy hoàng. Cứ tháng 6 hàng năm, nước sông Nile sẽ chuyển sang màu xanh biếc, nhấn nhủ với người dân rằng nước sông chuẩn bị dâng cao, cũng nói với người dân Ai Cập rằng hãy bắt đầu tổ chức lễ hội để cảm ơn sông Nile đã mang đến đất đai màu mỡ.

Lễ hội Opet mỗi năm tổ chức một lần, thời gian là tháng thứ hai mùa lũ. Trong lễ hội Opet, mọi người theo Pharaoh và tượng thần cùng nhau diễu hành, bắt đầu từ đền thờ Karnak, cho đến khi đến đền thờ Luxor ở phía nam Thebes mới dừng.

Trời vẫn còn mờ昧, Hàn Hiểu đã thức dậy, choán đầy trong tâm trí cậu đều là ngày hội diễu hành náo nhiệt, nếu như không phải Anute âm thầm động tay động chân, cậu có thể hưng phấn cả đêm không ngủ được mất.

“Anh thực sự không đi cùng tôi sao?”.

Hàn Hiểu được người hầu hình nhân giúp mặc trang phục truyền thống Ai Cập, nét mặt rạng ngời, ánh mắt tỏa sáng. Giờ phút này cậu đang chớp chớp con mắt to vô tội nhìn Anute, đối phương nửa nằm nửa ngồi

trên chiếc thuyền thếp tinh xảo, vừa cong môi lên đem hình dáng tuyệt đẹp của bạn đời thu vào mắt, vừa khẽ lắc đầu.

“Ta còn có việc”. Hắn đứng lên tiến đến gần người bạn đời, khẽ hôn nhẹ lên trán đối phương: “Đừng lo, Horus và Teron sẽ bảo vệ tốt cho em, yên tâm đi chơi đi”.

“Ừ, tôi đi đây”.

Về mặt Hàn Hiểu tung tăng, từ khi đến Ai Cập cổ đại cậu liền mất đi tự do, bây giờ cuối cùng cũng đã khôi phục lại tự do rồi, có thể ra ngoài vui chơi thoải mái, giống như chim bị nhốt trong lồng được thả về rừng, có thể không hưng phấn được sao.

“Cái tên không biết sống chết kia, người thật chậm chạp”.

Hàn Hiểu vừa mới bước ra khỏi cổng, đã bị Horus đứng đợi từ sớm tạt một gáo nước lạnh vào mặt.

Thiếu niên khôi ngô tuấn tú kia đúng là phù hợp với dáng vẻ kiêu ngạo, về mặt của Hàn Hiểu trong nháy mắt sụp đổ, chết tiệt, sao mình lại quên mất còn có một đại thần cao quý nữa chứ.

“Chủ nhân, tướng quân Menet và tướng quân Pramesse cầu kiến”.

“À! Bọn họ đã đến rồi sao, nói với bọn họ, ta sẽ ra ngay”.

Hàn Hiểu quay đầu nhìn Anute một cái, đợi đến khi Minh Thần đại nhân gật đầu, cậu liền hoan hô một tiếng rồi chạy ra ngoài. Horus thì về mặt u ám trợn mắt trừng Anute một cái, nhưng rất nhanh, hắn đã đuổi kịp Hàn Hiểu, hóa thân thành một người hầu trung thành luôn luôn đi theo phía sau đối phương.

“Menet! Pramesse!”.

Hàn Hiểu vui vẻ chạy về phía hai người đang đợi sẵn ở đại sảnh, trên mặt Menet vẫn là ý cười dịu dàng thân thiện như lúc trước, còn Pramesse vẫn về mặt núi băng vạn năm không đổi, cùng một dạng với Horus.

“Đại nhân Hotep đồng ý rồi sao?”.

“Ừ, đồng ý rồi”.

Hàn Hiểu vội vã, kéo Menet muốn đi ngay. Pramesse nhíu mày nhìn những người hầu đang cung kính cúi đầu xung quanh một cái, thấy không có ai ngăn cản, lúc này mới tin tưởng quân Hotep quý đệ đệ như tính mạng đã đồng ý cho đệ đệ cùng bọn họ ra ngoài, chuyện này là sao? Chẳng nhẽ Hotep và Horemheb đã thực sự kết thành đồng minh rồi sao?

Menet thì không có nghĩ nhiều như Pramesse, hắn hoàn toàn xem Hàn Hiểu như em trai, vừa đi vừa nhiệt tình nói những hoạt động ngày hôm nay.

Horus lạnh lùng nghiêm mặt, cùng người hầu của Menet và Pramesse đi theo sát phía sau ba người. Trong đám người không ai đối với vẻ khôi ngô tuấn tú của hắn mà liếc lấy một cái. Hàn Hiểu hiểu được, nhất định là Horus dùng hóa thân, trong mắt mọi người hắn chỉ là một người hầu bình thường.

“Trong giới quý tộc có một bữa tiệc đặc biệt chào mừng ngày lễ, có điều ta cảm thấy chào mừng theo kiểu người dân náo nhiệt hơn”.

“Đúng vậy, những bữa tiệc kia nhằm chán muốn chết”.

“Người cũng cho là như thế sao?”. Rốt cuộc cũng gặp được người có ý nghĩ giống mình, ánh mắt Menet tỏa sáng, nói đến cao hứng về mặt càng phấn chấn thêm: “Ta cũng không thích những lễ hội xa hoa kia, ngược lại, những người dân bình thường sẽ dùng bánh mì và rượu tự chế để chiêu đãi người lạ, hẹn ước cùng nhau nhảy múa, ca hát, còn có thể tổ chức hàng loạt các hoạt động ăn mừng”.

“Nghe rất thú vị”.

“Đúng vậy, ta đem người đi mở mang đầu óc một chút”.

“Vậy thì quá tốt”.

Hai người vừa đi vừa nói, bỗng nhiên Hàn Hiểu nhớ tới bọn họ đã quên mất Pramesse mất rồi, nhin không được quay đầu lại nhìn Pramesse một cái, lại phát hiện vẻ mặt hắn lúc nào cũng căng thẳng, hai tay luôn luôn đặt tại bảo kiếm bên hông không hề buông ra.

Cái kiểu này không giống đi chơi chút nào, giống như vệ sĩ của cậu và Menet hơn.

“Ha ha, Pramesse chính là như vậy đấy, hắn là quân nhân, mọi lúc mọi nơi đều giữ cảnh giác”.

“Hử, ta nghe người hầu kêu các người là tướng quân, người cũng là quân nhân sao?”.

“Đúng vậy”.Menet chớp chớp mắt mấy cái: “Ta là quan cận vệ của tướng quân Horemheb, người quên rồi sao?”.

“Bộ dáng người trông không giống”.

Hàn Hiểu lắc đầu, không có nghĩ nhiều đến lời nói của mình có thể vũ nhục tôn nghiêm quân nhân của Menet.Menet tao nhã lịch sự, trên người không có cảm nhận được một chút mùi hung tàn và giết chóc nào.

“Đại nhân Kare”.Pramesse vẫn luôn luôn im lặng, lúc này bỗng nhiên lên tiếng: “Menet là một quân nhân xuất sắc, quan cận vệ ở trên chiến trường sẽ dốc toàn lực bảo vệ thượng cấp, những lời này của người đối với Menet rất thất lễ”.

“Hả, xin lỗi, ta không phải có ý này”.Hàn Hiểu vội vàng giải thích: “Ta chỉ cảm thấy Menet quá hòa nhã điềm đạm mà thôi....”.

“Ha ha, là Pramesse nghiêm trọng hóa vấn đề rồi”.Menet đưa tay lên vò tóc Hàn Hiểu, hành động này khiến cho khóe mắt Horus khẽ lóe lên một cái, hắn lặng lẽ nhìn Menet một hồi lâu. Cuối cùng cũng không có tùy tiện tiến lên tách hai người ra.

“Thực ra ta cũng không tính là một quân nhân chuẩn, chức vụ quan cận vệ của ta cũng là....”.Menet lắc đầu cười khổ, không tiếp tục nói tiếp.

“Phía trước hình như có người đang phát rượu, chúng ta qua đó xem đi”.Menet cố ý lảng sang chuyện khác, Hàn Hiểu cũng không có truy vấn chuyện riêng của người khác. Rất nhanh, lực chú ý của cậu đã bị cảnh tượng náo nhiệt thu hút.

Rượu tinh khiết thơm ngon dùng lúa mạch để ủ, màu vàng rực rỡ giống như đem cả sông Nile vào trong chén rượu ; bánh mì tỏa ra mùi thơm mê người, từng miếng từng miếng lớn thịt nướng, trên mặt mọi người đều là nụ cười vui vẻ.....

Hàn Hiểu hoan hô một tiếng rồi chạy đến, ông chủ nhiệt tình đem rượu ra, vài người phụ nữ Ai Cập thậm chí còn kéo Hàn Hiểu ra cùng nhảy.

“Menet, cái này ăn rất ngon”.

Trong tay Hàn Hiểu cầm một thứ giống như bánh mì, nhưng ngon hơn, còn có một mùi nhàn nhạt nữa.

“Đây là thứ chỉ có trong lễ hội Opet mới có thể ăn, bên trong có cho thêm mật ong”.Menet cười giải thích: “Làm thứ này không dễ gì, đều là do quý tộc phát cho.Thứ dân thường ăn đều là bánh mì đen”.

“Ồ, Menet, người rất am hiểu cuộc sống của người dân”.

Vẻ mặt của Menet trong nháy mắt có chút lúng túng, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại, nhỏ giọng giải thích: “Bình thường ta tiếp xúc với người dân tương đối nhiều, cho nên cũng biết một chút”.

Hàn Hiểu gật gù đầu, ánh mắt rất nhanh bị màn múa hát bên cạnh thu hút.

Menet thở dài nhẹ nhõm, Pramesse vẫn không nói gì bỗng đi lên phía trước, lặng im nắm bàn tay có chút run run của Menet.Menet hít sâu một hơi, cũng nắm chặt lấy tay của đối phương.

Tất cả chuyện này đều bị ánh mắt như mắt ưng của Horus thu vào.

Đám người Hàn Hiểu lại đi đến bờ sông Nile, tham gia hoạt động nghịch nước náo nhiệt, vốn dĩ cậu còn muốn buổi tối trèo thuyền du ngoạn trên sông Nile, tham gia lễ hội đốt đuốc, cuối cùng bị Menet lấy lý do sức khỏe ngăn lại.

Điều này khiến cho Hàn Hiểu có chút chán nản, dù sao trong mắt người đời, Kare là một thiếu niên có thân thể yếu đuối nhiều bệnh, căn bản là không đủ thể lực để vui chơi cả ngày.

Sau khi Menet ưng thuận mấy ngày nữa sẽ dẫn cậu đi chơi, Hàn Hiểu mới lưu luyến không thôi quay về phủ đệ của Anute.

Thời khắc bước vào phủ đệ, Hàn Hiểu đã bị chuyển tới bên cạnh Anute. Cậu kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, dải ngân hà giống như gần trong gang tấc, chỉ cần vươn tay là có thể chạm được.

“Chơi có vui không?”.

Cùng với lời nói vô cùng thân thiết bên tai, Hàn Hiểu bị Anute ôm vào lòng.

“Rất vui, tôi uống rượu này, ăn bánh mì trắng này, còn cùng với mọi người nhảy múa nữa”.

Hàn Hiểu xoay người lại, ngồi trên người Anute, vội vàng chia sẻ những thứ mà mình đã trải qua ngày hôm nay. Anute lắng lắng nghe, thỉnh thoảng lại giơ tay thân mật vuốt tóc bên tai Hàn Hiểu, miệng vẫn luôn luôn mỉm cười cưng chiều.

“Nghe nói ngày mai sẽ có diễn hành! Tôi muốn đi xem cơ, nhưng mà Menet lại bảo tôi cần phải nghỉ ngơi nhiều”.

Hàn Hiểu bĩu môi, nhịn không được mà dấm nhẹ lên vai bạn đời: “Đều là tại anh, hóa thân thành cái gì tên là Kare, hại tôi bị mọi người cho là một kẻ rất yếu đuối”.

“Xin lỗi”.Anute tiện thể kéo tay Hàn Hiểu đặt lên môi: “Em muốn đi xem diễn hành sao? Ngày mai ta dẫn em đi”.

“Thật sao?”.

“Thần không nói dối”.Anute cười ôm lấy eo Hàn Hiểu, nhú nhú lông mày: “Nghe em nói khiến ta cảm thấy đói bụng, để mai xuất hành thuận lợi, trước tiên phải cho trượng phu đang đói bụng của em ăn no đã”.

“Trượng phu cái đầu anh ấy!”.Hàn Hiểu nhịn không được hét lên, từ góc độ của cậu chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm đẹp của Anute, lộ ra yết hầu và phân nửa bên cổ, khá là gợi cảm mê người.

“Không đúng sao? Chúng ta ngay cả con cũng có rồi”.Anute cúi đầu xuống, mút một hơi thật mạnh lên cổ Hàn Hiểu.

“Ừm... anh cắn người!”.Hàn Hiểu đáng thương cứ thế mà hô to, người này a, quả nhiên là sói mà!

Anute cười tà: “Ta đói”.

“Aaa...aa...aaa, đừng có cắn chỗ ấy!”.

“Gi? Chỗ này sao? Vật nhỏ thật miễn cảm”.

“Ừm aaa ...aaa...Ồ sói háo sắc...”.

++++++

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ phủ lên chiếc giường êm ái. Hàn Hiểu nằm ngang trên giường, ai oán nhìn Minh Thần đại nhân tinh thần sáng khoái quần áo chỉnh tề.

Bóng đen bao phủ đỉnh đầu tiến lại gần, khuôn mặt tuần tú của Anute phóng to đập vào mắt: “Diễn hành sắp bắt đầu rồi,em vẫn muốn nằm sao? Đương nhiên ta không ngại cùng em nằm từ sáng đến tối đâu”.

“Tôi dậy ngay đây!”. Hàn Hiểu oán hận nghiêng rằng, lặn một vòng nhảy xuống giường, sau đó ‘ôi’ một cái đỡ lấy thắt lưng rồi ngã vào lòng Anute.

Tiếng cười từ đỉnh đầu truyền đến, Hàn Hiểu tức giận đến nỗi muốn đẩy ngã đối phương, khiến cho hần biết được mùi vị bị kẻ khác đè là như thế nào.

“Đứng không nổi sao? Có muốn ta giúp không? ”.

“Không cần”.

Tuy rằng mạnh mẽ như vậy, nhưng cuối cùng Hàn Hiểu dưới kỹ thuật cao siêu của Anute cũng biến thành mềm nhũn như bông, thoải mái dựa vào người Minh Thần đại nhân, mặc hần hầu hạ rửa mặt mặc quần áo (QT: sướng mà cứ làm bộ:D)

“Điều hành chơi có vui không?”.

Hàn Hiểu ngáp một cái, ngồi bên trong xe ngựa tinh xảo hoa lệ. Bởi vì đi cùng Anute, cậu có thể tùy ý hưởng thụ tiện lợi từ thần lực. Giống như bây giờ, bên dưới một đám người giống như đám quạ đen đang chờ quốc vương xuất hành, còn cậu đang cùng Anute ở cao cao phía trên mọi người.

“Pharaoh xuất hành là một khâu không thể thiếu của lễ hội Opet, đội điều hành xuất phát từ Karnak cho đến khi đến đền thờ Luxor. Pharaoh cần phải tiến hành nghi lễ khẳng định uy phong của bản thân tại đền thờ Luxor. Sau đó nghênh đón tượng thần trở lại Karnak”.Anute kiên trì giải thích.

Đột nhiên đám người reo hò hoan hô, Hàn Hiểu trong lòng tràn đầy tò mò vội vàng thò đầu ra nhìn quanh.

Chỉ thấy một đội quân hoành tráng mấy nghìn người chậm rãi tiến đến, trong tay cầm giáo chĩa về phía trước, mặc khôi giáp, binh lính bước đi ngay ngắn. Đi theo phía sau là vũ công và nhạc sư ăn mặc gọn gàng sáng lạn. Ở trung tâm đội quân là một chiếc kiệu hoa mỹ được che bởi màn vải mỏng được mười người hầu khỏe mạnh khiêng, xuyên qua lớp màn vải mờ mờ có thể thấy được hình dáng của vị vua thiếu niên.

“A! Là Tutankhamun”.

Nhìn thấy vị vua thiếu niên vừa chậm rãi vẫy hai tay vừa mỉm cười, Hàn Hiểu cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, cái lần vào hoàng cung kia, nhìn thấy hần đang nằm hấp hối, bây giờ có thể tham gia điều hành rồi sao.

“Xem ra sức khỏe của Tutankhamun hồi phục cũng không tồi”.

Anute lạnh lùng nở nụ cười, tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hần.

“Vị vua thiếu niên kia đã không việc gì rồi sao? Vậy Hàn Lẽ, nó sẽ thế....”.

Hàn Hiểu rũ mắt xuống, cái chút đau lòng nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, nhóc con kia lâu vậy mà vẫn chưa xuất hiện, nếu không có luồng nhiệt ấm áp hội tụ trong cơ thể khiến Hàn Hiểu cảm giác được sự tồn tại của con mình, cậu thực sự nghĩ rằng tên nhóc kia đã....

“Đừng lo, tên nhóc kia cần chút thời gian thích ứng. Nó là thần tử, không yếu đuối như em nghĩ đâu”.Anute ôm chặt lấy người bạn đời đang ủ rũ, nhẹ nhàng hôn xuống tai đối phương: “Có ta ở đây, không ai có thể tổn thương được các người”.

“Ừ”.Hàn Hiểu đưa tay lên ôm chặt lấy cổ Anute.

Tiếng náo nhiệt càng ngày càng đi xa, đám người hướng về phía mặt trời mọc quỳ xuống bái, cầu nguyện mỗi ngày đều bình yên và an lành trôi đi, khiến cho mọi đau khổ đều theo tiên vương đã khuất mà tan thành mây khói....

Lễ hội Opet diễn ra liên tục 11 ngày, trong dịp này Menet có đến vài lần. Hàn Hiểu đã coi hần là người bạn có thể thổ lộ tâm tình. Rất nhanh, lễ hội qua đi, những ngày buồn tẻ và vô vị lại bắt đầu quay lại.

Trò giải trí của thời cổ đại nghèo nàn vô cùng khiến cho Hàn Hiểu cực kỳ khó chịu, may mà không lâu sau thần tử nghỉ ngơi hồi phục đủ liền tỉnh lại. Tên nhóc trắng mập mồm mồm ngáp một cái, còn chưa có kịp mở mắt, chưa kịp làm nũng cha mẹ đã bị Horus như một làn gió cuốn đi.

“Lại đây ôm...cái...”.Duy trì tư thế hai tay mở rộng, Hàn Hiểu đỏ bừng mặt ghen một hồi lâu, rốt cuộc nhìn không được mà gào ầm lên: “Horus chết tiệt!”.

Không còn Tiểu Minh Thần quấy rầy, từng ngày từng ngày sau đó, Hàn Hiểu đều bị Minh Thần đại nhân dồi dào tinh lực chà đạp đến nỗi không xuống được giường.

“Cầm thú...tên khốn nạn không biết tiết chế...”.

Mỗi sáng đều nghe những câu mắng lặp đi lặp lại, Anute nhún nhún mi, nhún vai coi như không nghe thấy.

“Chủ nhân”.Giọng nói cứng nhắc của người hầu hình nhân vang lên: “Quốc vương thông báo lệnh triệu tập”.
“Đem đến đây”.

Anute nhận lấy lệnh triệu tập nhìn thoáng qua, bỗng nhiên nhướn cao mi.

“Sao vậy?”.Hàn Hiểu tò mò nhìn, trên tấm da dê là chi chít chữ Ai Cập cổ.

“Muốn chiến tranh rồi”.Ngón tay nhẹ búng vào lệnh triệu tập, vẻ mặt Anute như cười mà không cười: “Ai Cập tuyên chiến với Syria, quốc vương thân chinh”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-than>